

БИБЛИЯ ЗА ДЕЦА

Учебно помагало по религия за начален курс
МИНИСТЕРСТВО НА ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА

БИБЛИЯ ЗА ДЕЦА

Библейски уроци за деца

Учебно помагало
по религия за начален курс

ИЗДАТЕЛСТВО „СЛЪНЦЕ“

София 2002

Тази книга е одобрена и препоръчана от Министерството на образованието и науката с протокол № 3 от 9. 04. 1993 г. за обучение по религия в началното училище.

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

СВ. СИНОД

№ 0С 74

.....200.....г.

СОФИЯ

Тел.: 987 56 11

ДО

ФОНДАЦИЯ "ПРИЯТЕЛИ НА БЪЛГАРИЯ"

И ИЗДАТЕЛСТВО "СЛЪНЦЕ"

Т У К

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА,

Св. Синод на Българската православна църква изразява най-дълбока благодарност за направеното дарение от 15 000 книги "Библия за деца".

Съвместно с храм-паметник "Св. Александър Невски" детските библии бяха разпространени в по-голямата част от епархиите на България. С голяма радост Ви информираме, че библиите се приеха с огромен интерес от православното ни духовенство и поверените пасоми на нашата Църква. Считаме, че чрез детските библии ще се помогне на хиляди деца и възрастни да се запознаят с истината и ценностите на християнската вяра. Всички дарени от Вас библии са разпространени от нас, а интересът продължава да расте. Лично Негово Светейшество патриарх Максим раздаде много от детските библии по коледните празници.

Всичко това ни задължава да Ви помолим, ако има възможност да ни дарите още 10 000 бройки, за да могат и останалите епархии да получат "Библия за деца".

Още веднъж Ви благодарим и призоваваме над Вас Божието благословение,

ГЛАВЕН СЕКРЕТАР НА СВ. СИНОД:

МИТРОПОЛИТ

Геласий
/Геласий/

ИЗДАНИЕТО СЕ ФИНАНСИРА ОТ ФОНДАЦИЯ „ПРИЯТЕЛИ НА БЪЛГАРИЯ“
SPONSORED BY: "FRIENDS OF BULGARIA FOUNDATION", BULGARIA

Textbook for Religion
The Ministry of Education and Science of Republic of Bulgaria

Превод от руски език
© Димитрина Гергова, Михаил Катерински
Рисунка на корицата
© В. Маттемьяки, Б. Арапович – Библейские рассказы в картинках
ISBN 954-742-025-9

1. СЪТВОРЕНИЕТО НА СВЕТА

Ние живеем в дом, нашият дом се намира в нашата страна, а нашата страна е част от голямата кръгла земя. На нашата земя има много гори, високи планини и дълбоки морета. А колко много хора живеят на земята! Ние дори не знаем техния брой. Мнозина живеят в своите къщи, както и ти, но някои са без дом.

Не само хора населяват земята. Редом с нея живеят и много различни животни. Искаш ли да ти посоча някои от тях? Това са кучетата, кот-

(3)

ките, зайците, кравите, конете, овцете. Ти добре познаваш тези животни. Но има още диви зверове и ти сигурно знаеш някои и от тях.

Освен това на земята живеят птици. Те имат криле и могат да летят. Врабчета, скорци, патици, лебеди, канарчета. В различните страни живеят какви ли не птици. Във водата пък са рибите. А цялата земя е покрита с растения и дървета.

Красива е нашата земя, нали? Но знаеш ли кой я е създал? Как са се появили първите хора, първите животни, първите растения? Кой е създал птиците, които могат да летят, и рибите, които могат да плуват? Кой е създал небето и водата? Кой е

създал слънцето, луната и всички звезди на небето?

Всичко това е направил Бог. А някога, много отдавна, не е имало нито слънце, нито луна, нито звезди и е било много тъмно. Нямамо ги е животните, птиците, рибите, растенията. Само Бог е съществувал. Той живеел високо в небесата, защото Той винаги е бил и винаги ще бъде.

И решил Бог да сътвори света. Отначало сътворил небето и земята. Тя била пуста, никой не живеел на нея и наоколо било тъмно. И казал Бог: „Да бъде светлина!“ Веднага станало светло. Бог разделил светлината и тъмнината и нарекъл светлината ден, а тъмнината - нощ. Така се появил първият ден на земята.

На следващия ден Бог създал небето. Като отидеш на разходка, вдигни глава и непременно погледни небето, виж колко е красиво!

На третия ден Бог събрал цялата вода и я нарекъл море, а сушата, която се освободила от водата, Той нарекъл земя. На земята още нищо не растяло и Бог я покрил с прекрасни дървета, трева и други растения. И видял Бог, че всичко, което е сътворил, било хубаво. Така завършил третият ден от сътворението на света.

Ти сигурно знаеш - на тревите, цветята, дърветата и храстите, за да растат, им трябва слънце. На четвъртия ден Бог създал слънцето, а за да не бъде нощта съвсем тъмна, създал луната и звездите. Виджало ли си, мило дете, колко звезди има на небето? Те са много, базкрайно много! Толкова много, че дори не могат да се преброят.

Настъпил петият ден. На земята било още съвсем тихо и Бог казал: „Нека в морето и в другите води да плуват риби!“ Така и станало: на-

всякъде във водата започнали да плуват риби - големи и малки. Същия ден Бог създал птиците и те започнали да летят из въздуха: големи щъркели и малки врабчета и много, много други. Петият ден завършил, дошла нощта и всички птици заспали.

На шестия ден Бог създал най-различни животни: големи и малки, диви и домашни. Животните, птиците и рибите заживели заедно на земята. И видял Бог, че всичко, което е сътворил, било хубаво.

-
1. Кой е създал земята и небето?
 2. Какви светили създал Бог на небето?
 3. Кой започнал да плува във водите, когато Бог пожелал това?
 4. Кой започнал да лети във въздуха, когато Бог пожелал това?
 5. Кой се появил на сушата?

2. КАК БОГ СЪТВОРИЛ АДАМ И НЕГОВАТА ЖЕНА ЕВА

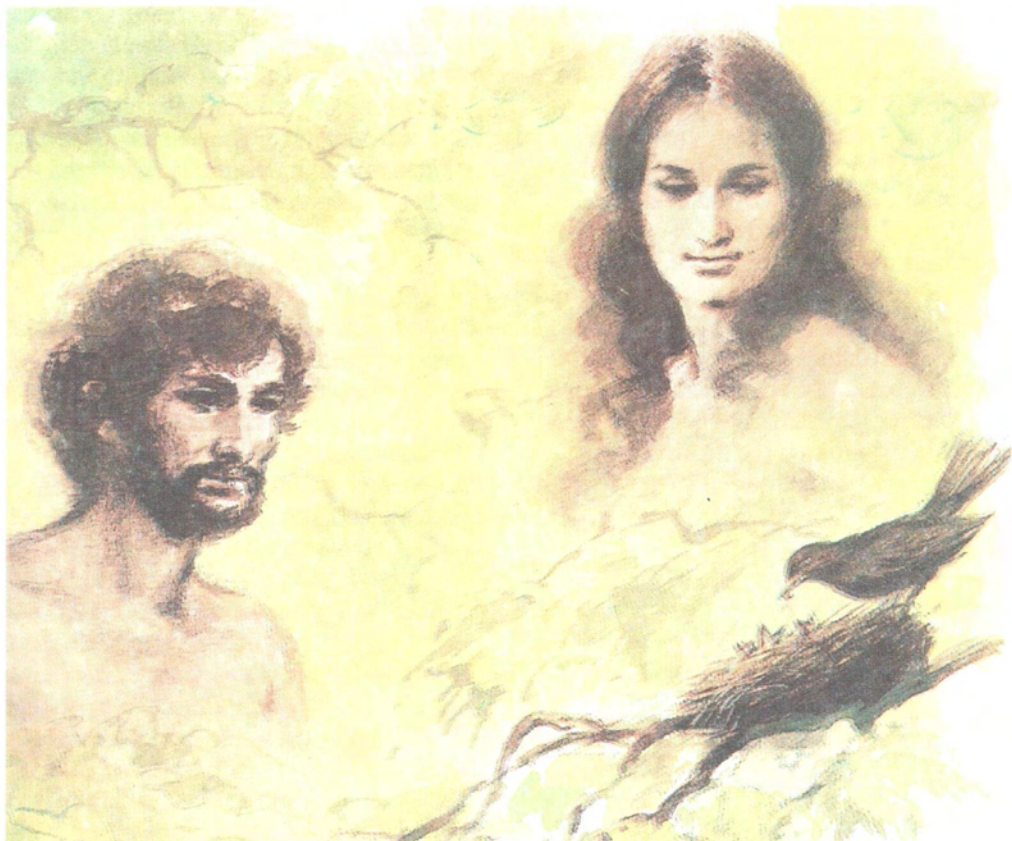
На земята вече имало животни, растели дървета, цветя, в моретата плували риби, птици летели в небето. Всичко това направил Бог, но работата Му не била завършена. Та нали на земята още го нямало човек! И казал Бог: „Ще сътворим човека по Наш образ и подобие!“ Бог създал човека, вдъхнал в лицето му своето дихание и човекът оживял. Той можел да говори, да чува, да се храни и да пие. Наричал се Адам. Адам много харесвал всичко, което Бог сътворил, той винаги бил щастлив, от нищо не се страхувал и нико-

(5)

га не изпитвал болка. Бог много обичал Адам и Адам много обичал Бог. Та нали всички хора трябва да обичат Бога!

Бог дал на Адам много интересна задача. Той трябвало да измисля имена на всички животни, птици, риби и растения. Дълго се разхождал Адам сред тях и ги дарявал с име. Веднъж забелязал, че всяко животно си има другарка, но той, Адам, е сам. Разстроил се, отишъл при Бога и го помолил да му даде приятелка. „Разбира се - рекъл Бог, - не е хубаво, че си съвсем сам.“ Тогава Бог решил да създаде жена за Адам, която много да го обича и да му помага.

Докато Адам спял, Бог му взел едно ребро. Знаеш ли къде са ребра-

та на човека? От реброто на Адам Бог направил жена. После го събудил и му дал жената. Адам много се зарадвал, като я видял. Той вече не бил сам: можел да говори с жената за Бога и да прави всичко заедно с нея. Адам много я обичал и тя много го обичала и във всичко му помагала. А Адам се грижел за нея.

Адам и неговата жена не носели никакви дрехи, те ходели съвсем голи. Те дори не знаели какво е дреха. Било им топло и без дрехи и им се струвало, че е нормално да ходят голи.

Сега вече Бог свършил работата Си. Той създал небето и земята, морето, слънцето, луната и звездите, рибите и птиците, животните и...двама човеци. И рекъл Бог: всички животни и хора да имат деца. Бог създал всичко за шест дни, а на седмия ден си починал от Своята работа. Този ден Бог направил ден за почивка за Себе Си и за всички хора. В този ден хората мислят за Бога, Който е създал всичко около нас. Те Му благодарят за нашата земя и за прекрасното небе, за тревите и дърветата, които растат благодарение на Него.

Бог се грижи за всички хора, Той Самият е обещал това. Ето защо ние Го молим все така да се грижи за нас. Ние Го молим да ни помага във всички наши дела.

-
1. Как се казвал първият човек?
 2. Каква задача Бог дал на Адам?
 3. Как Бог създал жената?
 4. На кой ден Бог си почивал от Своята работа?
 5. За какво ние молим Господа Бога?

3. ПЪРВИЯТ ГРЯХ

Адам и неговата жена Ева живеели в прекрасна градина, която се наричала рай. Там растели много дървета с вкусни плодове, наоколо имало много животни и през градината минавали четири големи реки. Адам и неговата жена били много щастливи в рая. Бог им разрешил да ядат плодове от всички дървета, освен от едно, което се намирало в средата на градината. „Ако изядете дори само един плод от това дърво, веднага ще умрете“ - казал Бог на Адам. Затова Адам и жена му никога не приближавали до това дърво.

Но един ден, когато жената на Адам се разхождала сама, чула изведнъж нечий глас. Отначало тя помислила, че Адам я зове, но гласът не приличал на неговия. Може би Бог я зовял? Не, това не бил Божият глас. Тя предпазливо се огледала наоколо и внезапно, съвсем близо до себе си, видяла змия. И по-рано срещала в рая това хитро животно, но още не била говорила с него.

„Казал ли ви е Бог, че не бива да ядете плодовете на всички дървета?“ - попитала змията. „Какъв странен въпрос - отвърнала жената на Адам. - Ние можем да ядем плодовете от всички дървета, освен от едно. Бог ни забрани да ядем плодове от дървото, което расте в средата на градината. Иначе ще умрем.“ „О, съвсем не - разсмяла се змията, - вие няма да умрете, ако опитате плодове от това дърво. Обратно, самите вие ще станете като Бога. Ще знаете толкова много, колкото и Той.“

Като чула тези слова, жената на Адам съвсем се объркала. Наистина ли те с Адам няма да умрат, ако опи-

тат плодовете на забраненото дърво? И обратното - ще бъдат ли като Бога, всичко да знаят и могат? О, това би било чудесно!

Жената на Адам бързо се запъгила към дървото, видяла колко са красиви плодовете му и не се стърпяла - откъснала един и го изяла. Плодът бил толкова вкусен, че тя откъснала още един и убедила Адам да го опита. Адам знаел, че не бива да яде плодове от това дърво, но я послушал, защото му се искало да ги опита.

И какво? Нима станали по-умни? Или по-щастливи? Не. Като изяли забранените плодове, Адам и неговата жена видели, че са голи, и се уплашили. Бързо накъсали от дървото големи листа, за да прикрият телата си.

Изведнъж те чули гласа на Бога, Който ги зовял. Веднага се скрили зад дърветата, но Бог ги бил видял. „Адаме, къде си?“ - попитал Бог. Адам отговорил: „Като чух гласа Ти, аз се уплаших и се скрих, защото съм гол.“ „Кой ти е казал, че си гол? Да не си опитал плодовете, които ти забраних да ядеш?“ Адам много се уплашил и казал: „Жената, която Ти ми даде, откъсна един плод и аз го изядох.“ Тогава Бог попитал жената на Адам: „Какво си направила?“ Тя отговорила, че змията я е накарала да изяде забранения плод. Бог много се разсърдил на змията и я наказал завинаги да пълзи по земята и да яде прах.

А за Адам и неговата жена Бог направил дрехи от животински кожи, прогонил ги от рая и им забранил да се връщат в рая.

Адам започнал да работи на полето. Трябвало много да работи, за да изхрани себе си и жена си. Той нарекъл жена си Ева. Тя щяла да ста-

не майка на всички хора по земята.

Всичко на земята се променило, откакто Адам и жена му извършили големия грях. Зверовете престанали да живеят заедно. Лъвовете започнали да убиват овцете, вълците - агнетата. Дори Адам и Ева вече се страхували от зверовете.

Но Бог не престанал да обича хората. Той им обещал, че след много, много години ще изпрати на земята Своя Син Иисус Христос, Който ще вземе върху Себе си всички човешки грехове. Той ще стане Спасител на човечеството! И всеки, който обикне Иисус, след смъртта си ще отиде на небето, за да бъде винаги заедно с Господа.

-
1. *Къде живеели Адам и неговата жена Ева?*
 2. *Кой заговорил жената на Адам?*
 3. *На кого дала жената на Адам забранения плод?*
 4. *Какво наказание получила змията?*
 5. *Какво наказание получили Адам и неговата жена?*

4. КАИН И АВЕЛ

На Адам и Ева им се родил син и те го нарекли Каин. Ева била много щастлива. В мислите си тя си го представяла голям и силен, мечтаела, когато той порасне, Господ да даде на сина ѝ жена. Тогава на нейния син ще му се роди също син, който ще има свой син и така след много, много години ще се роди Исус Христос, нашият Спасител, за Когото им говорел Бог. Така си мечтаела Ева, като приспивала детето си. А след известно време на Каин му се родил брат, когото нарекли Авел.

Минали много години. Двамата братя пораснали и станали яки и силни мъже. Каин работел на полето, Авел пасял овцете. Каин много се трудел и Бог му изпратил богата

реколта. Бог не забравил и Авел: в стадото му се родили много агънца.

Двамата братя искали да благодарят на Бога за грижите Му. Всеки от тях построил от камъни олтар и принесъл своя жертва на Бога. Каин сложил на олтара плодовете на земята. Авел - няколко заклани агнета. После те запалили огън под жертвите. Но какво е това? Бог приел жертвата на Авел, без дори да погледне жертвата на Каин. Каин не обичал Бога толкова, колкото Авел. Каин много се разсърдил на Бога и на Авел. Тогава Бог попитал: „Защо така се разсърди, Каине? Ако правиш добрини, и твоята жертва ще бъде приета.“

Но Каин не послушал Бога и веднъж, когато двамата братя били на полето, убил Авел. Като видял това, Бог запитал Каин: „Къде е Авел, твоят брат?“ Каин отговорил: „Не зная. Нима съм длъжен да следя

5. ГОЛЕМИЯТ ПОТОП

къде ходи?“ Каин искал да излъже Бога, той мислел, че Бог не е видял нищо. Но Бог всичко знаел. „Какво си направил? - рекъл Бог. - Авел лежи на земята там, в полето. Ти си го убил.“

Каин получил тежко наказание от Господа. Трябвало да напусне родителите си и да отиде в чужда страна. Каин така и не обикнал Господа. Той се оженил, родили му се деца, но и те не обичали Господа.

Мъката на Адам и Ева била безкрайна. Те загубили и двамата си синове. Но Бог не ги забравил. Дал им още един син, когото нарекли Сиф. Сиф, като брат си Авел, служел на Бога и Го обичал. Когато пораснал и се оженил, родили му се синове, които също обичали Господа.

Хората на земята ставали все повече и повече. Това били децата на Каин, които не служели на Господа, и децата на Сиф, които обичали Господа и Му служели. Но скоро и децата на Сиф започнали да забравят Бога и да вършат лоши неща.

Хората на земята ставали все повече и повече, но малко от тях обичали Бога и Му служели. Хората крадели и убивали, извършвали престъпления, а Бог гледал всичко това и много се натъжил. Тогава Бог решил да унищожи всичко живо на света: както хората, така и животните. От всички хора Бог решил да пощади само Ной. По това време Ной бил вече старец, но още силен и здрав. Обичал Господа и Му служел. Ной имал трима синове: Сим, Хам и Иафет. Веднъж Бог казал на Своя приятел Ной: „Ще изпратя на земята много вода и ще удавя всички хора, които не Ме обичат и не искат да Ми служат. Ще се спасиш само ти с жена си и твоите синове с жените си.“ После Бог заповядал на Ной да измайстори голям дървен ковчег. Ковчегът е лодка с много място за живеене.

Бог не искал да лиши от живот всички хора и зверове. Нали си спомняш как обеща на Адам и жена му, че ще дойде време, когато ще се роди Исус Христос и Той ще поеме върху себе си човешките грехове?

Ной се захванал за работа така, както му заръчал Господ. И тримата синове му помагали. Не бил лек трудът им! Отначало те отсекли големи дървета, после ги нарязали на дъски и приготвили много греди. След това започнали да правят ковчега. Минало не малко време, преди да го приготвят. За строителството му отишли сто и двадесет години.

Хората им се подигравали. Ама че интересен кораб построили! Пък и никъде нямало вода. Ной казал на хората, че Бог му е заповядал да на-

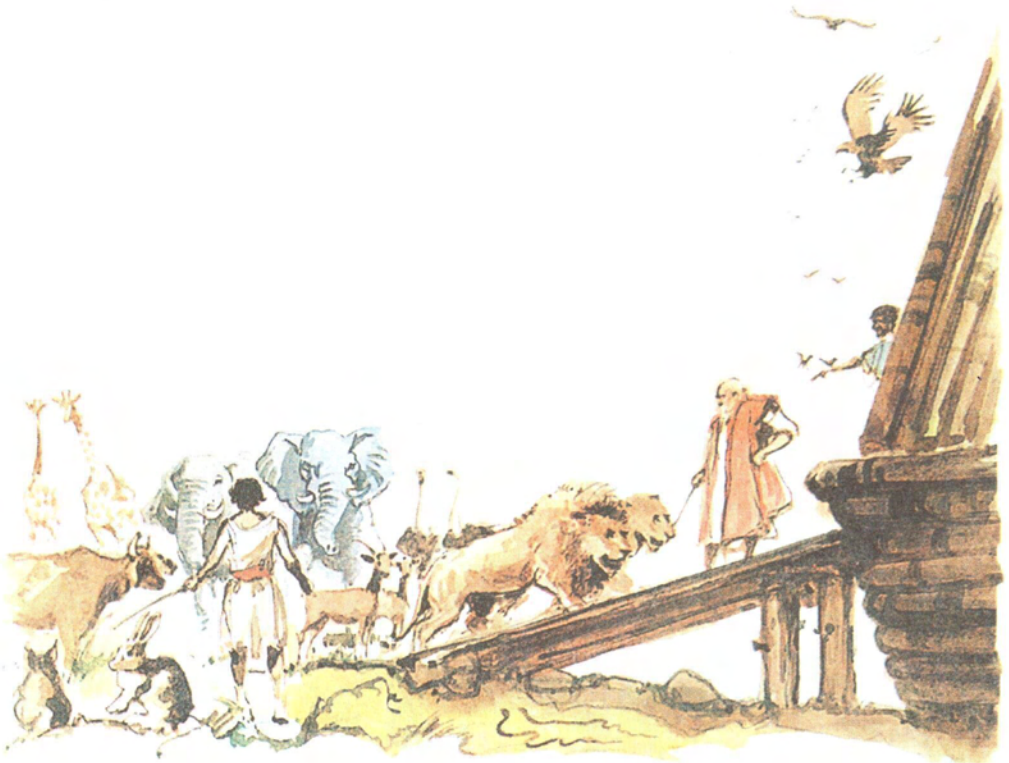
1. Как се казвали двамата синове на Адам и Ева?
2. С какво се занимавал Каин?
3. С какво се занимавал Авел?
4. Кой от тях обичал Бога?
5. Кой от тях не обичал Бога?
6. Какво направил Каин със своя брат?
7. Какво наказание получил Каин?
8. Как се казвал третият син на Адам и Ева?

прави ковчега, че ще дойде време, когато Бог ще изпрати на земята потоп и тя ще се скрие под водата, а всички хора ще се удавят. Ной ги съветвал да не грешат, да не правят злини, да обикнат Бога. Но никой не го слушал.

Изминали сто и двадесет години и ето - ковчегът бил готов. Ной и синовете му го направили от здраво дърво, с врата от страни и прозорец отгоре. Бог заповядал на Ной да вземе със себе си по няколко двойки от всички животни, птици и насекоми. Ной направил всичко така, както му наредил Бог. Първо натоварил в ковчега храна. после довел в него различни животни: лъвове и жирафи, слонове и хипопотами, маймуни и тигри и много, много други. Долетели и всички птици: синигери и враб-

чета, свраки и врани, жерави и гъски и много други. Когато всичко било готово, Ной и семейството му влезли в ковчега. Били осем души: Ной с жена си, Сим с жена си, Хам с жена си и Иафет с жена си. Но какво щяло да стане с другите хора? Те останали на земята, те не вярвали на Ной, че Господ ще ги накаже. Те не искали и да чуят за потопа. Единствен Ной вярвал на Бога и се страхувал от Неговото наказание, затова Бог спасил цялото му семейство.

Ето, вече всички били в ковчега. Господ Сам заключил голямата му врата. Сега вече никой не можел да влезе в него. Тогава започнал страхотен порой, който не преставал нито денем, нито нощем. Водата се издигала все по-високо и по-високо. Започнала да прониква и в къщите...

6. СЪЮЗЪТ НА БОГ С НОЙ

Хората вече съжалявали, че не послушали Ной. Започнали да се катерят по покривите на къщите, по върховете на дърветата, но никъде не можели да се скрият от потопа.

Проливният дъжд валял десет дни и десет нощи. Цялата суша и дори върховете на високите планини се скрили под водата. Загинали всички хора, всички животни и птици, всички живи същества, освен тези, които били в ковчега. Така Господ наказал хората, които не искали да Го обичат.

Много дни и нощи плавали Ной и неговото семейство по безкрайния океан. Страшният порой престанал, но никъде още не се виждала суша. Един ден Ной забелязал, че ковчегът не се движи - нещо му пречело. Ной разбрал, че водата е започнала да спада. Ковчегът спрял на един планински връх, изникнал под водата. Бог не забравил Ной и всички живи същества, които били в ковчега! Тъкмо по Негова заповед водата започнала да спада.

Дните минавали, а Ной искал да разбере появила ли се е някъде суша, на която би могъл да слезе с цялото си семейство. Но прозорецът на ковчега бил разположен високо и хората виждали само небето. Тогава Ной хванал една врана и я пуснал през прозореца. Ако не намерела място за кацане, враната непременно щяла да се върне обратно.

Птицата отлетяла и всички зачакали. Минало малко време и враната се върнала. Ной разбрал, че над водата още не се е показала земя. След няколко дни отново пуснал враната, но тя пак се върнала. Още няколко пъти летяла птицата, но всеки път си идвала, без да намери място за кацане.

Изминали още няколко дни и Ной решил да пусне гълъб през прозореца. Но и гълъбът се върнал. След седем дни Ной отново го пуснал. Този път гълъбът дълго не се връщал, а когато долетял, било на свечеряване, носел в човката си маслиново клонче. Значи някъде се е появила земя и там растели дървета. Ной изчакал още седем дни и пак пуснал гълъба. Птицата така и не се

1. *Защо Господ решил да унищожи всички хора?*
2. *Кой бил приятел на Бога?*
3. *Какво заповядал Бог на Ной?*
4. *Кой влязъл в готовия ковчег?*
5. *Какво се случило с всички хора и животни, които не били в ковчега?*

върнала: водата съвсем се отдръпнала от земята. Ной обаче не излизал от ковчега, чакал разрешение от Бога. След известно време Бог казал на Ной: „Излизай от ковчега с жена си и със синовете си и техните жени! И пусни всички животни!“ Ной отворил вратата и всички животни излезли навън и се устремили по склона на планината към широките поля и равнини. Птиците с радостно чуруликане литнали в открития простор. Осемте човеци също напуснали ковчега и започнали да слизат бавно от планината. Празният ковчег останал на върха: земята изсъхнала и той повече не бил необходим.

Ной построил олтар, за да принесе жертва на Господа. Защото Господ изсушил земята! Да се грижи Бог за земята, за хората и за животните - ето какво щял да моли Ной. Заклал няколко животни, сложил ги на олтара, подпалил дървото и те изгорели.

Бог харесал предаността на Ной и Си казал: „Няма да наказвам вече земята. Все едно, хората ще продължат да вършат лоши дела. Сега ще се грижа за земята!“ Казал това и на Ной и сключил с него съюз. Бог обещал да се грижи за земята, за хората и животните и никога повече да не им изпраща потоп.

Веднъж Ной видял необикновено красиво зрелище. Може би и ти си виждал как разноцветната дъга пресича небето, а зад нея чернеят облаци? Бог казал на Ной: „Всеки път, когато видиш на небето дъга, трябва да си спомняш, че съм ти обещал да не изпращам потоп на земята!“

Ной и неговите синове били много щастливи, като чули тия думи. И ние трябва да сме щастливи, че Бог е толкова добър към хората и към цялата земя. Когато на небето се по-

явява дъга, Бог ни показва добротата си.

Бог дал на Ной и друго обещание. Хората отново ще имат деца, а животните - потомство. Земята пак ще се напълни с хора и с животни. Така и станало.

Ной бил земеделец. Той работел на полето заедно със синовете си. Отглеждали лозя. От гроздето правели вино. Развъждали овце, кози и крави.

В семейството на Ной се появили много деца. Те пораснали, оженили

се и на тях също им се родили деца. На земята вече живеели много народи, хиляди хора.

Ной умрял, неговите синове Сим, Хам и Иафет - също. Господ си избрал приятел сред всички хора и този човек се казвал Аврам. Запомни добре това име: Аврам!

Битие, глави 12, 15-17

7. АВРААМ - БОЖИЯТ СЛУЖИТЕЛ

В далечна страна живеел един човек, който се казвал Аврам. Той бил стар, жена му Сара също не била млада. Нямали деца и това ги огорчавало и двамата. Аврам много се измъчвал, защото чул веднъж насън глас Божи и Бог му рекъл: „Чрез волята Ми от теб ще произлезе голям народ.“ Освен това Бог казал, че нашият Спасител Иисус Христос също ще произлезе от този народ. Но нали Аврам нямал деца!

Ето че веднъж Бог казал на Аврам: „Напусни своята земя и иди в земята, която ще ти покажа!“ Като чул Божиите думи, Аврам веднага заповядал да се стягат за път. Към новата страна с него тръгнала не само жена му Сара. Племенникът на Аврам, Лот, решил да ги последва с жена си. В далечно пътешествие се отправили и всички слуги на Аврам, и всички животни, които му принадлежали.

Дълго било това пътешествие. Животните вървели бавно: спирали по пътя да пият вода, да пощипват трева или малко да починат. А страната, към която Бог насочил Аврам, била далеч. Тя се наричала Ханаан и нейните жители не обичали Господа и не му служели.

След много дни път Аврам и неговите спътници стигнали далечната страна Ханаан. Аврам се заселил в гората с цялото си семейство. Но веднъж Бог му казал: „Страната, в която ти живееш, ще принадлежи на теб и на големия народ, който ще произлезе от теб.“ Аврам горещо благодарил на Господа, направил олтар и принесъл в жертва на Бога ня-

1. *Къде спрял ковчегът?*
2. *Каква птица пуснал отначало Ной?*
3. *Какво донесъл в човката си гълъбът?*
4. *Какво направил Ной, когато излязъл от ковчега?*
5. *Как се казва онова красиво нещо, което понякога се появява на небето?*
6. *Какво означава дъгата?*

колко животни.

Аврам и Сара все така си нямали деца и това, както преди, много ги огорчавало. Сара виждала как страда Аврам и веднъж му казала: „Трябва да се ожениш за моята робиня Агар. Тя е млада и може би тогава ще имаш дете.“ Аврам послушал Сара, оженил се за Агар и след известно време Агар казала на Аврам и на Сара, че очаква дете. Скоро в къщата започнали кавги. Агар била много горда, че ще има дете, и непрестанно се хвалела пред Сара. С всеки изминал ден тя се държала все по-дръзко и непрекъснато обиждала Сара.

На Сара ѝ било много болно и обидно да слуша насмешките на Агар. Веднъж отишла за помощ при Аврам. Горчиво плакала тя, докато разказвала колко ѝ е тежко да слуша всеки ден подигравките на Агар. Тогава Аврам казал на

Сара: „Агар е твоя робиня и ти можеш да я накажеш за непослушанието.“ Когато Агар разбрала какво е отговорил Аврам на Сара, тя много се изплашила и решила да се махне от къщата. Обляна в сълзи, Агар тръгнала накъдето ѝ видят очите. Вървяла тя из пустинята, наоколо се въртели диви животни, слънцето безжалостно печело и нийде не се виждало дръвче, където Агар би могла да се скрие от слънцето и да си почине. Колко съжалявала тя, че се е държала лошо със Сара!

Но изведнъж видяла кладенец! Значи ще може да се напие и да си почине. Агар пийнала вода и веднага заспала, а Бог, като видял това, изпратил при нея един Ангел. Ангелът я попитал: „Агар, робиньо на Сара! Откъде идваш и къде отиваш?“ „Бягам от Сара“ - отвърнала Агар. Тогава Ангелът казал: „Връ-

шай се обратно, поискай прошка от Сара и повече никога не бъди дръзка!“ Освен това Ангелът разказал на Агар, че скоро ще ѝ се роди син, когото тя трябва да нарече Измаил.

Агар послушала Ангела и се върнала у дома. Тя се извинила на Сара и ѝ обещала занапред да се държи добре. Сара веднага простила на Агар и в къщата отново настъпило спокойствие. Както обещал Ангелът, скоро на Агар ѝ се родило момченце и го нарекли Измаил. Аврам бил много щастлив, та нали той мислел, че точно този е обещаният син.

Минали много години и веднъж Бог казал на Аврам: „На жена ти Сара също ще дам син!“ И Бог дал на Аврам ново име - Авраам, което означава „баща на голям народ“. Но Авраам не можел да повярва: нима те със Сара ще имат дете? Та нали той е вече на сто години, а Сара - на деветдесет. Тогава Бог казал: „А жена си наричай Сарра!“ Но нали Сарра означава „царица на голям народ“? Нима тя ще роди дете? „Да - казал Бог, - и ти ще наречеш сина си Исаак, което значи „той се смее“. Когато Авраам чул това обещание, не повярвал.

След известно време Бог пак посетил Авраам и пак му обещал син. Сарра била наблизко и чула целия разговор. „Как, аз, старата жена, ще имам дете? - смеела се тя. - Нима това е възможно?“ „Защо се смее Сарра? - попитал Бог Аврам. - След една година тя ще има дете.“ Сарра много се уплашила, че Бог я е чул да се смее. И бързо казала: „Аз не се смеех.“ Но Бог знаел, че Сарра Го е излъгала.

Изминала година. На Сарра и Авраам им се родил син. Нарекли

го Исаак и били много щастливи. Бог изпълнил обещанието Си.

-
1. *Какво заповядал Бог на Аврам?*
 2. *Защо тъгували Аврам и Сара?*
 3. *Какви нови имена дал Бог на Аврам и на Сара?*
 4. *Какво обещал Бог на Авраам?*
 5. *Как Авраам и Сарра нарекли своя син?*

8. АГАР И ИЗМАИЛ

Когато се родил Исаак, синът на Авраам и Сарра, Измаил, синът на Агар и Авраам, бил вече голямо момче. Измаил веднага намразил Исаак. Та нали преди това той, Измаил, бил любимият син на Авраам, а сега Авраам повече обичал Исаак. Исаак не знаел, че Измаил го мрази. Той бил още много малък. Пък и Авраам и Сарра също не знаели.

Но ето какво се случило веднъж. Сарра отишла при малкото си син-

че, с което тя много се гордеела. И какво видяла! До Исаак стоял Измаил и се надсмивал над момченцето. Сарра много се разсърдила на Измаил. Тя веднага отишла при Авраам и му разказала какво правел Измаил. „Аврааме - казала тя, - изгони Измаил и майка му от къщи! Аз не искам те да живеят тук, заедно с Исаак!“

Авраам не искал да направи онава, за което го молела Сарра. Нали Измаил също бил негов син и той го обичал! Но Бог рекъл на Авраам: „Направи така, както казва Сарра! Аз няма да забравя Измаил и ще се погрижа за него.“

Авраам изгонил Агар и Измаил от дома си и те тръгнали на дълъг път през горещата пустиня. Агар носела хляб и мех с вода.

Отначало те вървели бързо, но скоро Измаил се изморил и започнал да моли майка си да починат малко, да пийнат вода, да хапнат. Агар се съгласила. Те си отдъхнали и продължили нататък.

Скоро Измаил пак поискал да пие вода. Агар му дала глътка. Но едва изминали няколко крачки и Измаил отново поискал вода. Агар му дала още една глътка. Нея също я измъчвала жажда, но тя не пийнала нито капка, за да остане вода за сина ѝ. Мехът бил вече почти празен. Още глътка и водата свършвала.

Измаил ужасно се изморил, било му много топло, бил жаден. Той не можел да върви по-нататък и заплакал. Агар го сложила на сянка под един храст и се отдалечила, за да не вижда как плаче горкият ѝ син. И тя самата не могла да сдържи сълзите си. Няма ли кой да им помогне? Нима Измаил трябва да умре в пустинята?

Но какво е това? Кой я вика? Чий е този глас? Това бил гласът на Божия Ангел: „Какво е станало, Агар? - попитал той. - Не се бой! Бог чу гласа на момчето. Иди при Измаил и му помогни да стане! Той няма да умре тук, в пустинята. Той също ще стане баща на голям народ.“

И какво да види Агар: кладенец - съвсем близо до тях. Тя не го забелязала преди, но Господ ѝ го показал. Агар бързо напълнила меха с вода и дала на Измаил да се напие. Момчето събрало сили и те продължили заедно по-нататък.

Агар и синът ѝ стигнали до другата страна, където останали да живеят. Бог се погрижил за Измаил.

Той станал голям, силен мъж. А когато пораснал, оженил се и му се родили дванадесет синове.

-
1. *Какво направил Измаил?*
 2. *Чий глас чула Агар от небесата?*
 3. *Какво видяла изведнъж Агар наблизо?*
 4. *Кой се погрижил за Измаил?*

9. АВРААМ ТРЯБВА ДА ПРИНЕСЕ В ЖЕРТВА ИСААК

Исаак пораснал, Авраам и Сарра не можели да му се нарадват. Но веднъж Авраам чул гласа на Бога: „Аврааме - казал Бог, - доведи единствения си син, когото ти толкова обичаш, на планината. Там ти ще Ми го принесеш в жертва.“ Ужас обхванал Авраам. Нима той трябва да убие Исаак? Ала щом е рекъл Бог, Авраам бил длъжен да се подчини.

Но нали така Авраам и Сарра ще се лишат от сина си? А преди да се роди Исаак, Бог им беше казал, че от този син ще произлезе голям народ и че нашият Спасител Иисус Христос също ще бъде роден от потомците на Авраам и Исаак. Ако Исаак умре, това няма да стане...

Авраам бил много предан на Бога и не можел да не направи онова, което Бог му наредил.

Той се събудил рано сутринта, вдигнал Исаак и му казал да се стяга за път. После Авраам повикал двама слуги: и те щели да тръгнат за планината. Той нацепил дърва за жертвеника, оседлал ослето, взел огън и остър нож. Дървата завързал върху гърба на ослето.

Исаак разбрал, че те с баща му отиват на жертвоприношение. Авраам яхнал ослето, а Исаак и двамата слуги вървели до него. Предстоял им път цели три дни, но Исаак бил вече голямо момче и щял да издържи.

На третия ден Авраам видял в далечината планината Мориа. Там, според желанието на Бога, трябвало да принесе в жертва Исаак. Авраам слязъл от ослето и казал на слугите: „Останете тук с ослето, а ние с мом-

чето ще продължим. Като се помолим, ще слезем от планината.“

Чуваш ли какво казва Авраам? Той казва, че ще се върне заедно с Исаак. Но нали Авраам трябва да принесе Исаак в жертва... Може би той лъже слугите си? Не, Авраам вярва, че Бог ще запази живота на Исаак. Дори ако Исаак умре, Бог пак ще му върне живота.

Авраам свалил от гърба на ослето дървата и ги сложил върху раменете на Исаак, а самият той взел ножа и огъня. После те започнали да се изкачват към върха на планината. „Татко - попитал Исаак, - огънят и дървата са тук, но къде е овенът за жертвоприношението?“ Авраам му отговорил: „Бог сам ще се погрижи за овена.“ И Авраам и Исаак продължили нататък.

Най-после стигнали до върха. Бог заповядал на Авраам да спре и да направи жертвеник. Авраам събрал камъни и подредил от тях олтар. После взел от гърба на Исаак дървата и ги сложил на олтара. Исаак стоял до него, непрекъснато се оглеждал наоколо и търсел с поглед овена. Но изведнъж Авраам хванал Исаак, вързал го и го сложил на олтара.

Сега Исаак разбрал, че жертвата ще бъде той. Но не казал нищо. „Щом Бог иска това, значи е правилно“ - помислило момчето. Авраам взел ножа...

Изведнъж бащата чул глас от небето: „Аврааме, Аврааме!“ Това бил гласът на Ангела Господен. „Тук съм“ - отвърнал Авраам. „Не пипай момчето - казал Ангелът. - Сега вече знай, че ти служиш на Бога. Ти искаше да принесеш в жертва своя единствен син!“ Исаак също чул гласа на Ангела и разбрал, че е спасен. Бог искал да изпита Авраам и сега Той

знаел, че Авраам го слуша.

Авраам бързо развързал Исаак и момчето слязло от жертвеника. В този миг те чули наблизо някакво шумолене. Това бил един овен, чиито рога се оплели в гъсталака. Бог се погрижил да го прати. Авраам взел овена и го донесъл до олтара. Заклал го с ножа си, сложил го на олтара и запалил дървата. Така принесъл в жертва овена, а не своя любим син Исаак.

Авраам пак чул гласа на Ангела: щом е послушен на Господа, от него и Исаак ще произлезе голям народ. И нашият Спасител Иисус Христос също ще бъде от този народ. Авраам се радвал, че синът му Исаак ще жи-

вее, че ще има много деца и неговите деца ще имат деца и така ще възникне този голям народ. Сам Бог бил казал това.

Овенът бил принесен в жертва, Авраам отново се качил на ослето и те поели обратния път към къщи, при Сарра.

-
1. Какво трябвало да направи Авраам с Исаак?
 2. Какво попитал Исаак баща си?
 3. Какво казал небесният Ангел?
 4. Какво обещал бог на Авраам?
 5. Кой ще произлезе от народа на Авраам и Исаак?

10. ИАКОВ - ХИТРЕЦЪТ

Когато Исаак пораснал, той се оженил за една девойка, която се казвала Ревека. Преди да се омъжи, Ревека живеела в онази далечна страна, която някога напуснал Авраам. Исаак и Ревека много се обичали, но нямали деца, макар че били заедно вече двадесет години.

Те често молели Бога да им даде деца. Най-после Бог се погрижил за тях и Ревека родила двама синове-близнаци. Този, който се родил пръв, нарекли Исав, а онзи, който се родил втори - Иаков.

След като децата се родили, Бог казал на Ревека: „По-големият ти син ще служи и ще се подчинява на по-малкия.“ Ревека много се учудила, като чула тези думи. „Нима Иаков ще стане глава на семейството? Но нали Исав се роди пръв и според обичая той трябва да стане глава на семейството? Нима всичко ще бъде обратно?“

Минали много години. Исав и Иаков пораснали. Исав станал силен широкоплещест мъж, тялото му било покрито с рижави косми. Цели дни прекарвал в гората, където ходел на лов за дивеч. Исаак много обичал по-големия си син, защото той бил силен, смел и ловък.

Иаков не бил силен като брат си. Тялото му било гладко, по него нямало толкова много косми. Иаков не бил ловец. Той си седял къщи и се грижел за домашните животни. Бил добър стопанин. Иаков знаел - Бог казал някога на майка му Ревека, че именно той ще бъде глава на семейството, а не по-големият му брат Исав.

Исаак бил вече много стар. Той не виждал почти нищо и не можел да различава дори близките си. Непрекъснато боледувал и се страхувал, че скоро ще умре. Ето защо веднъж извикал Исав и му казал, че той, като по-голям син, ще получи всичко по наследство. Исаак поискал да благослови Исав и да разкаже как Бог обещал, че от тях ще излезе голям народ и нашият Спасител Исус Христос също ще бъде от този народ. Когато Исав влязъл, Исаак му рекъл: „Остарях и не зная кога ще умра. Иди на лов, хвани дивеч, пригответи ми ядене и ми го донеси. Аз ще те благословя.“ Исав веднага тръгнал на лов, за да изпълни желанието на баща си.

Ревека чула целия разговор между Исаак и Исав. Тя не искала Исав да получи благословията на баща си. Нали Бог ѝ беше обещал, че Иаков ще стане глава на семейството? Бързо изтичала при Иаков и всичко му разказала. „Прави, каквото ти кажа! - заповядала Ревека. - Иди и ми донеси две козлета от нашето стадо! Аз ще приготвя от тях вкусна гозба, а ти ще я занесеш на баща си.“

„Но баща ми може много да се разсърди, ако му занеса гозбата вместо Исав. Освен това цялото тяло на Исав е покрито с косми. Аз имам гладка кожа и баща ми ще се досети веднага, че искам да го излъжа“ - възразил Иаков на майка си.

„Ако баща ти се разсърди, ще кажа, че аз съм виновна за всичко“ - отговорила Ревека. Тогава Иаков донесъл на майка си две козлета и тя ги опекла много вкусно. Нали знаела какво месо обича нейният мъж Исаак? На таблата с месото

тя сложила чиния с хляб и кана с най-хубаво вино.

За да не се досети Исаак, че това е Иаков, Ревека завила ръцете и шията на своя син с кожата на козлетата и му облякла наметалото на неговия брат. После сложила в ръцете на Иаков таблата с яденето и той отишъл при баща си.

„Кой си ти, сине мой?“ - попитал Исаак. „Аз съм твоят по-голям син Исав - отговорил Иаков. - Донесох ти ядене. Изяж месото, което съм ти сготвил, и ме благослови!“

„Как успя толкова бързо да хванеш дивеч и да ми приготиш гозба?“ - попитал учуден Исаак. „Бог ми помогна“ - излъгал Иаков. „Ела

по-близо до мен - казал Исаак, - искам да те докосна, да видя наистина ли си моят син Исав.“

Иаков приближил до баща си, а той го докоснал и казал: „Странно, гласът ти е на Иаков, а ръцете и шията ти са целите космати като на Исав. Ти наистина ли си моят син Исав?“ „Да“ - пак излъгал Иаков.

„Добре - казал Исаак, - дай ми яденето, което си сготвил.“ Исаак изял месото, което много му харесало, изпил виното, изял и хляба. Но съмнението не го напускало. През цялото време му се струвало, че пред него не е Исав, а Иаков. „Ела и ме целуни“ - помолил Исаак. Той искал да разбере по мириса дали пред него е Исав или не. Но Иаков бил облечен с наметалото на Исав и затова Исаак решил, че го е целунал по-големият му син.

Повярвал на Иаков и го благословил. Така Иаков станал наследник и глава на цялото семейство. Бързо изтичал той при Ревека и казал, че са успели да надхитрят Исаак.

А Исав се върнал от лов, приготвил гозба и я занесъл на баща си. „Кой си ти?“ - попитал уплашен Исаак. „Аз съм твоят по-голям син“ - отговорил Исав. Като чул гласа му, Исаак разбрал всичко. „Иаков вече ми донесе ядене, аз го изядох и благослових него вместо теб - казал той. - Сега вече Иаков е глава на цялото семейство.“ „Благослови и мен, та нали Иаков те е измамил!“ - помолил Исав. Исаак го благословил, но не можел вече да направи Исав глава на семейството. Глава на семейството станал Иаков. Исав много се разсърдил на брат си и решил да го убие, щом умре баща им. Ре-

века така се уплашила, че молела Иаков да избяга в онази далечна страна, където тя самата живеела по-рано. Иаков също се уплашил и решил да послуша майка си.

11. БОГ БЛАГОСЛАВЯ ИАКОВ

Скоро след измамата Иаков напуснал дома на баща си и тръгнал на дълъг път. Той излязъл късно през нощта, когато Исав дълбоко спял. Но не вървял сам: Бог му помагал през цялото време, без Иаков да знае това. Той се страхувал, че след измамата Бог е разгневен.

Пътят на Иаков бил тежък и опасен. Веднъж, много уморен, решил да пренощува под открито небе. Не можел да върви по-нататък: краката му били изранени и много го болели. Иаков спрял, намазал краката си с маслото, което Ревека му дала за из път, намерил един малък камък, сложил го под главата си и заспал.

Присънил му се чуден сън. Видял стълба, която се издигала от земята до самото небе. По нея вървели ангели, а на най-горното стъпало стоял Господ. Бог му казал: „Аз съм Господ Бог на Авраама - твоя дядо, и на Исаак - твоя баща. Земята, на която лежиш сега, ще я дам на теб и на потомството ти. Аз съм с теб, накъдето и да тръгнеш. Аз ще те върна на тази земя.“ Освен това Бог обещал на Иаков, че от него ще произлезе голям народ и че нашият Спасител Иисус Христос също ще бъде от този народ. Ето какъв сън видял Иаков!

Иаков се събудил много щастлив. Вече знаел, че Бог не му се сърди заради откраднатата благословия от Исаак. Иаков вдигнал камъка, върху който нощес била главата му, и направил от него паметник. После взел елея и го излял върху паметника. По този начин искал да покаже на Бога, че добре е запомнил своя сън. А мястото, където спал, Иаков

1. Какво искал да даде Исаак на по-големия си син Исав преди своята смърт?
2. Какво трябвало да направи Иаков по нареждане на Ревека?
3. С какво Иаков покрил ръцете и шията си?
4. Какво си помислил Исаак, щом помирисал дрехата на Иаков?
5. Какво получил Иаков от Исаак?
6. Защо Иаков трябвало да избяга от къщи?

нарекъл Ветил, което означава „дом Божи“.

Дълго вървял Иаков, преди да стигне до града на майка си Ревека. Не влязъл там веднага, а спрял в края му. В този час около кладенеца имало много пастири, довели добитъка на водопой. След малко към кладенеца приближило друго стадо. Водела го една девойка. „Коя е тази девойка?“ - запитал Иаков пастирите. „Това е Рахил, най-малката дъщеря на Лаван“ - отговорили му те.

Иаков много се зарадвал, като чул тези думи. Лаван бил брат на майка му, негов роден вуйчо. Иаков бързо се приближил до Рахил, целунал я и казал, че той е синът на Ревека и Исаак. Сетне помогнал на Рахил да напои добитъка и тя изтичала до вкъщи, за да разкаже на баща си, че е срещнала Иаков. Зарадван, Ла-

ван отишъл да посрещне племенника си и като го видял, прегърнал го и го завел у дома.

Дълго разпитвал Лаван за всичко: за Ревека, за Исаак, за страната, където те живеят, за пътешествието на Иаков. Иаков останал да живее при Лаван и останал да му помага в стопанството.

Лаван имал две дъщери. По-голямата се казвала Лия, а по-малката - Рахил. Рахил била много красива, а Лия - не. Иаков обикнал Рахил и решил да се ожени за нея, но нямал пари, за да плати на баща ѝ, както било прието в тази страна.

Тогава Иаков помолил вуйчо си да го вземе на работа. „Добре - отговорил Лаван, - но какво искаш за труда си?“ „Искам да се ожена за по-малката ти дъщеря Рахил - казал Иаков. - Ще работя за нея седем го-

дини.“ На Лаван му харесало предложението на Иаков и той се съгласил.

Иаков започнал да се грижи за добитъка. Трудел се по цели дни. Той умеел да върши работата си добре и стадата на Лаван бързо се увеличавали. А Иаков много обичал Рахил и затова се трудел с удоволствие.

Изминали седем години. Иаков отишъл при Лаван и му казал: „Дай ми Рахил за жена!“ „Добре“ - отговорил Лаван. Той поканил много гости и вдигнал голям празник. Според обичая привечер младоженецът отишъл в тъмната стая, където Лаван трябвало да доведе дъщеря си. Вратата се отворила и в стаята влязла някаква жена. Било много тъмно и Иаков мислел, че това е Рахил. Ала на сутринта, щом станало светло, Иаков се ужасил, като видял, че спи не до Рахил, а до голямата ѝ сестра Лия. Лаван го излъгал.

Иаков много се разсърдил на вуйчо си. Попитал го защо е постъпил толкова нечестно и Лаван отговорил: „Първо трябва да се омъжи по голямата дъщеря, а след това - по малката. „ А после добавил: „Ти можеш да се ожениш и за Рахил, ако отработиш за нея още седем години.“ На Иаков не му оставало нищо друго, освен да се съгласи. Той работил за Рахил още седем години и се оженил за нея.

Родили му се дванадесет момчета и една дъщеря, но Иаков обичал най-много Иосиф и Вениамин - синове на любимата му Рахил. Бог се грижел за Иаков. Той станал богат човек: имал много овце, кози, крави, камили и магарета. След време Бог му казал, че трябва да се връща в Ханаан. На път за родината си Иаков спрял на онова място, където видял вълшебния сън. Там, във Ветил, на-

правил голямо жертвоприношение на Бога и чак тогава продължил своя път към Ханаан, при стария си баща Исаак.

-
1. Какъв сън сънувал Иаков?
 2. Коя девойка искал да вземе Иаков за своя жена?
 3. Защо Иаков трябвало да работи при Лаван?
 4. Как Лаван измамил Иаков?
 5. Кои свои синове Иаков обичал най-много?

12. ИОСИФ - ТЪЛКУВАТЕЛЯТ НА СЪНИЩА

Иаков се заселил със своите синове в родината си Ханаан. Родителите му - Исаак и Ревека, били починали отдавна. Умряла и любимата му жена Рахил. Самият Иаков остарял, а синовете му пораснали и възмъжали. Само Иосиф и Вениамин били още малки.

Иаков обичал Иосиф повече от другите си синове и му подарил красива пъстроцветна дреха, каквато те нямали. На по-големите братя не им харесвало, разбира се, че Иосиф е любимец на бащата.

Иосиф обичал и почитал Бога. И чрез един сън Бог му известил, че той, Иосиф, ще царства над братята си и баща си. Когато Иосиф разказал този сън на своите братя, те още повече му се разсърдили.

Веднъж Иосиф сънувал нещо друго и също го разказал на баща си и на братята си. „Присъни ми се - рекъл Иосиф, - че всички ние връзваме снопи на полето. Изведнъж моят сноп се вдигна и застана прав, а вашите снопи се подредиха наоколо и му се поклониха.“ Ама че се ядосали братята! „Нима ти ще царуваш над нас? Нима ще ни владееш?“ - питали те подигравателно.

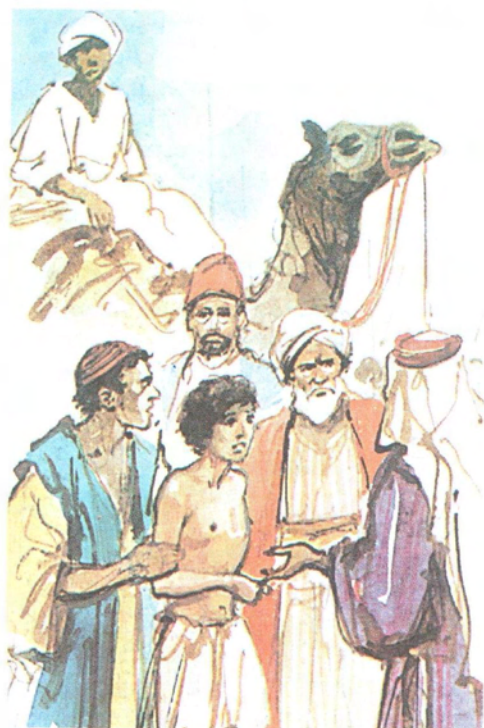
Но братята се разсърдили още повече, когато чули за трети сън на Иосиф: той видял как слънцето, луната и единадесет звезди му се кланят. Този сън пак означавал, че Иосиф ще е над тях, че не само те, братята, но и баща им, а и майка им ще му се поклонят.

Накрая дори старият Иаков се ядосал на своя любим син. А братята нарекли Иосиф тълкувател на

сънища и много искали да му се случи нещо лошо. „Колко хубаво би било, ако той умре!“ - мислели те.

Веднъж бащата помолил Иосиф да разбере дали не се е случило нещо с братята му и със стадата, които те пасели. Братята отишли надалеч, търсейки хубави пасища за добитъка и Иаков много се безпокоял. Иосиф тръгнал веднага, но не намерил никого на обичайното място. За щастие тогава минал един пастир, който, като го видял, попитал: „Какво търсиш?“ „Търся братята си“ - отговорил Иосиф. Пастирът знаел, че те са отишли на ново пасище, и му показал пътя.

Братята отдалеч съгледали Иосиф. „Ето, идва тълкувателят на сънища!“ - казали те. „Хайде да го убием и да го хвърлим в някоя дълбока яма, а на баща ни ще кажем, че е разкъсан от диви зверове в гората.

Ще видим тогава дали ще се сбъднат сънищата му!“

Само най-големият брат - Рувим, не искал да убиват Иосиф. Той им казал: „Да не го убиваме, а просто да го хвърлим в дълбоката яма и той ще умре там от глад.“ Рувим се надявал през нощта, когато братята му заспят, да измъкне Иосиф от ямата и да го върне на баща си. Братята не се досещали за плановете на Рувим и се съгласили. Щом Иосиф приближил, те го хванали, свалили красивите му дрехи и го хвърлили в ямата. За щастие в нея нямало вода, но тя била толкова дълбока, че Иосиф не можел сам да се измъкне навън. Не му ли помогнел някой, щял да умре там от глад!

Лошите братя седнали да ядат, но не хвърлили на Иосиф даже троха хляб. Само Рувим не останал с тях и отишъл да понагледа овцете.

През това време дошли някакви хора, които пътували към Египет с керван камили. Били богати търговци. Един от братята, Иуда, казал на останалите: „Защо да убиваме Иосиф? По-добре е да го продадем!“ Тази идея се харесала на всички. Братята бързо извадили Иосиф от ямата и го помъкнали към търговците.

„Не бихте ли го купили?“ - попитали те. Търговците харесали Иосиф и дали пари на братята. После вързали момчето за една камила. Иосиф щял да върви след камилата към чуждата и далечна страна Египет. Горкият Иосиф! Но той вярвал, че Бог няма да го изостави.

Когато Рувим се върнал, търговците отдавна ги нямало. Отишъл той до ямата и видял, че е празна. „Какво ще кажа сега на баща ми? Аз съм най-големият и отговарям за всички братя и също за Иосиф - помислил си огорченият Рувим. - Ако му кажа,

че Иосиф е изчезнал, той ще ме накаже.“ Но хитрите братя намислили как да излъжат баща си. Те убили една овца и омазали дрехите на Иосиф с кръв. Повикали слугата, дали му дрехите и заповядали да ги отнесе на баща им. Слугата трябвало да разкаже, че дивите зверове са разкъсали Иосиф в гората.

Като видял кървавата дреха на любимия си син, Иаков едва не умрял от мъка. „Дивите зверове са разкъсали моя син“ - плачел той. Иаков не знаел, че Иосиф е жив, че е вързан за една камила и върви към Египет.

А като се прибрали у дома, хитрите братя се престорили на много огорчени от гибелта на Иосиф. Но момчето не било умряло. Те излъгали баща си. Ами сънищата на Иосиф? Нима те няма да се сбъднат? Разбира се, че ще се сбъднат. Бог ще се погрижи за всичко.

-
1. Какво получил Иосиф от стария си баща?
 2. Кой ненавиждал Иосиф?
 3. Какво направили братята с Иосиф?
 4. Какъде трябвало да върви Иосиф?
 5. Какво си помислил Иаков, когато видял дрехата на Иосиф?

13. ИОСИФ В ЗАТВОРА

В Египет, в една голяма къща, живеело едно момче. То било слуга на нейния стопанин - Потифар. Момчето било старателно и Потифар го обичал. Младият слуга се казвал Иосиф. Да, това бил същият онзи Иосиф, който толкова обичал Бога и сънувал чудни неща.

Момчето дошло в Египет с търговците, които го купили от братята му. После търговците продали Иосиф на богатия чиновник Потифар. Така Иосиф станал слуга. Той бил много трудолюбив и всичко, което вършел, било хубаво. Бог се грижел за Иосиф. Потифар виждал, че момчето е способно, и го назначил за управител на своя дом.

Иосиф пак бил облечен в красиви дрехи. Сега всички слуги и слугини трябвало да му се подчиняват - така искал Потифар.

Потифар имал жена. Тя била много лоша. Веднъж казала на Иосиф да я целуне. Но той не пожелал,

защото знаел, че Бог не ще хареса такава постъпка. Иосиф понечил да излезе, но жената на Потифар го хванала за наметалото. Тя не искала да го пусне. Тогава Иосиф се дръпнал и побягнал, а дрехата му останала в ръцете ѝ.

Жената много се ядосала и решила да си отмъсти. Извикала всички слуги и казала, че Иосиф я е обидил.

Когато Потифар се върнал у дома, жената го излъгала, че Иосиф е искал да я целуне. „Но аз извиках, той се уплаши, побягна, а наметалото му остана в моята спалня - рекла тя. - Погледни! Ето наметалото му.“ И показала на своя мъж дрехата на Иосиф.

Потифар много се ядосал. Та нали той не знаел, че жена му го излъгала? Веднага извикал слугите си и те отвели Иосиф в затвора.

Но и там Бог не изоставил Иосиф. Началникът на затвора видял, че момъкът е добър, и го взел да му помага в работата. Иосиф не седял по цял ден в килията си, а разнасял храна на другите затворници. Тази работа му харесвала.

Един път докарали в затвора двама слуги на фараона, египетския цар. Те имали някакво провинение пред своя господар. Единият от тях бил главен виночерпец на фараона. А виночерпец е човекът, който налива на фараона вино. Другият път бил главен хлебар. В двореца виночерпецът и хлебарят се смятали за знатни хора, но тук, в затвора, не било така. Всеки ден Иосиф им носел храна и виждал, че са много тъжни. Те се страхували, че фараонът ще заповяда да ги убият.

Веднъж, когато Иосиф им донесъл храна, видял, че са още по-печални. „Защо днес сте толкова тъжни?“ - попитал ги той. Хлебарят и виночерпецът му разказали, че през нощта и двамата са имали много странни сънища, ала не знаели какво означават те.

„Бог може да обясни всички сънища! - възкликнал Иосиф. - Разкажете ми вашите!“ Иосиф се надявал, че с помощта на Бога ще разтълкува сънищата им.

Пръв разказвал виночерпецът. Присънило му се, че е в двореца на фараона и, както преди, налива вино на своя цар. Но не от каната, а го истискава направо от грозде, което расте на три лозови пръчки.

Бог обяснил съня на Иосиф и той казал на виночерпеца: „Трите пръчки са три дни. След три дни ще си свободен и отново ще станеш главен виночерпец на фараона.“

Виночерпецът много се зарадвал: след три дни ще е свободен! „Спомни си за мен, когато излезеш оттук - помолил го Иосиф. - Застъпи се за мен пред фараона или пред Потифар. И аз искам да изляза от затвора.“ Виночерпецът обещал на Иосиф да поговори с фараона.

После дошъл ред на хлебаря.

Присънило му се, че върви край двореца и държи на главата си три кошници с хляб. Изневиделица налетели птици и изкъвали целия хляб от горната кошница.

„Трите кошници са три дни - започнал да обяснява Иосиф. - След три дни и теб ще изведат от затвора, но фараонът ще заповяда да те убият.“ Хлебарят много се натъжил: оставало му да живее само три дни.

Всичко станало така, както предсказал Иосиф. След три дни виночерпецът бил освободен и пак започнал да налива вино на фараона, а хлебарят бил убит. Но спомнил ли си виночерпецът Иосиф? Не, много скоро виночерпецът забравил Иосиф, момъкът останал да лежи в затвора и да моли Бога за помощ. Бог не забравил Иосиф.

-
1. Чий слуга бил Иосиф в Египет?
 2. Какво искала жената на Потифар?
 3. Защо Иосиф не я послушал?
 4. Чи сънища изтълкувал Иосиф?
 5. Кой забравил за Иосиф?
 6. Кой помнел за Иосиф?

14. ИОСИФ СТАВА НАМЕСТНИК НА ФАРАОНА

Времето в затвора вървяло много бавно. Минали още две дълги години. Нима Иосиф така и нямало да излезе оттам?

Но дошъл ден, в който Бог решил да освободи Иосиф. Една нощ фараонът видял два необикновени съня. Щом се събудил, той поискал да разбере какво означават те. Заповядал на слугите да повикат всички мъдречи от страната, за да разтълкуват неговите сънища.

Мъдреците се събрали в двореца и фараонът започнал да разказва: „Сънувах една река. Изведнъж от реката излязоха седем хубави охранени крави и започнаха да пасат тревата по брега. Но веднага след тях излязоха седем грозни мършави крави. Мършавите крави изядоха седемте охранени крави. Събудих се, но след малко пак заспах и видях втори сън. От земята изникнаха седем красиви, налети със зърно класове, а после до тях израснаха седем празни, изсушени от вятъра класове. Сухите класове погълнаха хубавите класове.“

Ето колко странни били сънищата на фараона. Мъдреците дълго умували, но не успели да ги обяснят.

Докато фараонът разказвал, край него стоял главният виночерпец. Той изведнъж се сетил за затвора, за своя сън и за Иосиф. „Спомних си, че имам грях“ - рекъл виночерпецът на фараона и му разказал за момъка, който обяснил на него и на хлебаря сънищата им и как се сбъднало всичко, предсказано от Иосиф. Фараонът веднага наредил да доведат Иосиф в двореца. Слугите бързо се

завтекли към затвора и казали на началника, че фараонът вика Иосиф.

По-бързо! По-бързо! Иосиф се измил, преоблякъл се и най-сетне бил готов да тръгне към двореца. „Какво ли ще стане сега? - питал се той. - Бог ще ми помогне!“

В двореца Иосиф изслушал внимателно сънищата на фараона. „Седем красиви охранени крави излязоха от реката, излязоха и седем мършави крави, които изядоха охранените. Но не станаха по-тлъсти, останаха си грозни и мършави. А после седем красиви, пълни със зърно класове бяха погълнати от седем празни, изсушени класове - разказал фараонът на Иосиф. - Чух, че тълкуваш сънищата. Какво означават моите?“

Иосиф отговорил: „Аз не тълкувам сънища. Бог ми казва тяхното значение. Седемте красиви охранени крави са седем години. Седемте пълни със зърно класове - също. Седем години в твоята страна, фараоне, ще има богата реколта от зърно. Но и седемте мършави крави, както и седемте празни класове, са също седем години. Тогава по полята ще има много малко зърно и ще настане глад. Ето какво означават сънищата ти, фараоне.“

Но Иосиф не само обяснил сънищата. Той дал съвет: „Фараоне! Намери умен човек сред слугите си. Нека първите седем години той събира в хамбари една част от богатата реколта. Това зърно ще бъде резерва за седемте гладни години.“

Фараонът много харесал съвета на Иосиф. „Има ли в страната ни човек, на когото Бог да помага, както на него?“ - попитал фараонът своите хора и посочил Иосиф. „Няма, фараоне“ - отговорили те. Тогава царят казал: „Ти, Иосифе, ще си човекът, който ще се грижи за зърното

в Египет.“ И назначил Иосиф за свой заместник.

В чест на това събитие фараонът му подарил пръстена си. Иосиф получил красиви дрехи и златна огърлица. Вече бил облечен почти толкова хубаво, колкото и самият фараон. Ходел навсякъде с красивата колесница на фараона и всички трябвало да го приветствуват с поклон, когато минавал по улиците. Той не бил вече беден момък, както преди, а един от най-богатите хора в Египет.

Разбира се, нито братята му, нито баща му знаели това. А Иосиф непрестанно мечтаел те да го видят като заместник на фараона и ниско да му се поклонят.

Иосиф изпълнявал много добре възложената му работа. Той построил големи сухи хамбари, където слугите му събирали зърното. Седем дълги години те го насипвали в хамбарите и ги напълнили догоре. Събрали толкова много зърно, че никой не знаел колко било то.

В Египет Иосиф се оженил и му се родили двама снове: Манасий и Ефрем. През цялото време Бог се грижел за Иосиф. Но Бог не правел нищо без предварителен план. Първо Той изпратил Иосиф в Египет, а след това го сложил за заместник на фараона. Знаеш ли защо Бог постъпил така? Той мислел за Иаков и синовете му, за жените и децата им. Заради тях Той направил Иосиф заместник на фараона: когато в Ханаан настъпи глад, Иосиф ще помогне на семейството си.

1. Какво сънувал фараонът?
2. Как Иосиф обяснил сънищата на фараона?
3. Какъв станал Иосиф?
4. Кой се грижел през цялото време за Иосиф?
5. Кой не знаел, че Иосиф е станал заместник на фараона?

15. ИОСИФ И НЕГОВИТЕ БРАТЯ

Иаков и братята на Иосиф все още живеели в страната Ханаан. Иаков се състарил още повече, а всичките му синове се оженили и вече имали потомство. В Ханаан, както и в Египет, настанали седем гладни години. Но Иаков чул от други хора, че в Египет може да се купи зърно и че го продава наместникът на фараона. Иаков повикал своите синове и казал: „Идете в Египет и купете там зърно за всички ни!“ После им дал пари. Братята на Иосиф яхнали ослетата си и потеглили на далечно пътешествие.

Десет от братята тръгнали на път, само най-малкият - Вениамин, останал вкъщи. Иаков не искал да се разделя с него. Той смятал, че това пътешествие е твърде опасно за Вениамин.

След дългото пътуване десетимата пристигнали с ослетата си в Египет и тръгнали към дома на наместника. Наместник в Египет бил Иосиф, рожденият им брат, но те не знаели това. Иосиф разрешил на хората от Ханаан да влязат в къщата му. Той ги познал веднага, но нищо не им казал. Братята ниско се поклонили. Нали си спомняш, че Иосиф бе сънувал как те му се кланят? И ето, сега то се случило.

Иосиф се престорил на сърдит. Братята не го познали и му зараказвали уплашено, че са синове на един баща, че имат най-малък брат, който е останал вкъщи, и друг, изчезнал преди много години. Наместникът на фараона отговорил: „Не ви вярвам, но ще проверя дали казвате истината. Един от вас сега ще тръгне и ще

доведе тук най-малкия ви брат, останалите ще лежат в затвора, докато двамата дойдат.“

Отначало Иосиф изпратил в затвора всичките си братя. След три дни ги извикал и им казал: „Аз обичам Бога и вие можете да си вървите вкъщи. Иначе вашите деца и жени ще останат гладни. Но един от вас трябва да остане. Той ще стои тук, докато вие, заедно с най-малкия си брат, не се върнете обратно при мен.“

Те много се уплашили и си помислили за своя брат Иосиф, когото продали в робство. „Ние сме виновни - казали си братята. - Толкова жестоко постъпихме с нашия брат Иосиф и ето, че сме наказани.“ Говорели си на еврейски, като мислели, че наместникът не ги разбира. Но, естествено, Иосиф всичко разбирал.

Щом чул какво си говорят братята, Иосиф заплакал. За да не видят сълзите му, веднага се обърнал. А те се стегнали за обратен път. Симеон обаче трябвало да остане в затвора до завръщането им.

Братята излезли от дома на Иосиф натъжени. Слугите на наместника им дали чували, пълни със зърно, а те им платили. Но какво е това? В един миг, когато братята се обърнали, слугите бързо пъхнали парите обратно в чувалите, върху зърното. Така им заповядал Иосиф.

Братята завързали чувалите на гърбовете на ослетата и поели своя път. Всички, освен Симеон. Вървели дълго и спрели, за да нахранят ослетата. Един от тях отворил чувала и видял парите. Те били върху зърното. Другите бързо развързали останалите чували - там също имало пари. Още повече се уплашили братята. „Какво прави с нас Бог?“ - възкликнали те. Страхували се, че като

не намери парите за зърното, Иосиф ще се разгневи съвсем и ще ги накаже, когато пак дойдат в Египет.

Братята се върнали въщи и разказали всичко на Иаков. Следващия път, щом тръгнат за Египет да купуват зърно, заедно с тях трябва да потегли и Вениамин. Така им заповядал наместникът на фараона. Едва тогава щял да пусне той Симеон от затвора.

Като чул това, Иаков много се разстроил и се ядосал. Той казал на братята: „Иосиф отдавна вече не е с нас. Сега го няма и Симеон, а вие искате да отведете и Вениамин в чуждата страна.“ Яков за нищо на света не се съгласил да пусне Вениамин заедно с другите братя в Египет.

Минало известно време и зърното се свършило. Иаков извикал синовете си и казал: „Трябва пак да отидете в Египет за зърно.“ Тогава един от братята, Иуда, отговорил: „Ние ще можем да се върнем в Египет, ако най-малкият ни брат, Вениамин, тръгне с нас.“ Иуда обещал да се грижи за Вениамин през целия път. „Ако нещо стане с Вениамин, направи същото и с мен, татко!“

Иаков пуснал Вениамин със своето сърце. Той казал на синовете си, че трябва непременно да върнат парите, които са намерили първия път в чувалите, дал им още пари за купуване на зърното и подаръци за наместника. „Може би тогава той ще бъде по-добър“ - мислел си Иаков. И братята, заедно с Вениамин, тръгнали на път.

Най-после пристигнали в дома на наместника. Иосиф ги видял в двора си и много се зарадвал: Вениамин бил с тях. Иосиф казал на слугата си: „Тези хора ще обядват заедно с мен. Погрижи се за храната!“

Братята се уплашили, когато Ио-

сиф ги поканил въщи. Щом влезли, те казали на слугата му, че носят парите, намерени в чувалите им. Така искали да покажат, че са много честни хора. Слугата отвърнал, че са постъпили правилно, и довел от затвора Симеон. Братята отишли при наместника. Като влезли, те видели сервираната маса, а след малко в стаята дошъл и Иосиф. Братята го приветствували с дълбок поклон и му предали подаръците от баща си. Този път наместникът бил много добър към тях. Той се поинтересувал дали все още е жив старият им баща, а после, като погледнал Вениамин, попитал: „Това ли е най-малкият ви брат?“ Иосиф заплакал: толкова отдавна не бил виждал той Вениамин. И бързо излязъл от стаята, за да не се досетят те за нищо. Измил лицето си и се върнал, без никой да разбере, че е плакал.

После всички седнали на трапезата. Много вкусни блюда имало там, но най-вкусните получавал Вениамин. Иосиф сам се грижел за това.

А братята били много учудени: този път наместникът бил много любезен, наливал им вино и сам пиел заедно с тях.

По време на гошавката Иосиф много се развеселил и на братята също им станало весело.

Братята отново тръгнали на път. Те се връщали у дома много доволни, че в Египет всичко е минало толкова добре. Те не знаели, че Иосиф е решил да ги подложи на още едно изпитание.

Сутринта, когато братята още спели, Иосиф заповядал на слугите си да сложат в празните им чували зърно, а отгоре - пари. В чувала на Вениамин пък Иосиф заповядал да сложат сребърната му чаша. „Ще кажа на братята, че Вениамин е от-

краднал тази чаша и трябва да остане в Египет. Искам да проверя дали те ще му помогнат или ще го изоставят, както постъпиха някога с мен“ - мислел си Иосиф.

Слугите направили всичко така, както им заповядал Иосиф, но братята не знаели нищо. Щом те яхнали ослетата си и излезли от града, Иосиф повикал слугите си и наредил: „Догонете тези хора и им кажете, че един от тях е откраднал чашата ми.“

Като видели слугите на наместника, братята много се уплашили. Още повече се уплашили те, когато чули от началника на стражата, че им е заповядано да спрат. „Един от вас е откраднал сребърната чаша на моя господар“ - казал слугата на Иосиф. „Не може да бъде! Никога не бихме направили това!“ - извикали в отговор братята. Но слугата на Иосиф продължавал: „Онзи, в чийто чувал се намери чашата, ще бъде наказан. Той ще трябва да остане завинаги в Египет и да работи за моя господар.“ Братята отворили чувалите си и слугата на Иосиф започнал да ги преглежда. Първо - чувалите на най-големия брат, после - на всички останали. Най-накрая стигнал до чувала на Вениамин и от него извадил чашата. Това е ужасно: значи Вениамин трябва да остане завинаги в Египет! Но братята не можели да се завърнат въщи без него. Какво ще кажат на баща си? Яхнали ослетата си и заедно с Вениамин се върнали в града.

Като стигнали до къщата на наместника, те коленичили в краката на Иосиф. „Какво сте направили?“ - попитал Иосиф. „О, господарю! Не знаем как е могло да се случи това. Но разреши на всички ни да останем на работа при теб“ - помолил Иуда. „Не - отговорил Иосиф. - При мен

ще остане само онзи, в чийто чувал е намерена чашата ми.“ Тогава Иуда захванал да разказва как ще се огорчи баща им Иаков, ако се завърнат без Вениамин. Иуда молел да остане в Египет и да работи вместо Вениамин.

Иосиф разбрал, че братята му са се променили и не искат да оставят Вениамин сам. Той не можел повече да чака, искал да им разкаже цялата истина. Заповядал на всички слуги да излязат от стаята. Когато египтяните излезли, Иосиф заплакал и казал: „Аз съм Иосиф. Жив ли е още баща ми?“

Колко се изненадали братята, като чули тия думи! Наместникът на фараона - брат им Иосиф?! Но те не можели да се съмняват, та нали Иосиф говорел с тях на родния им език! „Да, аз съм Иосиф, когото вие продадохте в Египет. Но не се страхувайте, аз не ви се сърдя. Бог ме доведе тук, за да се погрижа за вас, когато настане глад. Бог ме направи наместник на фараона.“ После Иосиф заръчал на братята да разкажат на баща си, щом се завърнат въщи, че той е жив, че е наместник на фараона в Египет. А после да вземат бащата, жените и децата си и да дойдат в Египет. Иосиф приближил до най-малкия си брат Вениамин, прегърнал го и го целунал, а после целунал и останалите си братя. Дълго си приказвали те и се радвали на срещата си.

Вестта за необикновената среща на Иосиф с братята му стигнала до фараона. Той се зарадвал много заради Иосиф. Фараонът изпратил коне и каруци на братята, за да им бъде по-лесно да се преместят заедно със семействата си в Египет.

Когато баща им Иаков видял синовете си да пристигат с каруци, зап-

регнати с коне, много се учудил. „Какво значи това?“ - попитал той. „Иосиф е жив, той е наместник на фараона в Египет“ - отговорили братята. Отначало Иаков не можел да повярва, но когато синовете му разказали всичко най-подробно, той страшно се зарадвал: „Иосиф е жив и аз ще го видя, преди да умра!“ И старият Иаков започнал да се стяга за път, за Египет, при своя син Иосиф. Иаков отдавна не се бил чувствувал толкова щастлив и през цялото време благодарял на Бога.

Иосиф не можел да чака вкъщи и тръгнал да посрещне баща си и братята си. Най-после те се срещнали. Иосиф прегърнал баща си и дълго

стоял така. Колко щастливи били и двамата в този миг!

Фараонът разрешил на Иаков и синовете му да се заселят в онази част на Египет, която се наричала Гесем. Иосиф пък се грижел винаги да имат зърно. Иаков съвсем се състарил, преди смъртта си той събрал синовете си и им разказал онова, което някога чул от своя баща: Богът на Иаков щял да се грижи за тях, за техните деца и нашият Спасител Иисус Христос щял да произлезе също от техния род.

Иаков умрял и го погребали в родната му страна Ханаан редом с Авраам и Сарра, редом с Исаак и Ревека, редом с Лия.

Синовеите на Иаков и техните деца дълго още живели в Гесем, на египетска земя. Но минало време, братята умрели, умрял и Иосиф, който се грижел толкова добре за тях.

16. СПАСЯВАНЕТО НА МОИСЕЙ

Минало време и евреите в Египет станали много на брой. Всички те били деца на синовете на Иаков. Египет не била тяхната страна, тяхната родина била Ханаан. И Бог решил да ги върне в Ханаан.

Фараонът, който направил Иосиф свой наместник, отдавна умрял, а на новия фараон съвсем не му харесвало, че в страната живеят толкова много евреи. Той се страхувал, че те ще започнат война срещу египтяните.

Тогава фараонът измислил жесток план. По негова заповед всички евреи трябвало да работят за египтяните. Те правели тухли за къщите. Работата била много тежка за евреите, а египтяните ги биели всеки път, когато някой от тях искал малко да си почине.

Освен това фараонът заповядал на войниците си: „Ако в еврейско семейство се роди момче, то трябва веднага да бъде убито. Момчетата нека да живеят.“ Войниците на фараона така и правели - хвърляли в река Нил всички момченца, а момиченцата не пипали. Безгранична била мъката на евреите. Те непрестанно молели Бога да им помогне.

Бог няма да изостави народа на Израил. Той ще му даде един човек, който ще изведе народа на Израил от Египет. Но ще мине много време, преди да стане това. Този човек, Божи служител, трябва да се роди.

В едно еврейско семейство се родило момченце. Бащата на момченцето се казвал Аврам, а майката - Иохавед. Освен току-що роденото бебе в къщата имало вече две голе-

1. Кой не заминал първия път за Египет заедно с останалите братя?
2. Кой бил наместник на фараона в Египет?
3. Какво намерили в чувала на Вениамин?
4. На кого разрешили да живее в Египет?
5. Къде погребали Иаков?

ми деца: момичето Мириам и момчето Аарон.

Майка Иохавед много обичала малкото си синче и съвсем не искала злите египтяни да го хвърлят в Нил. Три месеца тя укривала детето си и египтяните не можели да го намерят. Но понякога детето плачело и Иохавед много се бояла, че войниците на фараона ще чуят този плач, ще намерят детето и ще го хвърлят във водата. Дълго мислила Иохавед какво да прави и намислила.

Тя накъсала тръстика, която растяла на брега, изплела от нея кошница с капак. Станала прекрасна кошница, също като люлка. Дори и най-малките дупчици на кошницата били добре уплътнени, за да не може водата да прониква вътре. После Иохавед сложила сина си в кошницата и го понесла към реката заедно с дъщеря си Мириам. Скрила кошницата във водата между гъстата тръстика. Никой не пазел кошницата. „Само Бог може да се погрижи за моя син“ - помислила Иохавед и си тръгнала. Мириам обаче останала на брега на реката.

След малко на брега дошла една много издокарана жена с прислужниците си. Мириам веднага познала жената: тя била дъщерята на фараона. Принцесата дошла да се изкъпе, както правела всеки ден. Като приближила до водата, дъщерята на фараона забелязала кошницата в тръстиката и заповядала на прислугата да я извади. Принцесата вдигнала капака и видяла, че вътре има дете. То плачело. На принцесата много ѝ дожляло за детето. „Сигурно е еврейче. Скрили са го тук, за да не бъде

убито“ - помислила си тя.

През това време Мириам се приближила до принцесата и попитала може ли да изтича до селото да доведе жена, която да нахрани детето. „Да - отговорила принцесата, - доведи тук някого!“ Мириам изтичала до къщи, за да извика майка си. Иохавед сама щяла да се грижи за сина си!

Когато майката и дъщерята стигнали до реката, принцесата казала на Иохавед: „Вземи момченцето в дома си и добре се гри-

жи за него, а пък аз ще ти плащам за тази работа.“ Колко се зарадва ла Иохавед! Тя можела да се грижи за сина си, без да се страхува от войниците на фараона. Вярно, момченцето нямало да живее винаги при нея: когато порасне, принцесата ще го вземе в двореца. Но засега детето си било у дома. Иохавед можела да му разказва за Бога на Израил, за да Го помни синът ѝ, да Го обича, почита и да служи на израилския народ.

Минало време. Колкото и тежко да било за Иохавед, тя отвела порасналия си син в двореца. Принцесата нарекла момченцето Моисей, което означава „аз го извадих от водата“. На много неща се научил Моисей в двореца: трябвало да стане истински принц. И макар египтяните да не почитали Бога на Израил, Моисей не забравил своя Господ. Сам Бог се грижел за това, та нали Моисей щял да изведе израилския народ от Египет!

Моисей навършил четиридесет години. Той искал да служи на Бога, да стане истински евреин, а не принц на Египет. Моисей много се огорчавал, слушайки за лошия живот на евреите в Египет.

Веднъж Моисей излязъл от града. Той видял колко е тежък трудът на сънародниците му. Особено се разгневил на един египтянин, който непрестанно биел работещите евреи. Моисей приближил до египтянина и като видял, че около тях няма никой, убил злия надзирател и го заровил в пясъка. После се върнал в двореца.

Фараонът разбрал за станалото, много се разгневил на Моисей и заповядал да го убият. Моисей не

дочакал да бъде хванат от слугите на фараона. Бързо напуснал двореца и тръгнал към друга страна - Мадиям.

-
1. Какво трябвало да вършат евреите в Египет?
 2. Как постъпвал фараонът с момченцата на евреите?
 3. Къде скрила Иохавед сина си?
 4. Кой останал при кошницата?
 5. Кой намерил детето?
 6. Какво направил Моисей, като пораснал?

Исход, глави 2-4

17. МОИСЕЙ СТАВА СЛУЖИТЕЛ НА ГОСПОДА

След известно време Моисей стигнал до страната Мадиам и спрял до един кладенец. В същия момент към кладенеца се приближили овце. След тях вървели седем девойки. Те били сестри, дъщери на Иотор. Сестрите започнали да вадят вода и да я наливат в специални корита. Овцете пиели вода от тези корита.

Но в същия момент се появили други пастири с овцете си, грубо изблъскали девойките и започнали да поят своя добитък. Моисей видял всичко това и се застъпил за девой-

ките. „Те първи дойдоха тук и техните овце трябва първи да пият“ - казал той. Пастирите се уплашили, като видели непознат човек, и се отдръпнали с овцете си от кладенеца. Моисей помогнал на девойките да напълнят с вода коритата, те бързо напоили животните и си тръгнали.

„Какво направихте, та се връщате толкова бързо?“ - попитал ги баща им. „Помогна ни един египтянин“ - отговорили дъщерите. „Идете и го доведете у дома“ - наредил Иотор.

Като дошъл в дома на Иотор, Моисей разказал защо му се е наложило да напусне Египет. Иотор бил свещеник и Моисей много му харесал заради обичта си към Бога. Затова Иотор предложил на Моисей да остане в дома му и да пасе овцете.

Моисей се съгласил. Така от принц той станал пастир. След известно време Моисей се оженил за една от дъщерите на Иотор, която са казвала Сепфора, и скоро им се родили двама синове.

Четиридесет години Моисей пасъл овцете при Иотор. Моисей бил вече на осемдесет години. Веднъж отишъл с овцете си на една планина, където растели малинови храсти. Изведнъж видял как един от храстите пламнал, но не изгорял, както би трябвало, а продължил да свети равномерно и красиво. „Ще видя защо храстът не изгоря“ - помислил Моисей. Тръгнал нататък, но чул глас: „Моисей! Моисей!“ „Тук съм“ - отговорил Моисей. „Не се приближавай повече - казал гласът. - Свали обувките си! Мястото, на което стоиш, е свято. Аз съм Бог на Авраам, на Исаак и на Иаков!“ Моисей бързо свалил обувките си. Бог продължавал: „Видях колко им е тежко на евреите в Египет да работят за фараона и реших да помогна на децата на Израил. Моисей, ти трябва да изведеш евреите от Египет. Аз ще ти помогна.“

А Моисей попитал Бога: „Кой съм аз, та да отида при фараона? Какво да направя, ако фараонът не иска да ме чуе?“ „Не се бой, Аз ще съм с теб“ - отговорил му Бог. Но Моисей все още се съмнявал. Тогава Бог казал: „Моисей, хвърли тоягата си на земята!“ Щом Моисей я хвърлил, тоягата се превърнала в змия. Като видял това, Моисей се уплашил и отскачил, но Бог му заповядал: „Хвани змията за опашката!“ Моисей предпазливо се приближил до змията, хванал я за опашката и в същия миг тя отново се превърнала в тояга. Това било чудото, с което Моисей трябвало да убеди евреите и

фараона, че е изпратен от Бога.

И още нещо му казал Господ: „Моисей, сложи ръката си в пазвата и я извади!“ Моисей го сторил и видял, че ръката му е покрита с ужасни рани. Това била проказа. Бог му заповядал пак да мушне ръката си в пазвата и да я извади. Този път ръката била съвсем здрава. Моисей трябвало да покаже на фараона и на евреите и второто чудо.

Бог му разрешил да направи още едно чудо, за да повярват всички, че е негов пратеник. „Вземи вода от реката и я излей на земята! Водата ще се превърне в кръв.“

Но Моисей все още се страхувал да тръгне за Египет. „Аз не умея да говоря красиво. Може би Ти ще изпратиш някой друг?“ - попитал той Бога. Като чул това, Бог се разсърдил: „Аарон, твоят брат, ще ти помогне“ - казал Той на Моисей. Моисей не можел повече да възразява. Трябвало да направи всичко, заповядано му от Бога. Така Моисей станал служител Господен.

-
1. Какво правел Моисей при Иотор?
 2. Какво видял Моисей в планината?
 3. Какво заръчал Господ на Моисей?
 4. Какво станало с ръката на Моисей?
 5. Кого дал Бог за помощник на Моисей?

18. ДЕСЕТТЕ БЕДСТВИЯ

Като се върнал вкъщи, Моисей разказал на жена си и на свещеника Иотор, че е станал слуга на Господа и че Бог му е заръчал да изведе народа на Израил от Египет. Той взел тоягата си и заедно с жена си и двамата си синове се отправил към Египет. А Аарон, братът на Моисей, излязъл от Египет насреща му. Двамата братя много се зарадвали, когато се видели! Сега вече можели заедно да се върнат при своя народ в Египет.

Моисей разказал на Аарон, че е разговарял с Бога, че именно Бог му е наредил да се върне в Египет, че Бог не е забравил Своя народ и ще помогне на евреите. Показал на Аарон тоягата си, която можела да се превърща в змия, и ръката си, която можела да бъде ту болна, ту здрава. С тези чудеса Моисей трябвало да убеди евреите, че е изпратен от Бога.

Когато двамата отишли в двореца при фараона, Моисей казал: „Господ Бог Израилев желае да пуснеш Неговия народ в пустинята, за да чествуват хората своя религиозен празник.“ Но злият фараон отговорил: „Кой Бог? И защо аз трябва да слушам Бога на Израил? Аз не познавам този Бог и няма да пусна евреите.“ „Израилският народ иска да чествува своя празник - помислил си фараонът. - Ще ги науча аз тях. Ненавиждам целия народ на Израил!“ И фараонът заповядал да се направи работата на евреите още по-тежка. Евреите много се разсърдили, като разбрали, че работата им ще стане още по-тежка, и за всичко обвинили Моисей и Аарон. „Те ядосаха фара-

она“ - казвали хората.

Моисей помолил Бога за съвет, Бог отговорил: „Аз ще накажа фараона и египтяните. Но и тогава те няма да ме послушат. Само най-страшни наказания ще ги накарат да пуснат евреите.“ И Бог заповядал на Моисей и Аарон пак да отидат при фараона.

Когато братята се върнали при царя, Моисей помолил Аарон: „Хвърли тоягата ми в краката на фараона!“ Аарон направил това и какво станало? Тоягата се превърнала в отровна змия. Тогава фараонът заповядал да се съберат всички негови мъдречи, за да направят същото. Когато мъдреците се явили в двореца, всеки от тях хвърлил тоягата си в краката на фараона и всички тояги се превърнали в змии. Но змията на Моисей изляла всички останали змии. И това било чудо! Аарон хванал змията за опашката и тя отново се превърнала в тояга. Фараонът не искал да повярва в чудото, не искал и да чуе какво му казва израилският Бог. Но Бог видял това и рекъл на Моисей: „Иди утре на реката, където всяка сутрин ходи фараонът. Когато дойде, превърни цялата вода на реката в кръв! Това ще бъде първото наказание!“

На следващата сутрин Моисей и Аарон отишли на реката. След малко дошъл и фараонът със слугите си. Аарон още веднъж го помолил да пусне народа на Израил, но фараонът дори не отговорил. Тогава Моисей ударил с тоягата си по водата и цялата вода на реката се превърнала в кръв, а рибите умрели.

Фараонът заповядал да извикат всичките му мъдречи. Слугите издълбали яма близо до реката и тя се напълнила с чиста вода. Мъдреците на фараона ударили с тоягите си по

водата и също я превърнали в кръв. Фараонът си помислил: „Моите мъдреци могат да направят същото, каквото и Богът на Израил. Сигурно този Бог не е чак толкова могъщ. Няма да пусна народа на Израил.“ В това време във всички реки на Египет водата се превърнала на кръв и цяла седмица египтяните копали кладенци, за да търсят чиста вода. Но упоритият фараон пак не искал да пусне израилския народ. Десет страшни бедствия щял да изпрати Бог на Египет, преди фараонът да

разреша народът на Израил да отиде в пустинята.

След няколко дни в Египет се появило огромно количество жаби. Те били навсякъде: във водата, по земята, в къщите. Хората не могли нищо да направят. Тогава фараонът събрал мъдреците си и те му казали: „Фараоне, и ние можем да напълним страната с жаби, но не и да ги изгоним оттук. Това умее да прави само Бог!“

Наложило се фараонът да извика Моисей и Аарон. Братята дошли и

той им казал: „Помолете вашия Бог да избави Египет от жабите и аз ще пусна народа на Израил в пустинята.“ Моисей се помолил на Бога и всички жаби измрели. Целият Египет бил покрит с мъртви жаби. Но фараонът не удържал на думата си и не пуснал евреите.

Бог видял всичко това и заповядал на Моисей: „Нека Аарон да удари с тоягата си по прахта на земята.“ Аарон сторил това и цялата прах се превърнала в мунички, които накапали по хората и добитъка. Било много страшно! Мъдреците на фараона не могли да правят насекоми от прах и казали, че това го умее само Бог. Но въпреки всичко фараонът не искал да пусне евреите.

Бог заповядал на Моисей и Аарон да отидат при фараона и да му кажат: „Пусни народа на Израил, иначе Бог ще изпрати ново наказание: огромни облаци отвратителни насекоми ще нападнат Египет. Само там, където живеят евреите, няма да се появят насекоми.“

Фараонът и този път не послушал Моисей и на следващото утро по цялата страна летели, скачали, пълзели всякакви отвратителни насекоми. Дори в двореца на фараона нямало спасение от тях. Разярен, фараонът повикал Моисей и Аарон и им казал: „Добре, разрешавам на евреите да чествуват своя празник, но нека това стане тук, в Египет!“ Моисей и Аарон не се съгласили. „Добре - казал тогава фараонът, - ще пусна евреите, но не много надалеч. А вие се помолете на Бога да избави Египет от насекомите.“ Братята се помолили на Бога и насекомите изчезнали. Но фараонът пак излъгал Моисей.

Ново бедствие сполетяло Египет. Кравите, овцете, конете и всички

други животни на египтяните се разболели и започнали да мрат. А в Гесем, където живеели евреите, нямало нито едно болно животно. Но въпреки всичко упоритият и зъл фараон не искал да пусне народа на Израил от страната.

Бог знаел, че фараонът не искал да Го слуша. Той пак изпратил Моисей и Аарон при него. Този път братята носели пепел. Бог им заповядал да разпилеят пепелта във въздуха - в двореца на фараона. Моисей и Аарон изпълнили заръката на Бога. И какво станало? Пепелта се превърнала в прах и тази прах се разнесла из цял Египет и полепнала по египтяните и техните животни. Веднага телата на хората и животните се покрили със страшни рани. Раните болели и сърбели. И хора, и животни не могли нито да стоят спокойно, нито да седят: непрестанно се чешели. Не могли и да спят - толкова ги болели раните. Но и това страшно бедствие не накарало фараона да пусне евреите.

На следващата сутрин Моисей и Аарон пак отишли да говорят с фараона. „Ако ти не пуснеш израилския народ в пустинята - казали му те, - за да може той да служи на Господа и да чествува своя празник, то Бог ще изпрати още много бедствия на Египет. Ще започне страшна буря и от небето ще пада град колкото камъни. Заповядай на всички хора да си седят вкъщи и да не пускат добитъка от оборите. Всеки, който е на улицата, ще бъде убит от града“ - предупредили братята фараона.

Много египтяни послушали Моисей и Аарон, затворили животните в оборите, а самите те се изпокрили по къщите. Само животните на фараона останали да пасат на полето. След малко започнала буря, заваял

дъжд и град и всички, които останали под открито небе, загинали. Всички дървета и всички посеви в Египет били смазани от този град. Само в Гесем, където живеели евреите, не станало нищо. Но и това не накарало фараона да промени решението си. Тогава огромни ята скакалци нападнали Египет. Те изяли посевите и листата на дърветата и египтяните останали без храна. Хората били ужасени: в страната настъпил глад. Но фараонът все още не искал да послуша Моисей и Аарон. Едва след молитвата на Моисей всички скакалци загинали. Бог ги удавил в морето.

След известно време над Египет се спуснал мрак. Не се виждали нито слънцето, нито луната, нито звездите. Хората дори не можели да се доберат до къщите си и трябвало да останат там, където ги заварила тъмнината. А в Гесем, при евреите, светело ярко слънце. Това било голямо чудо!

Три дни Египет тънел в мрак и слънцето отново се появило. Моисей пак отишъл при фараона, този път сам. Царят му казал: „Съгласен съм да пусна евреите в пустинята, за да чествуват там своя празник. Само нека оставят в Египет всичките си крави, овце и други животни.“ Моисей не се съгласил на такова условие. Той искал всички животни, които принадлежат на евреите, да тръгнат заедно с тях. Фараонът много се разсърдил. „Върви си и никога повече не идвай при мен“ - казал той. Моисей отговорил: „Аз ще си тръгна и повече няма да дойда при теб, но сега искам да ти разкажа за десетото, най-страшното наказание, което Бог ще изпрати на Египет. През нощта Бог ще убие първородното дете във всяко египетско семейство и твоят най-голям син ще умре. Ще

загинат и всички първи рожби на животните в Египет.“

Фараонът много се уплашил, като чул думите на Моисей. Но било вече късно... Наказанието не можело да се предотврати!

Разгневен си тръгнал Моисей и отишъл в Гесем, за да каже на евреите какво да правят. Над Египет се спуснала нощ.

-
1. За какво молели фараона Моисей и Аарон?
 2. Помниш ли какви бедствия сполетели Египет?
 3. Защо Бог наказвал египтяните?
 4. Какво най-страшно наказание изпратил Бог накрая?

19. НА ПЪТ ОТ ЕГИПЕТ

В Египет било дълбока нощ, но евреите не спели. Много египтяни също не си лягали. През тази нощ щяло да стане нещо ужасно: нали Моисей бе казал на фараона, че във всяко египетско семейство ще умре първородното дете? Египтяните все пак се надявали, че това няма да се случи, но досега предсказанията на Моисей се сбъдвали...

А в Гесем във всяка къща заклали по едно шиле. Майките печели месото, правели баници, слагали трапезите. На този ден за евреите бил установен празникът Пасха /отминаване/. Във всяко семейство бащата събрал кръвта на закланото шиле в чашка и намазал с нея вратата на къщата от външната страна. Моисей заповядал да направят така. Той казал на евреите: „През тази нощ над

Египет ще се спусне Ангел Божи. Той ще ходи от къща на къща и там, където вратата не е намазана с кръв, ще убива първородното дете. А види ли кръв по вратата на къщата, ще я отмине.“

Когато празнуваме Великден, ние мислим за Исуса Христа. Исус Христос поел всички човешки грехове върху себе си и бил разпънат на кръст. А на Великден Той възкръснал. Ако ти вярваш в Исус Христос, също ще бъдеш спасен.

През онази нощ Моисей казал на своя народ: „Щом яденето е готово, веднага ще тръгнем. Вземете със себе си всички животни, цялото си имущество. Бог ще се погрижи този път фараонът да ни пусне от Египет!“

А навред се чували вече плачът и виковете на египтяните. Голяма мъка постигнала египетските семейства: във всяко семейство умряло първородното дете. Ангелът не пощадил и първородните чада на животните.

Всичко, което предсказал Моисей, се сбъднало. Богът на Израил наказал египтяните и техния цар. През тази нощ умрял и най-големият син на фараона.

Отчаяни, египтяните дотичали в Гесем и започнали да крещат: „Махайте се! Вземете със себе си всичко, каквото искате! Фараонът ви разрешава да напуснете Египет. Вървете, молете се на своя Бог, но се молете и за нас, за да не ни наказва повече!“

Израилтяните взели със себе си различни красиви неща от злато и сребро, египтяните им дали много красиви дрехи. Никога дотогава евреите не били толкова богати. А египтяните се радвали, че евреите напускат страната им.

През тази нощ израилският народ напуснал Гесем. Хората образували дълга колона. Майките носели по-малките деца, а по-големите вървели до тях. Моисей и Аарон били най-отпред. Моисей държал тогата си. Бог се грижел за Своя народ. Той изпълнил онова, което обещал на Моисей - да отведе Своя народ до далечната страна Ханаан. Но това ще стане след много, много време.

20. ПРЕМИНАВАНЕТО НА ЧЕРВЕНО МОРЕ

Вече много дни евреите били на път. Бог вървял заедно с тях. Всички могли да Го видят, дори най-малките деца. През цялото време над главите на хората се движел един облак: това бил Бог, Който вървял с тях. През нощта облакът светел и дори когато било много тъмно, народът можел да върви напред. Бог се грижел за Своя народ.

Гесем опустял. Евреите в Египет ги нямало вече, нямало кой да работи на египтяните и на фараона. Той много съжбялявал, че е пуснал израилския народ. И решил да върне евреите обратно в страната си. Бързо събрал своите войници и заповядал да впрегнат колесниците.

Колесницата на фараона била го-това. „По-бързо, по-бързо след евреите“ - насъсквал той войниците си. Войниците наскачали в колесниците и се устремили, начело с фараона, след евреите. „Все пак колко глупав народ са тия еврей! - мислел си фараонът. - Вървят право към Червено море и скоро не ще могат да се скрият. Да преплуват Червено море с всички животни и деца е невъзможно. Ще ги хванем и ще ги върнем в Гесем.“

Колко се уплашили евреите, като видели, че фараонът и войниците му ги догонват! Нямамо къде да се скрият: пред тях било само морето. „Египтяните ще ни догонят и ще ни убият!“ - помислили те. Разгневени, евреите се нахвърлили върху Моисей: „Нима трябва да умрем тук? По-добре никога да не ни бе извеждал от Египет!“ „Не се бойте! - успокоявал ги Моисей. - Бог ще се по-

1. Какъв празник имали евреите?
2. Какво заповядал Моисей да се направи с кръвта на шилетата?
3. Защо през тази нощ египтяните плачели?
4. Какво викали египтяните, когато дотичали в Гесем?
5. Какво получили евреите от египтяните?

грижи за нас.“

Бог казал на Моисей, че народът трябва да върви напред. Но пред тях било морето... „Удари с тоягата си по водата! - заповядал Бог на Моисей. - Ще видиш, че водата ще се дръпне и ще се появи път. Египтяните ще ви преследват и ще тръгнат също по този път, но Аз ще ги спра!“

Спуснала се нощта. Бог съгворил ново чудо: светещият облак, който преди се движел зад евреите, сега минал над тях. Той осветявал пътя им, но не и пътя на египтяните. Евреите виждали добре какво има пред тях, а по същото време пълна тъмнина обгърнала египтяните.

Тогавя станало още едно чудо: Моисей ударил с тоягата си по водата, тя се дръпнала и се появил път. Евреите започнали бързо да преми-

нават от другата страна. Отляво и отдясно водата стояла като стена и Господ се грижел тя да не се стовари върху евреите и да ги потопи.

Ами египтяните? Те гледали пред себе си светещия облак и видели, че евреите са започнали да преминават морето. Египтяните пришпорили конете си и в пълна тъмнина се впуснали след евреите. Конете им стъпили на пътя, който пресичал морето. Но се движели много бавно, защото наоколо им било съвсем тъмно. През това време почти всички евреи преминали на другата страна.

Щом те благополучно излезли на другия бряг, настанало утро и слънцето засяяло. Египтяните гледали светещия облак на небето и много се страхували от него. На слънчевата светлина те открили, че водата от

двете страни на пътя стои като стена. Колесниците им затъвали в мокрия пясък. „Трябва да се спасяваме! Господ помага на евреите!“ - разтревожили се те. Но било твърде късно. Бог заповядал на Моисей да удари още веднъж с тоягата си по водата и тя веднага се стоварила върху фараона и неговите войници. Всички египтяни и конете им загинали в Червено море.

От другия бряг евреите видели как потънали египтяните, техните врагове. Бог спасил израилския народ! Така хората за сетен път разбрали, че Бог им помага, че Моисей наистина е служител на Господа. Заедно с Моисей евреите запели песен в чест на Бога, Който ги превел през морето и удавил фараона и неговите войници. Жените, с Мириам - сестрата на Моисей и Аарон, също пеели и танцували. Безкрайна била радостта на евреите!

21. ПЪТУВАНЕ ПРЕЗ ПУСТИНЯТА

Дълго вървели евреите през сухата, опалена от слънцето пустиня. Хората се уморили от ужасната жегата. И те, и животните били жадни, но вода нямало никъде. Внезапно се появили дървета. Там, където има дървета, сигурно има вода! Измъчените хора забързали напред и за щастие, под дърветата наистина открили вода. Те се навели и започнали да пият... Но водата била толкова горчива, че хората я изплювали.

Тогава всички дотичали при Моисей. „Какво ще пием?“ - викали те. Моисей се обърнал към Бога и Го попитал какво да правят. Бог отговорил на Моисей: „Вземи парче дърво и го хвърли във водата!“ Моисей така и направил: водата веднага станала сладка и вкусна. Сега вече хората можели да се напият и да напоят добитъка. Бог помогнал на Своя народ, въпреки че хората роптаели.

Бавно крачели евреите по-нататък. Пътят им бил труден: децата често спирани, за да си почиват, пък и животните не вървели бързо. Облакът през цялото време се движел заедно с хората: Бог не изоставял Своя народ. Най-после хората намерили прекрасно място за почивка. Тук имало дванадесет кладенеца и растели седемдесет високи палми. Евреите опънали палатките, които си носели от Египет, и легнали на сянка. А сутринта отново тръгнали на път.

Минало време и хлябът, който носели със себе си, се свършил. Сърдити и уплашени, хората пак отишли при Моисей и казали: „По-добре да бяхме си останали в Еги-

1. Какво направил фараонът, когато евреите напуснали Гесем?
2. Какво се изпречило на пътя на евреите?
3. Какво викали хората на Моисей?
4. Как Господ превел евреите на другия бряг?
5. Какво се случило с египтяните?
6. В какво повярвали евреите?

пет. Там поне имаше достатъчно храна, а сега ще умрем от глад!“ Моисей много се огорчил, като чул тези упреци. „Вие упрекувате не мен, а Бога, който така се грижи за вас!“ - отговорил им той.

Бог не забравил евреите, които се разгневили на Моисей, макар че те не заслужавали това. Изведнъж ято пъдпъдъци кацнало на земята, досами палатките на израилтяните. Хората можели да ги ловят с ръце. Те печели и ядели хванатите пъдпъдъци.

А на следващата сутрин цялата земя около палатките била покрита с дребни зрънца. „Тези зрънца могат да се ядат - казал Моисей. - Това е манна, хляб, който ни даде Бог.“ Ев-

реите събрали манната и изпекли от нея вкусен хляб. Шест дни през седмицата евреите събирали манната и печели от нея хляб, а за седмия ден - събота, те си я оставяли предварително. Манната щяла да стигне на евреите чак до Ханаан.

Израилтяните наближили високата планина Синай. Някога, много отдавна, на тази планина Моисей видял горящия храст. Тогава Бог говорел с Моисей от огъня и му заповядал да доведе народа на тази планина.

Най-после израилтяните стигнали до Синай, но съвсем не се зарадвали: пак свършили водата и те пак били сърдити на Моисей. „Ти и твоят брат Аарон трябва да се погрижите за во-

дата! Вие ни доведохте тук!“ - викали евреите. Готвели се вече да заместят Моисей с камъни и отново не вярвали, че той е служител на Господа.

Като чул гневните викове на хората, Моисей започнал да се моли. Тогава Бог му казал: „Изкачи се на планината, удари с тоягата си по камъните и от скалата ще излезе вода.“ Моисей взел със себе си в планината най-старите евреи. Ударил с тоягата си по скалата и от нея бликнала вода. Хората, дошли там заедно с Моисей, видели това. Водата потекла надолу, образувайки поточе. Мъжете, жените и децата можели да се напият и да напоят добитъка.

Такова чудо сътворил Бог! Той искал да помогне на Своя народ. Но и сега хората не били благодарни на Бога и това много Го огорчавало.

Изход, глави 19-34

22. КРАЙ ПЛАНИНАТА СИНАЙ

Израилтяните дълго живели в подножието на планината Синай. През цялото време облакът бил на върха на планината: Бог бдял над Своя народ.

Веднъж, рано сутринта, когато едва започвало да се разсъмва, Моисей казал на всички, че отива на планината. Евреите облекли Моисей с най-красивите дрехи - та нали щял да говори с Бога! Изведнъж от облака се появил пламък. Хората много се уплашили, но в този миг чули гласа на Бога. Всеки можел да разбере онова, което Той казвал. А Бог говорел как хората трябва да му служат. Онова, което е казал тогава Бог, ние наричаме Закон или десет Божии заповеди.

Трябва да обичаш Бога и всички хора около теб - се казва в десетте Божии заповеди. Така е заповядал Господ на израилтяните, но и ти, и всички останали деца и възрастни трябва да го вършите. Чуй някоя неделя как се четат в църквата заповедите. Децата и възрастните често не правят онова, което е наредил Бог в своите заповеди, и тогава Бог ги наказва. Но Той е и милостив. Той ни прощава греховете, а нашият Спасител - Иисус Христос, умря на кръста заради греховете ни.

Когато Бог разказал всичко на израилтяните, Моисей и неговият слуга тръгнали към планината. Те се изкачили нависоко и стигнали до самия облак. Тук слугата трябвало да спре: по-нататък Моисей продължил сам. Четиридесет дни говорил Моисей с Бога. Той внимателно слушал думите на Господа. Моисей чул от

1. Какво направил Моисей, за да стане водата вкусна?
2. Как народът получил месо от Господа?
3. Как се казвали зрънцата, които израилтяните събирали и ядели?
4. Как Господ пуснал вода от скалата?

Бога, че хората трябва да построят светилище с една-единствена стая. В тази стая трябва да се сложи ковчег, общит отъгре и отъвн със злато, а върху него да има златни ангели. Пред светилището трябва да се построи красив олтар, на който хората да принасят жертва на Бога. „Аарон и неговите синове ще бъдат свещеници там“ - казал Бог на Моисей.

После Бог взел две красиви каменни плочи, написал върху тях всичките десет заповеди и предал плочите на Моисей, за да ги занесе долу, на хората. След разговора с Бога Моисей се върнал на мястото, където го чакал слугата, и те заслизали от планината. Моисей носел плочите, които му дал Бог, и през цялото време мислел за словата Божии. Но колкото по-надолу се спускали Моисей и слугата, толкова по-силно чували шум и врява от лагера на израилтяните. Моисей не можел да разбере какво ставало долу: та нали го нямало четиридесет дни.

Няколко дни след като Моисей се изкачил на планината, евреите решили, че той никога вече няма да се върне при тях, и много се уплашили. Те отишли при Аарон и го помолили: „Направи ни бог, когото ние да

виждаме!“ Аарон казал на хората, че в своите заповеди Бог е забранил да се прави Неговото изображение, забранил е да се кланят на такива изображения и да им принасят жертва. Но хората не искали и да чуят. Те викали и настоявали. Уплашеният Аарон им рекъл: „Добре, донесете ми злато! Аз ще ви направя от него бог.“

Евреите събрали всички златни украшения от жените и девойките и ги занесли на Аарон. Той направил от това злато телец. Израилтяните били много щастливи, те решили, че златният телец е техният бог, когото могат да виждат. Хората запели и танцували около златния телец.

Още от планината Моисей чул големия шум, видял, че хората танцуват около златния телец, и много се разсърдил. Той яростно метнал долу плочите със заповедите и те се счупили на ситни парченца. Моисей бързо слязъл от планината и отишъл при Аарон. Аарон му разказал какво е станало за тези четиридесет дни. Аарон знаел, че не е постъпил добре, когато е направил златен телец на евреите.

Моисей изслушал всичко, приближил се до златния телец и го счу-

23. ДЪЛГИЯТ ПЪТ ДО ХАНААН

пил. А народът бил наказан: този ден в подножието на планината Синай умрели много хора. Бог не позволява да му се надсмиват! „Аз няма да тръгна с вас - казал Бог на Моисей. - Ще изпратя само един Ангел.“

Колко се огорчил Моисей, като чул това! Колко се натъжили всички хора! Обзела ги мъка и те насядали един до друг. „Защо бяхме толкова глупави и непослушни?!“ - питали се евреите. А Моисей започнал да моли Бога да не изоставя народа: „Без Теб, Господи, ние не можем да вървим нататък. Прости ни и този път!“ И Бог им простил.

Моисей пак се изкачил в планината, за да получи от Бога нови плочи с десетте заповеди. Когато се върнал, заварил хората да работят: те строели светилище. Жените тъчели красиви покривала за голямата шатра, мъжете правели ковчег от злато и сребро за олтара. След известно време светилището било готово. Аарон и неговите синове принесли жертва на Бога и хората устроили голям празник в чест на светилището.

Настанало време да вървят понататък. Бог повел народа Си към далечната страна Ханаан.

Всеки ден евреите получавали от Бога манна и пчели хляб от нея. Но въпреки това хората били недоволни: искали месо и риба. Евреите пак отишли при Моисей. „Защо ни изведе от Египет? Там можехме да ядем колкото си искаме месо и риба. Не желаем повече манна“ - викали те. Моисей много се разсърдил, Бог също се разсърдил. Бог рекъл на Моисей: „Кажи на хората, че утре ще имат месо, колкото искат. Месото ще бъде толкова много, че те не могат да го изядат наведнъж.“ Тогаво Моисей попитал Господа: „Трябвали да заколим нашите овце и крави?“ Но Бог казал да не убиват животните си. Той Самият щял да се погрижи за месо за хората.

На следващия ден Бог изпратил силен вятър и в лагера налетели много птици. Хората можели да ги ловят с ръце. Сега те имали толкова месо, колкото искали. Но хората не дочакали месото да се свари или опече и започнали да ядат птиците сурови. Бог не харесал това. Той решил да накаже израилтяните. Мнозина умрели в този ден. Хората сами били виновни за нещастieto, което ги сполетяло.

Ето, най-после евреите стигнали Ханаан. Щастливият Моисей повикал дванадесет силни мъже и им заръчал да отидат до Ханаан и да видят има ли там войници, как са укрепени градовете и дали по полята зърното е много.

Дванадесетте мъже тръгнали по чуждата земя много предпазливо. Сред тях били помощникът на Моисей - Иисус, и неговият приятел Халев. Моисей и всички останали зача-

1. Какво разказал Господ на народа?
2. Какво получил Моисей от Бога?
3. Какво направил Аарон за народа?
4. Какво е трябвало да построят израилтяните?
5. Какво имало в светилището?

кали връщането на разузнавачите. След известно време те донесли една лозова пръчка с огромен грозд. Ама че тежък бил този грозд! Но всички забелязали, че мъжете са огорчени от нещо. Моисей ги попитал какво са видели. Те разказали, че Ханаан е голяма красива страна. Там расте много едро грозде и те взели един грозд, за да го покажат на останалите евреи. В страната виреят и много други плодове. Но градовете в тази страна са добре защитени и заобиколени с дебели стени. В Ханаан живеят много силни мъже и сред тях има дори великани.

Разузнавачите съветвали Моисей и Аарон да не влизат с израилтянския народ в Ханаан - там има много войници и никога страната няма да бъде завзета. Само Халев казал: „Ние трябва да отидем в Ханаан.“ Той вярвал, че Бог ще помогне на Своя народ, и Иисус го подкрепил. Той също вярвал, че с помощта на Господа те ще победят жителите на Ханаан. Но останалите мислели, че

силните ханаанци ще ги убият. Хората пак забравили, че Бог им помага. Те се разкрещели срещу Моисей и Аарон: „Защо ни изведохте от Египет? Сега нашите жени и деца ще трябва да умрат на чужда земя! Ние искаме да се върнем обратно!“

Колко се разстроили Моисей и Аарон! Иисус и Халев също смятали, че трябва да се вярва в Божията помощ. Те ходели из лагера и разказвали колко красива е страната Ханаан: „Бог ще ни даде тази страна - казвали те на останалите, - вие трябва да повярвате в Неговата помощ.“ Но никой не ги слушал. Хората грабнали камъни и започнали да ги хвърлят по Иисус и Халев. И внезапно облакът Бог се спуснал в светилището и продумал на Моисей: „Аз ще накажа целия народ.“ „Недей - молил се Моисей, - не прави това!“

Бог послушал Моисей и не наказал най-жестоко целия народ. Но Той заповядал на всички евреи отново да се завърнат в пустинята. Много години трябвало да се скитат те

из пясъците. „Всички, които не ми вярваха, ще умрат в пустинята. Само техните деца ще стигнат Ханаан. А от вас само двама ще видят Ханаан: Иисус и Халев. Те и двамата вярваха в Мен“ - рекъл Бог.

Хората чули какво им казал Бог и много се огорчили. Ако бяха го послушали, всички щяха да стигнат до Ханаан, а сега направили така, че само децата им да видят тази страна.

И евреите си казали: „Ще тръгнем още сега към Ханаан и ще го завоюваме.“ Моисей много ги молил да не правят това. Бог не бил с тях и облака го нямало вече над главите им.

Но хората пак не послушали Моисей. Преди те се страхували от ханаанците, а сега горели от желание да се сражават. При светилището останали само Моисей, Аарон, Иисус и Халев. Всичко станало така, както предупреждавал Моисей. Много малко евреи се върнали обратно при светилището. Силните жители на Ханаан победили израилтяните. Много мъже загинали този ден. Мъката се настанила в лагера. Жените плачели за своите мъже, плачели децата: техните бащи нямало вече да се върнат. Останалите живи израилтяни щели пак да тръгнат към пустинята.

24. РААВ ПОМАГА НА ДВАМА ЕВРЕИ

Четиридесет години израилският народ бродил из пустинята. Хората, които някога не вярвали в Бога, умрели. Моисей и Аарон също не били между живите. Сега вече Иисус Навин водел народа и Бог бил с него. Народът на Израил отново тръгнал към Ханаан, за да победи жителите на тази страна. Бог ще му помогне.

Но хората трябвало да преминат първо през река Йордан. От другия бряг на реката започвала страната Ханаан. Радостно било в лагера на израилтяните. Хората не знаели колко са силни ханаанците, това знаел само Иисус Навин - нали едно време, много отдавна, той видял Ханаан. Затова преди да минат от другата страна на Йордан, той поискал да разбере как е укрепен град Иерихон, който стоял пръв на пътя на евреите.

Иисус изпратил двама души. Те щели да преплуват реката и предпазливо да влязат в града, така че никой да не ги види. Двамата евреи стигнали до Иерихон. Колко дебели били неговите стени! Разузнавачите влезли тихо в града през огромната порта, като се надявали, че войниците няма да ги забележат. За щастие било почти тъмно и по улиците имало малко хора. Но войниците видели как двама чужденци влизат в града. Те бързо отишли в двореца и докладвали всичко на царя.

Царят знаел защо са дошли двамата евреи. „Те искат да видят как е укрепен градът ни. Затворете портата! Чужденците не бива да се измъкнат. Намерете ги, доведете ги при мен!“ - заповядал царят. Войниците видели как евреите влизат в дома на

1. Какво направили израилтяните с месото на птиците?
2. Какво донесли дванадесетте разузнавачи от Ханаан?
3. Кой не се страхувал да отиде в Ханаан?
4. Какво наказание очаквало евреите?
5. Какво решили да направят евреите?

една жена на име Раав. Нейната къща се намирала върху самата стена на Иерихон - толкова били дебели тези стени. Войниците оседлали конете си и потеглили към дома на Раав. В къщата ѝ ношували много хора, които идвали в града по работа. Израилтяните също отишли там. Като им отворила вратата, Раав се досетила кои са тези хора. Тя знаела, че Бог помага на израилтяните, и много умело скрила в къщата си двамата чужденци. Сложила ги да спят на покрива, под купчина сено, така че никой да не ги намери.

Изведнъж някой почукал на вратата. Раав отворила и видяла войниците. „Доведи двамата израилтяни“ - казали те. Раав отговорила: „Те бяха в дома ми, но си тръгнаха. Побързайте към река Иордан, ще ги достигнете по пътя!“ Раав излъгала войниците, за да спаси евреите. Войниците ѝ повярвали и пришпорили конете си към Иордан. Те търсили цяла нощ, но разбира се, никого не намерили.

Щом войниците си тръгнали, Раав се качила на покрива и казала на евреите: „Зная, че Бог ще даде нашата земя на вас. Ние всички знаем това и се страхуваме. Но вашият Бог е Бог на земята и небето и аз също искам да му служа.“ И Раав помолила да не я убиват, когато евреите влязат в града.

Мъжете ѝ повярвали. „Ние ще тръгваме - казали те. - Войниците могат да се върнат всеки момент и да ни намерят.“ Раав пак им помогнала. Тя намерила дълго червено въже и го вързала за прозореца на къщата си. „По-бързо се спуснете долу по въжето!“ - казала Раав. „Добре - отвърнали евреите. - Но когато се спуснем, остави въжето на прозореца. Ние ще знаем, че ти вярваш в на-

шия Бог, и няма да те убием, когато влезем в града.“

Разузнавачите бързо се спуснали по въжето и излезли незабелязано от Иерихон. Но те не тръгнали по прекия път към Иордан, защото се страхували, че ще срещнат войниците. Наложило се да заобиколят и едва след три дни стигнали до реката.

Хората в лагера много се зарадвали, като видели двамата смелчаци. Те разказали всичко на Исус. Сега

вече той знаел как е укрепен градът и че Бог им помага. Та нали Бог беше спасил двамата евреи в чуждия град? Разузнавачите не забравиха да кажат и за Раав, и за червеното въже, което ще виси от прозореца на нейната къща. Те помолиха да не се убива тази жена и Иисус им обеща.

25. ПРЕМИНАВАНЕТО НА ИОРДАН

В лагера на евреите настанала суматоха. Хората прибирали багажа си, свивали палатките, връзвали животните. Свещениците приготвяли ковчега. Иисус Навин оглеждал дали всичко е наред. „Днес ще преминем Иордан - казал той. - Ще видите, Бог ще ни помогне.“

Най-после всичко било готово. Хората се радвали: те отивали в страната, която Господ ще им даде. Най-отпред вървели свещениците с ковчега, а останалите почитателно ги следвали. След известно време израилтяните стигнали река Иордан. На другия бряг започвала страната Ханаан.

Свещениците, които носели ковчега, нагазили във водата. Реката била много дълбока, а течението - много силно. Хората не могли да минат на другия бряг: страхували се, че ще се удавят.

Но в този миг станало чудо. Изведнъж нагоре по течението водата спряла и под краката на свещениците се появила суха пътека. Свещениците тръгнали по нея, стигнали до средата на реката и спрели. А всички евреи минали през реката, като ги заобикаляли. Когато евреите били вече на другата страна, свещениците също излезли при тях. Тогава водата потекла отново и заляла сухата пътека. Хората разбрали, че Господ Бог Израилев е много могъщ Бог и твори чудеса, които не са по силите на никой друг.

След известно време евреите празнували Пасха. Те колели пасхални агнета и ги печели. Жените месели хляб, но този път не от манна, ко-

1. Какво заповядал Иисус Навин на двамата евреи?
2. Как се казвала жената, чиято къща била на стената?
3. Къде скрила тя двамата евреи?
4. В какво вярвала Раав?
5. Как разузнавачите се измъкнали от града?
6. Какво щяла да върже Раав на прозореца?

ято Господ им изпращал всеки ден, а от зърно, което израилтяните събрали по полята на Ханаан. Манната, с която те се хранели четиридесет години в пустинята, престанала да пада на земята.

След празника Пасха Иисус Навин тръгнал към Иерихон. Изведнъж той видял до себе си някакъв човек. Иисус се уплашил и попитал: „Кой си ти - приятел или враг?“ А това бил Бог! Иисус паднал през Него на колене и запитал: „Какво искаш да ми кажеш?“ Бог рекъл: „Свали обувките от краката си, защото мястото,

на което стоиш, е свято.“

Зарадван, Иисус Навин направил това, което пожелал Господ. Сега вече знаел, че Бог ще му помогне в борбата с жителите на Ханаан.

-
1. *Накъде тръгнаха израилтяните?*
 2. *Кой носел ковчега към Иордан?*
 3. *Кой се погрижил за суха пътечка през Иордан?*
 4. *Къде спрели свещениците с ковчега?*
 5. *Кой разговарял с Иисус?*

26. СТЕНИТЕ НА ИЕРИХОН

Портите на Иерихон били затворени. Никой не можел да влезе или да излезе от града. Жителите му живеели в постоянен страх от израилтяните и от Бога на Израил.

А израилтяните започнали да обикалят около града. Най-отпред вървели седемте свещеници, свирейки с тръби, след тях - свещениците, които носели ковчега, а после - войните на Израил. Господ казал на своя народ, че трябва по веднъж, шест дни подред, да обикаля около

стените на града, а на седмия ден да обиколи седем пъти. И ето, на седмия ден, когато израилтяните за седми път вървели около града и свещениците за седми път надули тръбите, Иисус Навин казал на народа: „Радвайте се! Господ ви даде този град!“ Хората радостно завикали и стените на Иерихон рухнали. Израилските войни нахлули в града и започнали да убиват жителите му. Първият град на Ханаан бил завоюван.

Но нали си спомняш, че двамата евреи обещали на Раав да оставят живи нея и нейното семейство. Раав прибрала в своя дом баща си, майка си, братята и сестрите си. Оставила

27. СМЕЛИЯТ ГЕДЕОН

червеното въже да виси от прозореца. Тя вярвала, че Богът на Израил ще пощади нея и нейното семейство, когато другите жители на Иерихон загинат. Крепостта рухнала, а къщата на Раав останала цяла, макар че се намирала на стената. Иисус видял червеното въже на прозореца и казал на двамата си воители, които Раав спасила: „Идете в къщата, изведете всички, които се намират там. Вие сте й обещали това. „Двамата воители отишли в къщата на Раав и я довели със семейството ѝ в лагера на израилтяните.

Целият град Иерихон бил напълно разрушен и опожарен от израилтяните. Само изделията от злато, сребро, мед и желязо били събрани и сложени в ковчега на Господа. Когато Иерихон бил опожарен, Иисус Навин обявил на народа, че Господ забранява да се строи наново града, а онзи, който не се подчини на Господа, ще бъде наказан.

Господ продължавал да помага на Иисус Навин и на израилтяните. Всеки път той им давал победа в борбата с ханаанците. След известно време целият Ханаан принадлежал на израилтяните и те могли да започнат спокоен живот. Бог обещал на Своя народ: „Ако Ми вярвате и Ми служите, Аз ще ви помагам и вие винаги ще имате много храна и ще бъдете богати.“

Юношата Гедеон вършеел зърно. Той се скрил във високите лозя, за да не може никой да го види. Гедеон се страхувал, защото цялата страна била пълна с врагове, които изнемвали зърното на евреите.

Изведнъж Гедеон чул нечий глас: „Господ ще ти помогне, смели момко!“ Гедеон много се уплашил, когато видял до себе си някакъв човек. Това не бил обикновен човек, но Гедеон не знаел, че до него стои Ангел, слязъл от небесата. „О, господарю! - отговорил Гедеон. - Бог вече не ни помага. Нашите врагове - мадиамците, завзеха цялата страна.“

Какво се случило? Защо Бог престанал да помага на Своя народ? Вината била на самите евреи. Те забравили, че трябва да служат на своя Бог. Хората започнали да си правят идоли от злато и камъни и да им се кланят. Бог наказал израилския народ. Враговете завзели страната, грабели зърното, кравите и другия добитък на израилтяните. Враговете на израилтяните били мадиамците, които имали голяма и силна армия.

Едва сега мнозина разбрали колко са виновни пред Бога и престанали да се кланят на идоли. Хората се замолили на Бога да изгони завоевателите от страната им. И Бог чул молбите на Своя народ. „Ти трябва да разгромиш мадиамците! Бог ще ти помогне“ - казал Ангелът. „Това е невъзможно - отговорил Гедеон. - За да се победят мадиамците, трябва голяма и силна армия.“ Гедеон не знаел, че с него говорел Ангел. Тогава Ангелът казал на младежа, че е пратеник на Бога. Гедеон разбрал, че Господ не е забравил Своя народ и

1. Какво направили израилтяните, когато за последен път обикаляли Иерихон?
2. Какво направил Господ с града?
3. Чия къща останала цяла?
4. Кой помогнал на народа на Израил да покори Ханаан?

ще му помогне. Гедеон бил много храбър момък и решил още същата нощ да направи нещо за Бога.

Вечерта Гедеон не си легнал. Заедно с него не спели и десетимата слуги на баща му. Те излезли тихо от къщата и тръгнали по тъмните селски улици. Един от тях водел крава. Вървели толкова безшумно, че никой от жителите не забелязал кога са излезли от селото.

Недалеч от селото имало хълм, върху който растели дървета. Между дърветата имало олтар, построен в чест на идола Ваал. Всяка сутрин жителите на селото идвали тук, за да принесат жертва на този идол. Гедеон и слугите се изкачили на хълма и се захванали за работа. Те разрушили олтара на Ваал и отсекли дърветата. Сетне построили нов олтар - жертвеник на Бога. Заклали кравата и я принесли в жертва на Бога. След като сторили това, Гедеон и слугите се върнали в селото.

На следващата сутрин, както винаги, жителите на селото дошли при олтара, за да принесат жертва на идола. Те видели, че всички дървета

са отсечени, а самият олтар е разрушен. На негово място имало нов олтар, на който била принесена вече жертва - една крива.

„Кой е виновникът?“ - развикали се хората и хукнали към селото. Те разбрали, че Гедеон е разрушил олтара на Ваал, и решили да го убият.

Хората стигнали до бащината къща на Гедеон и се развикали: „Изведете сина си! Гедеон трябва да умре!“ Но бащата на Гедеон не искал синът му да загине. Той излязъл от къщи и казал: „Не вие трябва да го убие. Нека го направи самият Ваал. Ако е Бог, нека защити сам себе си!“ Тези думи се харесали на жителите и те зачакали кога Ваал ще накаже Гедеон. Но времето си вървяло, а Гедеон не умира. Ваал не бил Бог и не можел да накаже Гедеон.

Отново се спуснала нощ. Гедеон се изкачил на хълма, в чието подножие била разположена многобройната армия на мадиамците. От хълма той можел да вижда всички шатри, в които спокойно спели враговете. Гедеон решил да нападне лагера и да разбие мадиамците. Бог му помагал.

28. СИЛНИЯТ САМСОН

С Гедеон били само триста души. Отначало се събрали повече, но по заръка на Бога Гедеон пунал другите да си вървят къщи. Оставил само най-смелите воители. В едната си ръка всеки от тях държал тръба, а в другата - факел, скрит в глинено гърне.

Щом израилтяните обкръжили шатрите на враговете, Гедеон извикал: „За Бога и за Гедеон!“ - и надул с все сила тръбата си. Тристата воители на Гедеон също надули тръбите си. Всички едновременно! Уплашени, мадиамците се събудили, в лагера се вдигнала невъобразима олелия. Воините на Гедеон счутили глинени гърнета, извадили горящите факли. Мадиамците наизскачали от шатрите и като видели факлите, си казали: „Ние сме обкръжени от огромна армия!“ В тъмното започнали да се избиват един друг, като мислели, че се борят с евреи. А мадиамците, които били извън лагера, хукнали да бягат. Бог помогнал на Гедеон и на израилтяните. Народът бил много благодарен на Бога! Но... това не траяло дълго. Минало време и хората започнали отново да забравят своя Бог и да се кланят на идоли.

Тогава Бог им казал: „Нима Аз ви забравям? През цялото време ви предпазвам от лоши деяния.“ И сега мнозина забравят Бога. Затова Бог ни предупреждава. Той прави това заради нас самите.

1. Кой се приближил до Гедеон?
2. Кой искал да помогне на Гедеон в прогонването на враговете?
3. Какво разрушили през нощта Гедеон и неговите слуги?
4. От какво се събудили мадиамците?
5. Кого пак забравили израилтяните?

В Израил живеел един човек на име Маней. Той бил отдавна женен, но нямал деца. Много тъгували Маней и жена му.

Един ден жената на Маней излязла от къщи, за да поработи в градината. Изведнъж пред нея се появил Ангел Господен и казал: „Ти засега нямаш деца, но ще мине малко време и ще родиш син.“ И Ангелът добавил, че нейният син ще бъде особен, че тя никога не бива да му стриже косата, а порасне ли момчето, то не трябва да пие вино. Така пожелал Бог: момчето да стане служител на Господа и да победи враговете на Израил.

По това време Израил отново бил завзет от врагове. Този път дошли филистимците. Те живеели в съседна страна и Бог ги насочил към Израил, за да накаже евреите за лошите постъпки.

Когато момчето се родило, нарекли го Самсон. Майката не му подстригвала косите и Самсон бил много силен.

Самсон пораснал и възмъжал. Веднъж решил да отиде до страната, в която живеели филистимците. Като стигнал там, срещнал една девойка, която много му харесала, и решил да се ожени за нея. Щом се върнал къщи, разказал на баща си и на майка си за своето намерение. На тях обаче не им се харесало, че Самсон иска да се жени за филистимка. „Толкова ли не можа да си намериш жена в Израил?“ - попитали родителите Самсон. Но синът настоявал на своето и молел родителите си да идат заедно с него при родителите на девойката. След дълги

увещания те тръгнаха със Самсон.

Преди да стигнат селото, където живеела девойката, Самсон оставил своите родители и продължил сам. Изведнъж от храстите изскочил лъв и се хвърлил върху него. Самсон хванал устата на разярения звяр и го разкъсал на две. Ето колко силен го направил Бог! Самсон оставил разкъсания лъв на пътя и се върнал при баща си и майка си, без да им каже нещо за своето приключение.

Щом дошли в селото, където живеело момичето, родителите на Самсон се договорили за всичко с бащата и майката на булката. Родителите на девойката харесали Сам-

сон и разрешили женитбата.

След няколко дни Самсон и родителите му отново тръгнаха към селото на девойката, за да вдигнат сватба. Когато Самсон стигнал мястото, където убил преди няколко дни лъва, видял, че животното все още лежи там, а в устата му се е загнездил рояк пчели и вече е натрупан много мед. Самсон взел питите с мед, занесъл ги на баща си и майка си, но не казал къде ги е намерил.

Ето че дошъл денят на сватбата. Според обичая на филистимците сватбените тържества продължавали седем дни. По време на една от гощавките Самсон, в компанията на тридесет млади филистимци, съчинявал и отгатвал гатанки. Когато му дошъл отново ред да съчини гатанка, той казал: „Имам една гатанка. Ако до края на сватбата я разгадаете, всеки от вас ще получи от мен красива дреха. Но ако не успеете, всеки от вас ще ми донесе дреха.“ Тридесетте момци харесали предложението и се развикали: „Казвай, казвай!“ И Самсон казал своята гатанка: „От яшния излязла храна, а сладкото - от силния.“ Това означавало, че сладък е медът и че Самсон е взел сладкия мед от устата на убития лъв, който преди това изяждал всички.

Три дни момците безуспешно се мъчели да решат гатанката на Самсон и все повече се ядосвали. Смятали, че гатанката е много трудна, и се боели, че няма да им стигне определения срок. Тогава всеки ще трябва да подари на Самсон красива дреха, а те съвсем не искали да го правят.

Дошъл последният сватбен ден. Сърдитите младежи отишли при жената на Самсон и казали: „Придумай мъжа си да ти каже отговора на гатанката и после ни го предай. Ако не го сториш, ще подпалим къщата на

29. САМСОН И ФИЛИСТИМЦИТЕ

баща ти заедно с всички вас.“ Уплашената жена отишла при Самсон. „Ако ме обичаш, кажи ми отговора на гатанката!“ - замолила му се тя. „Не съм го казвал дори на родителите си!“ - отговорил Самсон. Но жената обвинила Самсон, че не я обича, и плакала дотогава, докато той не казал отговора.

Бързо отишла тя при филистимците и обяснила какво означава гатанката. Младежите много се зарадвали и вечерта рекли на Самсон: „Какво може да е по-сладко от меда и кой може да е по-силен от лъва?“ Самсон разбрал, че са научили отговора от жена му, и много се разсърдил. Трябвало да подари на всеки от момците по една дреха, а нямал пари, за да купи тридесет красиви дрехи.

Тогава Самсон отишъл в съседното село, убил тридесет филистимци, свалил дрехите им и ги занесъл на момците. След всичко случило се Самсон не искал да остава повече в къщата на жена си и се върнал в Израил заедно със своите родители.

Филистимците много се ядосали и се опитали да хванат Самсон. Но Бог го пазел. Та нали Самсон бил служител на Господа!

След време силният Самсон пак отишъл в страната на филистимците. Пъгешествието било опасно за него, но така пожелал Бог. Ала Самсон не се държал добре и направил в страната на филистимците много неща, които не се харесали на Бога.

Филистимците непрестанно се опитвали да пленят Самсон. Веднъж дори помислили, че това им се удало. Ето какво станало.

Както се разхождал по улиците на град Газа, Самсон видял една филистимка, която много му харесала. Тя била лоша жена, но Самсон отишъл в нейния дом и останал там. Жителите на Газа видели, че Самсон е в техния град, и решили да го хванат. Те изтичали до градската порта и я залостили. „Сега вече Самсон не може да излезе от града и ние ще го хванем“ - мислели филистимците, очаквайки го край залостената порта.

В полунощ Самсон излязъл от къщата на жената и тръгнал към градската порта. Като я приближил, видял, че е затворена. Ядосал се, хванал тежката порта и я откачил от пантите. После я сложил на гърба си, обхващайки я с две ръце, и напуснал Газа. Филистимците видели това и се стъписали от страх. А Самсон, с портата на гърба, се качил на един хълм, недалеч от Газа, и хвърлил портата надолу. После си тръгнал за дома, а счупената порта останала да лежи в подножието на хълма.

Бог дал на Самсон голяма сила. Но не му харесало, че Самсон е ходил при филистимката.

1. Как се наричали враговете на израильтяните?
2. Какъв звяр убил Самсон?
3. Защо Самсон се разсърдил на филистимците?

След време Самсон пак отишъл при филистимците. Този път много му допаднала една жена на име Далида*. Като видяла, че му се харесва, Далида поканила юнака да поживее при нея. Самсон веднага се съгласил. Щом филистимските военачалници чули това, извикали жената, за да ѝ кажат: „Ще получиш много пари, ако разбереш от Самсон тайната на неговата сила.“ Далида се съгласила, тя много искала да стане богата. А за това, че филистимците ще убият Самсон, съвсем не се тревожела: тя не го обичала.

Нали помниш, Бог дал на Самсон огромна сила и тя се криела в косите му, които не били подстригани нито веднъж, откакто се е родил.

Далида замолила Самсон: „Разкажи ми в какво се крие силата ти.“ „Ако ме завържеш със седем въжета, цялата ми сила ще изчезне“ - излъгал Самсон. Зарадвана, Далида изтичала при военачалниците и казала всичко. После се върнала у дома, приспала Самсон и го завързала със седем въжета. Тогава извикала:

„Самсон! Филистимците дойдоха да те хванат!“ Самсон се събудил, скочил и разкъсал всички въжета. Далида много се разсърдила и започнала да го обвинява, че не я обича. Тогава Самсон казал: „Аз ще стана слаб, ако ме завържеш с въжета, които никога не са били използвани.“

На следващия ден, когато Самсон заспал, Далида го завързала със седем нови въжета. Филистимските воители чакали в другата стая. Далида се развикала: „Самсон, спасявай се!“ Самсон скочил и разкъсал въжетата, като че били тънки нишки.

„Аз ще отслабна, ако се заплетат косите ми на седем плитки и се прикрепят към тъкачен стан“ - казал Самсон в отговор на упреците на Далида. Този път юнакът заговорил, без да иска, за косите си, а нали точно там се криела силата му? Далида завързала косите на Самсон, но и сега той лесно се освободил.

Тогава жената започнала да плаче и да моли така дълго, че Самсон ѝ казал: „Цялата ми сила е в косите. Ако ми подстрижат косата, няма да съм по-силен от другите.“ Този път Самсон казал истината.

Далида повикала войните, скрила ги в съседната стая, а когато Самсон заспал, остригала косите му. После тя извикала: „Самсон! Филистимците дойдоха да те хванат!“ Самсон се събудил, скочил и се нахвърлил върху войните. Той мислел, че е толкова силен, колкото и преди, но Бог повече не му помагал. Войните хванали отслабналия Самсон, завързали го, изболи му очите и ослепен го хвърлили в тъмницата.

Но веднъж Бог му дал предишната сила, за да накаже филистимците.

*У нас тя е известна като Далила - бел.изд.

Ето как станало това.

Филистимците празнували победата си над Самсон в големия храм. Те заповядали да бъде доведен от затвора, за да се повеселят до насита. Слепият Самсон не можел да върви сам, водело го едно момче. Филистимците много се зарадвали, като го видели в такъв окаян вид. Чул радостните им викове Самсон и помолил: „Господи, спомни си за мен, дай ми още веднъж предишната сила!“ И в този миг почувствувал, че става толкова силен, колкото преди. Тогава сграбчил двете колони, които крепели покрива на храма, и ги дръпнал към себе си. Колоните рухнали и покривът се срутил върху Самсон и филистимците.

Така загинал силният Самсон и погубил заедно със себе си и филистимските военачалници.

Книга Рут, глави 1-4

30. РУТ - ЖЕНАТА ОТ СТРАНАТА МОАВ

В един израилски град - Витлеем, живеел човек на име Елимелех с жена си Ноемин и двамата си синове - Махлон и Хилеон. Когато в страната настанал глад, защото през тази година по нивята се родило малко жито, Елимелех решил да иде със семейството си в съседната страна Моав, за да си набави зърно.

Семейството пристигнало в страната Моав, но Елимелех се разболял и умрял. След време двамата му синове се оженили за моавитянки. Махлон се оженил за девойка на име Рут, а Хилеон - за девойка, която се казвала Орфа. Но скоро двамата братя също умрели и оставили трите жени сами. Ноемин нямала вече деца!

Веднъж Ноемин решила да се върне в Израил. Двете ѝ снахи тръгнаха с нея. Но в Израил Ноемин каза на младите жени: „Върнете се в своята страна, у дома, аз ще моля Бога да ви даде други мъже.“

Отначало двете млади жени не искали да изоставят Ноемин, но тя настоявала: „Аз нямам вече синове, а вие сте млади и трябва да се омъжите.“ Орфа и Рут заплакали, после Орфа целунала старата Ноемин и тръгнала обратно към Моав. „Рут, защо не тръгнеш с Орфа?“ - попитала Ноемин втората си снаха. „Искам да остана с теб - отговорила Рут. - Където отидеш ти, и аз ще дойда. Твоят народ ще бъде и мой народ. Твоят Бог ще бъде и мой Бог.“ И двете се отправили към Витлеем.

Когато Ноемин и Рут стигнали града, жителите на Витлеем казали: „Колко си остаряла, Ноемин!“ „Да -

1. Кой дал на Самсон силата му?
2. Какво направил Самсон с портата на град Газа?
3. Какво не харесал Бог в постъпките на Самсон?
4. Какво разказал Самсон на Далида за косите си?
5. Какво направили филистимците със Самсон?
6. Как загинал Самсон?

отвърнала Ноемин, - аз загубих мъжа си и синовете си. Бог ми изпрати трудни изпитания.“

Ноемин и Рут били много бедни. Те нямали никакви пари и в къщата нямало мъж, който би могъл да изкарва хляба. По това време се събирало зърното от полята. „Може ли да събера останалите по нивята класове?“ - попитала Рут. „Разбира се“ - отговорила Ноемин. Рут отишла на една нива, която принадлежала на богат селянин на име Вооз. Тя събирала много старателно класовете, които жътварите оставяли по полето.

Когато Вооз дошъл на полето, за да види как работят жътварите, съгледал трудолюбивата Рут. „Коя е тази млада жена?“ - попитал Вооз. Един от жътварите отговорил: „Моавитянката Рут. Тя дойде заедно с Ноемин.“ Тогава Вооз се приближил до Рут и казал: „Ти можеш да събираш класове на моята нива, докато трае жътвата. А ако ожаднееш, можеш да пиеш от водата, която донасят на полето моите слуги.“ Рут много се за-

радвала - богатият Вооз се отнесъл с нея толкова дружелюбно. Та нали била от чужда страна, където хората не почитали Бога. Вооз продължил: „Аз зная, че ти добре се грижиш за старата Ноемин, и мисля, че Бог няма да те забрави. Правилно е, че си дошла в страна, където хората зачитат Бога.“ „Много съм ти благодарна за тези думи, нали тук съм чужденка!“ - отговорила Рут.

По време на обедата Вооз накарал Рут да седне до него, дал ѝ ядене. След това казал на своите жътвари да оставят повече класове по нивата. Той искал Рут да събере достатъчно зърно за себе си и за Ноемин. Вооз знаел колко са бедни двете жени.

Привечер Рут събрала много класове и си тръгнала към къщи. Като видяла колко зърно е донесла снаха ѝ, Ноемин се зарадвала и попитала: „На чия нива събира днес класове?“ „На нивата на Вооз - отговорила Рут. - Той се отнасяше към мен много добре и ми разреши да ходя на полето всеки ден, докато жътварите съберат цялата реколта.“

Като чула тия думи, Ноемин още повече се зарадвала. Тя си помислила за Бога. „Благословен да е Господ - казала Ноемин. - Той ни помага. Та нали Вооз ни е далечен роднина и може да се погрижи за нас.“

Най-после цялата реколта била събрана. Вооз много се радвал: сега вече можели да вършеят зърното. След вършитбата вдигнали голям празник. Ноемин казала на Рут: „Рут, иди при Вооз и го попитай няма ли да ни помогне!“ Рут отишла. Вооз много искал да помогне на Рут и на Ноемин. „Но аз първо трябва да поговоря със старейшините от нашия град“ - отговорил той. Рут се върнала вкъщи с голяма кошница зърно, която ѝ дал Вооз.

На следващата сутрин Вооз тръгна към градската порта, за да поговори със старейшините. На тях им харесало предложението му да помага на Рут и Ноемин. Но според израилския обичай в такъв случай Вооз трябвало да се ожени за Рут. Вооз бил щастлив, той обикнал Рут, жената от страната Моав. Сега вече можел да се ожени за нея и тя да стане негова любима жена.

Скоро Вооз се оженил за Рут и двамата били много щастливи, защото и Рут обикнала Вооз. А след време им се родил син, когото нарекли Овид. Старата Ноемин също била щастлива. Тя живеела при Вооз и Рут и гледала малкия Овид.

Овид пораснал, възмъжал, оженил се и му се родил син. Когато дошло време, на него също му се родили синове, единият от които нарекли Давид. Давид станал цар на Израил.

А след още много години в рода на Давид се родил нашият Спасител Исус Христос.

31. САМУИЛ - СЛУЖИТЕЛ НА ГОСПОДА

В село Силом израилтяните построили храм на Господа. По това време свещеник там бил Илий. Той бил вече много стар. Свещеникът имал двама синове - Офни и Финеес. Но и двамата не се молели на Бога и поведението им огорчавало техния баща.

Веднъж, както си седял пред входа на храма, Илий видял да влиза вътре млада жена. Тя коленичила и започнала да се моли. Устните ѝ мърдали, но Илий не чувал думите на молитвата. Само Бог ги чувал.

Жената се казвала Ана. Тя била омъжена за един човек на име Елкан. Елкан имал две жени, втората му жена се наричала Фенана. Фенана имала синове и постоянно се подигравала на Ана, която нямала деца.

Всяка година Елкан идвал с жените си в Силом, за да принесе жертва на Господа. Тази година дошъл отново. В Силом Елкан подарявал на жените си много красиви неща и всеки път Ана получавала повече подаръци, отколкото Фенана. Ана била любимата жена на Елкан, но въпреки това тъгувала: повече от всичко на света искала да има син. Затова, когато другите излезли от храма, Ана се върнала, за да се помоли сама на Господа.

„Господи! - молела се Ана. - Подари ми син! А пък аз ще ти го дам за всичките дни на живота му.“ Нещастната жена молела Бога за син и обещавала, ако той се роди, да го даде на служба в храма, за да стане момчето служител на Господа.

Илий - свещеникът на храма, не разбирал защо жената толкова дълго

1. В коя страна отишла Ноемин с мъжа си?
2. Как се казвали двете девойки, за които се оженили синовете на Ноемин?
3. Кой умрял в страната Моав?
4. Кой тръгнал заедно с Ноемин към Витлеем?
5. За кого се омъжила Рут?
6. Кой се е родил по-късно в рода на Вооз и Рут?

е на колене. Той решил, че е дошла пияна в храма и не може да стане от земята. Ето защо, като приближил до Ана, Илий започнал да ѝ се кара. Ана му разказала, че е дошла да помоли Бога за син. Трогнат от думите ѝ, Илий казал: „Иди си с мир въщи! Богът на Израил ще изпълни молбата ти!“ Ана много се зарадва, като чула тези думи.

След година, както винаги, Елкан довел семейството си в града. Но

този път Ана останала въщи, за да гледа току-що родения си син.

Минали няколко години. Момчето пораснало и тя завела сина си в храма. Момчето се казвало Самуил. „Помниш ли ме, аз съм същата онази жена, която преди няколко години молеше Бога за син? - казала Ана на стария Илий. - Бог ме чу. Аз родих син и ето, доведох го в храма, за да стане той служител на Господа.“

Малкият Самуил влязъл в храма. Той помагал на стария Илий и на другите свещеници. Самуил много обичал Бога и вярно му служел. И двамата синове на Илий - свещениците Офни и Финеес, имали лошо поведение и често грешели. Илий искал да им покаже пътя на истината, но синовете му не го слушали. Бог виждал това и много се огорчавал от поведението на Офни и Финеес. Но най-много се сърдел Бог на стария Илий, защото не можел да се справи със синовете си. И Бог решил да накаже Илий и неговите синове.

Една вечер, когато старият Илий си легнал, Самуил чул гласа на Бога: „Самуил! Самуил!“ Момчето помислило, че го вика Илий, и отишло при него. „Аз дойдох. Викаше ли ме?“ - попитало момчето. „Не, не съм те викал - отговорил Илий. - Върви да спиш!“ Но щом си легнало в кревата, момчето отново чуло глас: „Самуил! Самуил!“ Момчето пак отишло при Илий и попитало: „Ти ли ме викаше?“ „Не - отговорил Илий, - отивай да спиш!“ Момчето пак си легнало, но отново чуло гласа, който го викал. Самуил не познавал гласа на Бога и затова пак решил, че го вика Илий. Когато отишъл при Илий за трети път, старецът разбрал, че Господ вика момчето, и му казал: „Иди и си легни, а когато чуеш по-

вика на Бога, кажи му: „Говори, Господи, защото Твоят роб Те чува!“

Самуил отишъл в стаята си и легнал. Бог отново го повикал: „Самуил! Самуил!“ Момчето коленичило и отговорило: „Говори, Господи, защото твоят роб Те чува!“ Тогава Бог разказал на момчето, че ще накаже Илий и синовете му за всичките им грехове.

На Самуил не му се щяло да разказва на Илий за изминалата нощ. Но той сам попитал момчето: „Самуил, за какво говори с Бог през нощта?“ И тогава момчето му разказало, че Бог е решил да накаже него и синовете му. Илий отговорил: „Той е Господ - нека прави, каквото му е угодно.“ Илий знаел, че и той, и синовете му са заслужили наказание.

След няколко години Илий и синовете му умрели.

Самуил пораснал, възмъжал, оженил се и му се родили деца. Той не бил вече служител в храма. Бог му дал нова задача: Самуил станал пророк. Оттогава всичко, което Бог искал да каже на своя народ, го казвал на Самуил, а той предавал Божиите слова на народа. Евреите слушали Самуил, те знаели, че той е Божи служител.

32. САУЛ - ПЪРВИЯТ ЦАР НА ИЗРАИЛ

Времето минавало. Самуил остарял. В продължение на много години той казвал на евреите как да служат на Бога. Хората го слушали, но въпреки това често съгрешавали. Веднъж евреите отишли при стария Самуил и му казали: „Всеки народ си има цар и ние също искаме цар!“ „На вас не ви трябва цар - огорчен от думите им, отвърнал Самуил... - Бог е вашият цар!“ Но Бог казал на Самуил: „Аз ще дам цар на народа. Така кажи на хората!“

Веднъж по пътя към град Рамафин вървели двама души. Единият бил много висок момък и се казвал Саул. Другият бил слуга на бащата на Саул. Дватама търсели ослици от стадото на бащата, които се загубили. „Трябва да попитаме Самуил дали не знае къде са ослиците“ - предложил слугата. Саул харесал тази идея и те тръгнали към дома на Самуил.

А през нощта Бог казал на Самуил: „Ще ти изпратя човека, който трябва да стане цар на Израил.“ Ето защо, когато Саул и слугата дошли при Самуил, той ги посрещнал с думите: „Не търсете повече ослиците, те се намериха. Хайде заедно да седнем на трапезата.“ По време на яденето Саул получавал най-големите и вкусни парчета месо. Момъкът не можел да разбере защо Самуил е толкова добър към него.

На следващата сутрин Саул си тръгнал за вкъщи. И Самуил тръгнал заедно с него, като взел съд с елей. По пътя Самуил казал: „Саул, заповядай на слугата да върви напред!“ Щом останал със Саул, Самуил от-

1. За какво молела Ана Господа?
2. Какво обещава Ана?
3. Кой вършил грехове?
4. Какво разказал Бог на Самуил?
5. Какъв станал вече възрастният Самуил?

ворил съда, наредил на момъка да се наведе и помазал главата му с елей. „Господ те помазва да управляваш Израил“ - казал Самуил на момъка и го целунал по челото. Така Саул станал първият цар на Израил.

Минало време. Саул продължавал да работи на полето на баща си. Та нали никой, освен Самуил, не знаел, че Саул е станал цар на Израил. Веднъж Самуил събрал мъжете на Израил. Господ щял да посочи на народа неговия цар. Дошъл и Саул с баща си. Когато всички се събрали, Бог посочил Саул. Всеки искал да

види царя, но скромният Саул толкова се смутил, че се сврял между каруците и никой не можел да го намери. Тогава Самуил попитал Бога: „Ще дойде ли тук Саул?“ И Бог отговорил: „Саул се е скрил между каруците.“ Намерили Саул, довели го при Самуил и всички видели, че е красив и силен, че е с една глава по-висок от останалите. Зарядваните хора викнали: „Да живее царят!“

Сега вече хората знаели, че Саул е царят им, но момъкът продължавал да живее при баща си и да работи на полето. С него вървели само някол-

33. ПАСТИРЧЕТО ДАВИД

ко храбреци, изпратени от Бога. Те били първите воители на Саул.

След време враговете окупирали Израил. Господ направил Саул така силен и смел, че да защити народа на Израил от завоевателите. Саул извикал своите хора. Заповядал им да тръгнат из цялата страна и да събират мъжете за борба с враговете. Когато всички евреи дошли, Саул повел воините си на бой и разбил враговете на пух и прах. Враговете в паника побягнали, а щастливите израилтяни се радвали на победата си. В нейна чест бил вдигнат голям празник и била принесена жертва на Бога. Та нали Той помогнал на Саул да разгроми враговете!

За съжаление Саул не служел на Бога от все сърце. Понякога правел не така, както му казвал Бог, а както на него му се искало. Старият Самуил много се огорчавал. Но Бог казал на Самуил: „Не се тревожи заради Саул! Аз ще дам друг цар на народа на Израил.“

Самуил, старият Божи служител, вървял по пътя към град Витлеем и водел след себе си вързана с въже крава. Всеки, който ги видел, си мислел: „Старият Самуил отива във Витлеем, за да принесе жертва.“ Но Самуил не отивал във Витлеем само за да принесе жертва. Там, по повеля на Господа, щял да намери новия цар на Израил. Затова Самуил носел съд с елей, за да помаже новия цар.

По това време във Витлеем живеел един човек на име Иесей, син на Овид. Нали си спомняш, че Овид е син на Вооз и Рут? Бог казал на Самуил, че един от синовете на Иесей ще бъде новият цар на Израил. Като стигнал във Витлеем, Самуил казал на жителите му: „Дойдох, за да принеса жертва на Бог, и всички вие трябва да присъствувате.“

Жертвоприношението започнало. Според обичая хората изяждали след това месото на жертвата. Когато всички се канели да ядат, Самуил внезапно станал и се приближил до Иесей и неговите седем синове. Иесей погледнал най-големия си син и помислил: „Той ще бъде новият цар на Израил.“ Но Бог казал на Самуил: „Този момък е много висок и силен, но аз единствен зная всичко за него - как ще Ми служи, колко ще Ми бъде послушен. Не искам той да бъде новият цар на Израил.“ И сред останалите синове на Иесей Бог също не избрал цар.

Тогава Самуил попитал: „Иесей, имаш ли други синове?“ „Да - отговорил бащата, - имам още един, най-малкия. Няма го тук, той пази стадата.“ „Изпрати да го доведат, ние няма да ядем без него“ - казал Самуил.

1. Кого Самуил помазал за цар на Израил?
2. Къде се скрил Саул, когато Бог го посочил?
3. Кой помогнал на Саул да разгроми враговете?
4. Кой бил огорчен от постъпките на Саул?
5. Какво обещал Господ на Самуил?

Слугата на Иесей изгичал на полето, за да доведе Давид. Давид пасял овцете на баща си и свирел на малка арфа, която винаги носел със себе си. Той едновременно пеел песни за Бога. Бил много смел. Веднъж един лъв нападнал стадото, а Давид се хвърлил върху звяра и го убил. Друг път дошла мечка. Давид убил и нея. Момъкът обичал и почитал Бога, затова Бог му помагал. „Това е моят син Давид!“ Самуил видял пред себе си красив момък с рижави коси. И в този миг чул гласа на Бога: „Вземи елея и помажи главата на Давид! Тъкмо той е новият цар на Из-

раил.“ Самуил така и направил. Бащата на Давид, всичките му братя и жителите на Витлеем видели как Самуил излял елея върху главата на момъка и разбрали кой е новият цар Израилев. Но не бивало да се разказва за това, за да не разбере Саул.

Цар Саул все по-често бил тъжен и сърдит. Бог престанал да му помага, защото сърцето на Саул станало зло. Слугите решили да го развеселят. Веднъж те предложили на царя: „Искаш ли да доведем при теб човек, който свири на арфа? Може би ще те развесели?“ Саул харесал тази идея. Тогава един от слугите ка-

34. КАК ДАВИД ПОБЕДИЛ ГОЛИАТ

зал: „Аз познавам един момък. Той е син на Иесей от Витлеем и свири прекрасно на арфа.“

Саул изпратил слугите си при Иесей. „Твоят син трябва да се яви при цар Саул, за да го развесели с арфата си.“ Иесей бързо събрал подаръци за царя: козле, вкусен хляб, кана с вино. Всичко това Давид взел със себе си.

Давид останал да живее в дома на Саул. Когато царят се натъжавал или се безпокоял, Давид му свирел на арфа и Саул си възвръщал доброто настроение. Но разбира се, Саул не знаел, че Давид е новият цар на Израил.

Филистимците отново нападнали Израил. Саул събрал всичките си воини и отишъл да пресрещне врага. Двете армии застанали в бойна готовност една срещу друга, разделяла ги само долината. Всяка сутрин в долината излизал Голиат, войник от филистимската армия, и викал на евреите: „Кой иска да премери сили с мен?“ Но всички се страхували от този исполин. На главата си той носел тежък меден шлем, на гърдите си - медна ризница, а на краката - медни брони. В ръцете си Голиат държал меден щит и тежко копие. Разбира се, всички евреи се страхували от него и никои не се осмелявали да премери сили с великана Голиат.

Сред израилските воини били и братята на Давид. А самият Давид, като най-малък, останал вкъщи с баща си. Веднъж Иесей казал на своя син: „Иди и разбери не се ли е случило нещо с братята ти.“ Давид потеглил на път. Като стигнал лагера, той видял, че всички воини са заети с подготовката за боя. Давид бързо намерил братята си и много се зарадвал, щом видял, че всичко с тях е наред. После момъкът тръгнал из лагера и чул за какво говорят войниците. Те си приказвали за Голиат и много се страхували от него.

В този момент Голиат пак излязъл в долината и започнал да кани евреите да премерят сили с него. Давид попитал воините: „Какво очаква онзи, който убие филистимеца?“ Те му отговорили, че Саул е обещал дъщеря си за жена на победителя на Голиат, обещал е и големи богатства.

1. Какво щял да прави Самуил във Витлеем?
2. Какво взел със себе си Самуил във Витлеем?
3. Кого помазал Самуил за цар?
4. Какви зверове убил Давид, докато пасял стадото?
5. На какъв инструмент Давид свирел много хубаво?
6. На кого трябвало да свири Давид на арфа?

Голиат вече се подигравал с евреите и с Бога на Израил. Давид не изтърпял това и казал: „Аз ще премеря сили с Голиат!“ Завели го при цар Саул. Той, разбира се, познал Давид. Та нали момъкът толкова пъти го развличал с арфата си. Но Саул се направил, че го вижда за пръв път.

„Искам да премеря сили с Голиат!“ - казал Давид на Саул. Той бил уверен, че Господ ще му помогне. Саул възразил на момъка: „Ти не можеш да се биеш с филистимеца. Ти си още млад, а той е опитен воин.“

Но Давид държал на своето. Той разказал на царя как убил лъва и мечката, когато те нападнали стадото. „Аз ще убия този филистимец,

задето се надсмива над нас и над Бога. Бог ще ми помогне“ - настоявал Давид.

„Добре, върви - съгласил се Саул. - Надявам се, че Бог ще ти помогне.“ Саул сложил върху главата на момъка своя шлем, облякъл му своята ризница и му връчил тежък меч. „Не - казал Давид, - така не мога да се движа, твърде тежко е за мен.“ И той свалил доспехите.

Давид взел само овчарската си тояга и тръгнал към реката. Намерил там пет големи гладки камъка и ги сложил в торбата, която била закачена на пояса му. Освен това взел и прашката си, с която умеел много точно да мята камъни. Когато някоя овца се отдалечавала от стадото, Давид слагал камък в прашката и го хвърлял по нея. Той се целел винаги точно и овцата се връщала.

После Давид отишъл в долината да се бие с Голиат. Всички евреи го гледали как върви и как се среща с великана. „Сега Голиат ще убие момъка“ - мислели те. Щом видял Давид, Голиат се развикал: „Какво си тръгнал срещу мен с тояга? Да не съм куче?“ Той ругаел Давид: „Ела

тук, аз ще те убия!“

Давид бил смел момък, той знаел, че Бог ще му помогне. И гордо отвърнал на Голиат: „Ти си дошъл на бойното поле с шлем, ризница и с копие в ръка, аз пък дойдох с Бога. Днес Бог ще ми помогне и аз ще те убия.“ Ама че се ядосал Голиат! Той бързо хванал копието и го метнал към Давид. Но Давид бил още побърз. Извадил камък от торбата си и с всичка сила го метнал към Голиат. Камъкът изсвистял във въздуха, забил се в челото на великана и той рухнал на земята. Силният филистимец бил убит.

Евреите ликували, а филистимците хукнали да бягат. Без своя силен Голиат те не можели да се борят срещу израилтяните. Воините на Саул потеглили, за да догонят враговете. Давид бил заедно с останалите. Много филистимци загинали през този ден.

Като се върнали в лагера, евреите празнували победата. Единствено Саул не се радвал. Той си мислел: „Всички видяха как Давид победи Голиат. Давид може скоро да стане новият цар на Израил.“ Саул не искал това, но така пожелал Бог.

35. ДАВИД БЯГА ОТ ЦАР САУЛ

Саул не обичал Давид. Той знаел, че Бог иска да постави младежа за нов цар на Израил. „Това няма да стане - мислел си Саул. - Аз самият ще царувам до смъртта си, а когато умра, цар ще бъде моят син.“

Давид разбрал, че Саул не го обича. Същото му казал и Ионатан, синът на Саул, с когото Давид много се сприятелил. „Баща ми иска да те убие, Давид - казал веднъж Ионатан. - Аз ще го убедя да не прави това.“ За щастие този път Саул послушал сина си.

Давид много се зарадвал, като разбрал, че Саул е послушал Ионатан. „Изглежда - казал си той, - царят не изпитва неприязън към мен.“

Оттогава Саул често бил зъл и сърдит. Той все мислел, че Бог не му помага вече и ще дойде ден, когато Давид ще стане цар на Израил. Веднъж, когато Саул си бил вкъщи, Давид видял, че царят е много тъжен, и решил да му посвири на арфа. Та нали преди царят си връщал доброто настроение, когато слушал прекрасната музика на Давид? Но сега Саул ставал все по-мрачен. Той злобно гледал младежа и не чувал прекрасната музика. Изведнъж грабнал копието си и го метнал към Давид. „Той трябва да умре“ - помислил си Саул. В последния миг Давид успял да отскочи и копието се забило в стената зад него. Давид избягал от злия цар, който искал да го убие.

През нощта Саул извикал своите войници и заповядал да отидат пред къщата на Давид и да чакат там до зори. Мелхола, жената на Давид, видяла приближаващите се войници и казала на мъжа си: „Трябва да избя-

1. Как се казвал силният великан, когото Давид видял?
2. Какво събрал в реката Давид?
3. Какво станало с Голиат?
4. Кой не се радвал, че Давид е убил великана?
5. Какво мислел Саул?

гаш, докато е още тъмно.“ Мелхола много тихо отворила прозореца и Давид безшумно се спуснал навън. После, без да го усетят, минал покрай войниците и излязъл от града.

Мелхола била много хитра жена. Когато Давид тръгнал, тя взела една голяма кукла, отишла в спалнята, сложила я на леглото му и добре я завила. После взела и една овнешка кожа и я сложила на възглавницата, сякаш това са косите на Давид.

На сутринта Саул заповядал да му доведат Давид. Войниците влезли в дома и казали: „Царят очаква Давид.“ „Мъжът ми е болен“ - отговорила Мелхола. Войниците се върнали при Саул и му казали, че Давид е болен и не може да дойде. „Донесете ми го с леглото, за да го убия!“ - разгневил се Саул.

Войниците се върнали в дома на Давид. Когато влезли в спалнята и дръпнали одеялото, те видели, че в кревата лежи кукла, а на възглавницата е поставена една овча кожа.

Мелхола надхитрила Саул.

Но знаеш ли ти, че Мелхола била дъщеря на Саул? Колко се разсърдил царят на дъщеря си, като разбрал, че е помогнала на Давид да избяга! Саул събрал войниците и заповядал да догонят Давид. Но Бог помагал на Давид и не давал на Саул да го убие. Давид не бил сам. Много хора му помагали да се крие от гнева на злия Саул.

Веднъж се скрил в гората. Саул разбрал това и тръгнал с войниците си да го търси. Ионатан, приятелят на Давид, също бил с тях. Когато отрядът влязъл в гората, Ионатан се отделил от другите. След известно време той открил Давид и му казал: „Не се бой! Бог те пази! Аз зная, че Бог ще те направи цар на Израил и че аз няма да съм цар. И моят баща Саул знае това, но не иска да се примири. Баща ми никога няма да те хване. Та нали те пази Самият Бог!“ И наистина Саул не успял да хване Давид.

Друг път, когато Давид се скрил заедно с хората си високо в планината, Саул пак хукнал по дирите му. Като видели отдалеч войниците на Саул, Давид и другарите му се пхнали в една пещера. Тъй станало, че Саул решил да си почине и влязъл в същата пещера, там, където се скрили Давид и хората му.

В пещерата било много тъмно и Саул, без да забележи никого, полегнал на земята. „Давид - зашепнали другарите му, - сега можеш да убиеш Саул. Сам Бог се е погрижил за това.“ „Не - отвърнал Давид, - няма да го сторя. Няма да убия човека, когото Бог е избрал за цар на Израил.“ Много тихо Давид приближил до спящия Саул, извадил ножа си и отрязал парче от наметалото му. После пак така безшумно се върнал

36. ДАВИД ПРЕНАСЯ КОВЧЕГА В ИЕРУСАЛИМ

при другарите си. След малко Саул се събудил и излязъл от пещерата. Но изведнъж чул глас зад себе си: „Повелителю мой!“ Саул трепнал. Той познал гласа на Давид. Обърнал се и видял Давид, застанал на входа на пещерата. Момъкът мълчаливо се поклонил на царя и казал: „Защо искаш да ме убиеш? Аз не ти желая нищо лошо.“ И Давид показал на Саул парчето от неговото наметало. „Отрязах го, докато спеше. Можех лесно да те убия, но не го сторих“ - продължил момъкът.

Саул бил потресен. Сега знаел, че Давид е много по-добър от него. Та нали самият Саул преследвал Давид по цялата страна, за да го убие. А ето, Давид го оставил жив. Смутен, Саул казал: „Разбрах, че не ми желаяш злото. Зная, че Бог иска да станеш цар на Израил. „После извикал войниците и си тръгнал към къщи. А на Давид обещал повече да не го преследва. Но Саул не удържал на думата си. Отново и отново се опитвал той да плени Давид, но всеки път опитите му завършвали с неуспех. Бог пазел Давид.

Минало време. Саул умрял. Израилският народ отишъл при Давид, за да го моли да стане цар на Израил, и Давид се съгласил. Та нали сам Бог го избрал измежду всички останали?

1. *Защо цар Саул ненавиждал Давид?*
2. *Какво направил Саул, когато Давид засвирил на арфата?*
3. *Какво сложила Мелхола в кревата на Давид?*
4. *Какво не направил Давид, когато Саул заспал в пещерата?*
5. *Какво показал Давид на Саул?*

С Божия помощ Давид станал цар на Израил. Евреите били много радостни и много го обичали. Давид се заселил в Иерусалим - красив град, разположен на хълмове. За да влезе в града, всеки минавал през внушителна и тежка желязна порта. В Иерусалим Давид имал прекрасен дворец. Новият цар на Израил мечтаел да се отблагодари на Бога за неговата помощ. Според еврейския обичай в такива случаи се принасяла жертва. И Давид също искал да принесе жертва на Бога в знак на благодарност и любов. Но в Иерусалим нямало олтар за жертвоприношения, нито пък храм. По-рано там имало светилище, построено от Моисей, но то било много старо и вече не се използвало.

Давид решил да построи в Иерусалим красив храм. Но Бог не бил съгласен, а искал храмът в Иерусалим да бъде построен от Давидовия син, когато той стане цар.

Веднъж Давид извикал своите слуги и казал: „Ние ще построим красиво светилище, ще направим пред него олтар, където свещениците ще принесат жертва на Господа.“ Но светилището не бива да е празно. В него трябва да стои ковчег - красив дървен сандък, обшит със злато. А от далечни времена ковчегът не се намирал в старото светилище, той бил в дома на един свещеник, живеещ близо до Иерусалим.

„Ние ще докараме ковчега в Иерусалим“ - казал Давид и на всички им харесало това предложение. За превозването построили красива колесница, теглена от волове. Бог оба-

че не искал ковчегът да се вози. Нали бе казал още на Моисей: ковчег може да се пренася само с дръжки, заковани на самия него...

Но Давид и слугите му не направили така, както искал Бог, а внимателно изнесли ковчега от дома на свещеника и го сложили върху колесницата. Щастливи, под звуците на песнопения, те потеглили на път. До колесницата вървял един момък, синът на свещеника, който пазел ковчега. Момъкът се казвал Оза. Оза се грижел ковчегът да не падне от колесницата. Ала внезапно един от воловете се спънал, колесницата се разклатила и ковчегът политнал... В последния миг Оза го подхванал и го задържал. В никакъв случай не бивало да прави това! Никой нямал право да докосва с ръка ковчега на Господа. С ръка могат да се ловят само дръжките.

Бог наказал Оза. Момъкът паднал мъртъв на земята. Давид и всички

други видели какво е станало. Те престанали да пеят и танцуват. Едва сега разбрали, че Господ е разгневен. Свалили ковчега от колесницата и го внесли в най-близката къща. А опечаленият Давид тръгнал със слугите си към Иерусалим.

Минало време и Бог разрешил ковчегът да бъде пренесен в Иерусалим. Щастливият Давид вдигнал голям празник. Всички жители на Иерусалим се радвали. Заедно със своя цар те тръгнали след ковчега, за да го пренесат в града. Само жената на Давид - Мелхола, не отишла с тях. В сърцето ѝ нямало любов към Бога и тя останала сама в двореца.

Този път пренасяли ковчега така, както е заповядал Господ. Свещениците хванали дръжките, пред тях вървял щастливият Давид. Други свещеници свирели на музикални инструменти, а отзад били всички жители на Иерусалим. Те се радвали и ликували: „Ковчегът се пренася в Иерусалим! Отваряйте портата!“

Когато процесията влязла в града, пътят ѝ минавал покрай царския дворец. В този момент Мелхола стояла на прозореца. Тя видяла как мъжът ѝ Давид пее, танцува и върви пред всички. Мелхола много се ядосала. Давид не бил с царски дрехи, а приличал на обикновен човек и танцувал заедно с другите. Тя смятала, че царят винаги трябва да изглежда царствено и да е облечен както му подобава. Но Давид не искал това. „Днес всички трябва да гледат ковчега, не мен“ - мислел той.

Най-после шествието стигнало до светилището и свещениците внимателно оставили ковчега. На олтара била принесена жертва на Бога, а сетне започнал голям празник. Давид раздал на всеки човек по едно голямо парче месо, по едно шише

вино и по цял хляб, за да могат даже и най-бедните да празнуват.

Вечерта, когато празникът свършил и Давид се върнал в двореца, Мелхола се нахвърлила върху него с упреци: „Защо не облече царските си дрехи? Защо танцуваше като най-обикновен човек по улицата заедно с всички?“ Давид много се разсърдил на Мелхола заради тези думи и казал: „Аз танцувах в чест на Бога!“ А Бог наказал Мелхола - тя така и останала без деца.

Много години царувал Давид в Израил. Не винаги постъпките му се харесвали на Бога. На стари години Давид разбрал, че е извършил много лоши неща в живота си, и помолил Господа да му прости греховете. Бог простил на Давид. Той знаел, че Давид го обича и почита.

Давид остарял и обявил на народа, че след неговата смърт цар на Израил ще стане синът му Соломон. Така пожелал Бог.

След известно време Соломон станал израилски цар, а Давид умрял. Сега вече той бил завинаги редом с Бога на небесата. А след много, много години в рода на Давид се родил нашият Спасител Исус Христос.

37. МЪДРИЯТ ЦАР СОЛОМОН

Оживено било по улиците на Иерусалим! Едни бутали колички, пълни с тежки камъни, други мъкнели на плещите си огромни греди, трети носели дъски. В Иерусалим се строил Божи храм. Но не го издигал цар Давид. Той не бил вече между живите. Неговият син - Соломон, управлявал Израил. Именно Соломон строил красив храм на Бога. Той бил много мъдър цар. Жителите на Израил знаели колко е мъдър Соломон и се гордеели с него. Ето защо, когато царят решил да строи храм, всички с радост се хванали за работа.

Ковчегът все още стоял в светилището, построено от цар Давид. Щели да го пренесат в храма, щом той бъде построен. След седем години работа хората издигнали красивия храм. Сега вече свещениците можели да пренесат там ковчегата от светилището. Най-после Бог щял да живее редом с народа си!

В чест на новия храм бил вдигнат празник. Свещениците принесли жертва на Бога, а цар Соломон молел Господа да не лишава Израил от Своята милост. Соломон молел и за помощ, ако враговете нападнат страната, ако настане гладна година, ако болести налегнат хората. „Прости ни, Господи, за греховете, прости ни, ако не винаги сме слушали Твоя глас!“ Бог чул молитвата на Соломон.

Седем дни продължил празникът и щастливите хора се разотишли по къщите си. Бог щял да бъде вече до тях!

Малко по-късно Соломон си построил красив дворец. Всеки, който

1. В кой град живеел Давид?
2. Как трябвало да се пренася ковчегът?
3. Защо умрял Оза - синът на свещеника?
4. Защо Мелхола, жената на Давид, се разсърдила на своя мъж?
5. Защо Господ прости всички грехове на Давид?

го видел, казал, че няма по-хубаво здание. Тронът на Соломон бил от чисто злато, а войниците, които стояли около него, носели златни доспехи.

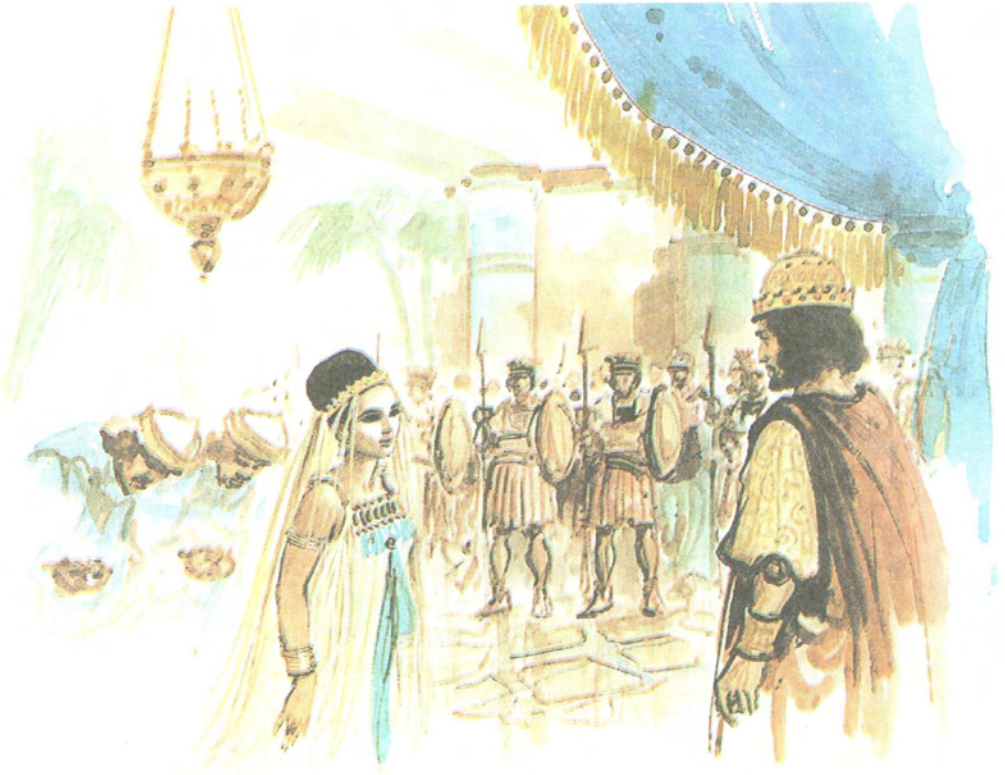
Слуховете за мъдростта на Соломон се разпространили по целия свят. Често хора от други страни идвали при него за съвет. Тези слухове стигнали и до Савската царица, която тръгнала за Иерусалим, за да се убеди сама доколко са истински. Дълги кервани от камили превозвали скъпите подаръци за Соломон: злато, скъпоценности, благовония.

Соломон посрещнал много радушно Савската царица, показал ѝ целия дворец и Божия храм. Царицата ги харесала, но искала преди всичко да разбере наистина ли Соломон е толкова мъдър, колкото го-

ворят за него хората. И тя му задала няколко въпроса, на които почти никой не знаел отговора. За Соломон обаче тези въпроси не представлявали трудност.

„Хората много са ми говорили за богатството и мъдростта ти, Соломоне, но виждам, че не са ми разказали дори половината. Всичко тук е много по-богато, а ти самият си много по-мъдър, отколкото се говори - произнесла почтително Савската царица. - Да бъде благословен Господ, твоят Бог, Който те е избрал за цар на Израил!“ На прощаване Соломон дал на царицата скъпи подаръци и керван камили ги понесъл към нейната далечна страна.

Цар Соломон бил мъдър човек, но често съгрешавал. Той имал много жени и всички те били от различ-

ни страни. Още по-лошо било, че разрешавал на жените си да се кланят на идоли. Дори построил в Иерусалим много малки храмове, за да принасят неговите жени жертва на своите идоли. Понякога и той отивал с жените си в тези храмове.

И Бог наказал Соломон заради греховете му. Държавата Израил се разпаднала на две части: в едната цар станал синът на Соломон, а в другата управлявал цар Ахав. Всичко това се случило след смъртта на Соломон.

38. ПРОРОК ИЛИЯ

След разделянето на Израил на две държави по-голямата част управлявал цар Ахав заедно с жена си Иезавел. Но и Ахав, и Иезавел не обичали Бога и не Му служели. Ахав се кланял на идола Ваал и построил из цялата страна много жертвеници на Ваал. Повечето от жителите на страната също забравили Господа и заедно с царя си започнали да служат на идола. Бог виждал всичко и решил да изпрати в страната пророк Илия, за да напомни той на хората за греховете им.

Като дошъл в двореца на Ахав, Илия предал на царя словата на Бога: „Докато пророк Илия не предизвика дъжд, нито една капка няма да падне на земята.“

Така и станало. Нямало повече дъждове, в страната настанала суша. Загинали всички растения и дървета, слънцето изгорило тревата и животните нямамо какво да ядат. В страната настанал глад. Само в големите реки имало още вода. Хората ходели там, за да напоят добитъка, а и те да се напият.

Но Бог не искал неговият служител - пророк Илия, да страда от глад и жажда както другите жители на страната. Затова Бог казал на Илия: „Скрий се при реката Хорат. Там за теб ще има достатъчно вода, а врани ще ти носят всеки ден храна.“ Илия направил така, както му заръчал Бог.

Пророкът стигнал река Хорат и видял, че към него летят големи черни птици. В човките си враните носели храна за Илия. Едната държала в човката си хляб, а другата - месо. Щом долетели, те внимателно

1. Как се казвал новият цар на Израил?
2. Кой го направил мъдър и богат?
3. Какво построил Соломон в Иерусалим?
4. Кой пристигнал при Соломон, за да види богатствата му?
5. Какви грехове имал Соломон?
6. Какво станало с Израил след смъртта на Соломон?

сложили храната на земята и продължили нататък. Всяка сутрин и всяка вечер долитали враните при Илия и му носели храна. Бог се грижел за пророка. Самите врани били много гладни, но никога не ядели хляба и месото.

Минало време и река Хорат пресъхнала. Тогава Бог заповядал на Илия да отиде в друга страна и да се засели в дома на една вдовица. Илия стигнал град Сарепта и се заселил в дома, който му посочил Бог. Жената, при която отишъл, живеела със

сина си и била много бедна. В къщата почти нямало храна. Оставало ѝ малко брашно и масло - колкото за един хляб. Но жената веднага се завтекла в кухнята, за да изпече хляба и да нахрани пророка. В този миг станало чудо. Жената изпекла хляба, но брашното в качето не намалало, а в каната останало точно толкова масло, колкото имало и преди. Тъй ставало всеки ден. Жената печала хляб за Илия, за себе си и за сина си, а брашното и маслото не намалявали. Бог сътворил това чудо.

Но веднъж се случило нещастие. Синът на жената се разболял и след няколко дни умрял. Жената сложила на коленете си тялото на умрялото дете и безутешно плачела. Илия решил да ѝ помогне. Той взел тялото на момчето, занесъл го в стаята си и

го сложил на кревата. После коленичил и започнал да се моли на Бога: „Господи, Бог мой, дай на това дете отново живот“ - молел Илия.

И Бог чул молитвата на своя служител. Момчето оживяло, Илия го занесъл на майката. Като го видяла, жената не била на себе си от радост и възкликнала: „Сега зная, че ти наистина си пророк и си изпратен от Бога!“

Дълго живял Илия в Сарепта, но веднъж Бог му заповядал отново да отиде при цар Ахав.

Ахав много се ядосал на пророка. Царят смятал, че Илия е виновен за сушата. Той заповядал да го хванат и да го убият. Войниците търсили навсякъде, но не могли да го намерят. Изведнъж Илия се явил сам пред царя. Той не се страхувал от Ахав и щом пристигнал в двореца, казал: „Ако искаш сушата да свърши, трябва заедно с всички жители да се качиш на планината Кармил. Нека пророците на Ваал също отидат там. Ще видите кой е истинският Бог: Господ или Ваал!“

Ахав направил така, както го помолил Илия. Евреите се качили на планината Кармил и Ахав също при-

стигнал с колесницата си. Дошли и пророците на идола Ваал. Когато всички се събрали, Илия казал: „Днес ще видите на кого трябва да служите: на Господа или на Ваал.“

Служителите на Ваал трябвало да построят олтар на своя идол. Пророк Илия направил олтар на Господа. После те заклали по едно жертвено животно и ги сложили на олтарите. Под жертвените животни поставили съчки. Илия казал: „Не подпалвайте съчките! Нека Ваал направи това на своя олтар, а Господ - на Своя.“ Пророците на Ваал започнали да викат и молят идола да запали съчките. Но Ваал не можел да го стори, той не бил Бог. Тогава Илия започнал да се моли на Господа и внезапно от облаците блеснал лъч, който изгорил не само съчките и жертвеното животно, но изпепелил даже камъните на олтара. А олтарът на Ваал така си и останал без огън. И това видели всички хора. „Господ е нашият Бог, Господ е нашият Бог!“ - завикали те. Хората хванали пророците на Ваал и ги убили.

След това Илия казал на Ахав: „Тръгни за вкъщи с колесницата си - скоро ще завали дъжд.“ А на небето не се виждало още нито едно облаче. Илия се изкачил по-високо в планината и започнал да се моли. Изведнъж над морето се появили облаци. Те ставали все повече и повече и скоро се слели в голям черен облак, който закрил небето. Заваял проливен дъжд. Ахав дори не успял да стигне до двореца, когато първите капки паднали на земята. Всички разбрали, че дъждът е изпратен от Господа, Бога на Илия.

И все пак Ахав и жена му Иезавел искали да убият Илия. Ето защо Илия напуснал страната. Ахав продължавал да греши и Господ решил

да го накаже. Това станало така.

Ахав с войниците си воювал срещу враговете, когато от небесата се спуснала остра стрела и го пронизала право в сърцето. Така умрял нечестивият цар на Израил.

Илия остарял и Бог изпратил на земята друг пророк. Той се казвал Елисей, а стария Илия Бог взел със себе си на небето. Елисей видял това и разбрал, че ако служи добре на Бога, то и Бог ще му помага.

-
1. *Кой казал на Ахав, че в страната няма да вали повече дъжд?*
 2. *Какви птици носели на Илия хляб и месо?*
 3. *Какво станало с брашното и маслото на жената в Сарепта?*
 4. *Какво направил Господ със сина на жената?*
 5. *Кой подпалил съчките на олтара?*

39. ПРОРОК ЕЛИСЕЙ

Елисей станал новият пророк на Израил. Елисей бил Божи служител и вестил на хората словото Господне. С помощта на Бога той направил чудеса. Ето някои от тях. Елисей имал ученици, те се учили от пророка на много неща. Един от учениците на Елисей живеел в Иерихон. Всичко изглеждало хубаво в този град, само водата била толкова мръсна и безвкусна, че никой не я пиел. За щастие веднъж Елисей отишъл в Иерихон. Жителите на града започнали да молят пророка: „Помогни ни! Всичко е хубаво в нашия град, само водата е толкова мръсна, че не може да се пие. Може би ще успееш да направиш нещо за нас?“ „Донесете ми паница със сол“ - помолил Елисей. Той взел паницата със сол и тръгнал към извора. Сложил я във водата и казал: „Господ рече: „Аз правя тази вода здравословна и вкусна.“ Когато жителите на града опитали водата, тя била много хубава. Това чудо сътворил Бог.

В Израил живеела една жена с двама синове. Мъжът ѝ умрял и тя се грижела за семейството. Била много бедна и не можела да купува храна за децата си. Освен това трябвало да изплати заем на един човек. Но тя нямала пари. „Щом нямаш пари, за да ми върнеш заема, синовете ти ще станат мои слуги“ - казал този човек на жената. Тя горчиво заплакала.

Елисей научил за мъката на жената и отишъл при нея. „Аз искам да ти помогна - казал той. - Останало ли е нещо в къщата?“ „Да - отговорила жената, - останала ми е една каничка с масло.“ „Тогава върви и събери от всички селяни в селото ка-

ничките им“ - казал Елисей. Двамата синове отишли с майка си да ѝ помагат. Във всяка къща те питали за празни канички за масло. Донесли ги у дома, майка им заключила вратата, взела своята каничка с масло и започнала да налива в празните канички. Но какво ставало? Празните канички се пълнели, а нейното масло не свършвало. Щом всички те били напълнени, изчезнало маслото в каничката ѝ.

Радостна, жената отишла при Елисей, за да му разкаже за чудото. Елисей отговорил: „Иди и продай маслото, върни си заема. С останалите пари ще купиш храна за себе си и за твоите синове.“ Жената така и направила. Бог ѝ помогнал да запази синовете си.

Елисей често се отбивал в село Сонам. В това село живеела една жена с мъжа си. Тя знаела, че Елисей е Божи служител, и често канела в дома си пророка, за да поговори с него за Бога. Веднъж тя казала на мъжа си: „Трябва да построим още една стаичка, за да може Елисей да ношува у нас.“ Мъжът ѝ много харесал тази идея. Когато Елисей пак отишъл в Сонам, очаквала го красива стая, където можел да пренощува.

Елисей не бил сам. Заедно с него дошъл слугата му Гиезий. „Гиезий - казал Елисей, - тази жена е толкова добра към нас, попитай я дали можем нещо да направим за нея.“ Жената много се смутила, като чула въпроса на Гиезий, и не поискала нищо на Елисей: „Тази жена няма деца, а много би искала да се сдобие с дете. Извикай я при мен“ - заръчал пророкът. Когато жената дошла, Елисей ѝ казал: „След една година ще имаш син.“

Жената не можела да повярва. Но... след година родила син. Бог

изпълнил обещанието на Елисей.

Момчето пораснало. Но един ден станало нещастие - то се разболяло и умряло.

Жената сложила тялото в кревата на пророка и изгичала при мъжа си: „Ще потърся Елисей“ - казала тя, но премълчала, че детето е умряло. Тя се качила на едно осле и тръгнала на път. Елисей я видял от хълма и казал на слугата си: „Идва жената от Сонам.“

Щом пристигнала, жената разказала на Елисей, че нейният любим син е умрял. „Гиезий - рекъл Елисей, - вземи тоягата ми, тичай в дома на жената. Сложи тоягата върху умря-

лото дете!“ Гиезий така и направил. Той сложил тоягата върху детето, ала момчето не оживяло. Отначало Елисей не искал да отива с жената в нейната къща, но тя толкова дълго го молила, че най-после той се съгласил. Като влязъл в стаята, където било мъртвото дете, заключил вратата и почнал да се моли. После Елисей легнал до момчето, но то не оживявало. Елисей излязъл от къщи и скоро пак се върнал в стаята. Отново легнал при момчето и в този миг станало чудо. Момчето кихнало седем пъти и отворило очи. Елисей извикал Гиезий и майката на детето. Безкрайни били радостта и благодарността на майката. Детето ѝ било живо! Нима това не било велико чудо?!

1. Как водата на Иерихон станала вкусна?
2. Защо жената трябвало да даде синовете си?
3. Как все пак жената успяла да изплати дълга си?
4. Какво получила от Бога жената от Сонам?
5. Как Елисей съживил момчето?

40. ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА НЕМАН

В далечна Сирия, в една много голяма къща живеело едно момиченце. Тази къща не била на баща му и на майка му, а на сирийския военачалник и жена му. Военачалникът докарал момиченцето от Израил: по време на войната с Израил то било пленено от сирийците и станало робиня в дома на военачалника.

Военачалникът се казвал Неман. Той бил богат човек и се ползвал с любов и доверие от страна на сирийския цар. Но Неман не бил щастлив. Той носел много тежка болест, бил прокажен. Тялото му се покривало с бели петна, които се разпространявали и гноясвали. Тази болест неминуемо щяла да донесе смъртта на Неман.

Момиченцето от Израил, робинята на Неман, много силно преживявало страданието на военачалника. Но и вярвало, че на Неман може да се помогне. „Госпожо - казало веднъж на неговата жена, - нека моят господар отиде при пророка в Самария. Този пророк ще изцери проказата му.“ Момиченцето имало предвид пророк Елисей. То знаело, че с Божия помощ Елисей твори чудеса и би могъл да излекува Неман.

Като чул това от жена си, Неман си помислил: „Може би момиченцето казва истината? Трябва да отида при царя за разрешение да замина за Израил.“ Царят много обичал смелия военачалник и веднага му разрешил да отиде в Израил. „Тръгвай - казал той на Неман. - Аз ще ти дам писмо до израилския цар.“

Неман потеглил към Израил с колесницата си. Слугите вървели до колесницата - трябвало да пазят гос-

подаря си по пътя. Неман взел със себе си много скъпи подаръци за пророка: злато, сребро, красиви дрехи. След като пристигнал в Израил, той се отправил към град Самария, където живеел израилският цар. Той много се уплашил, като видял Неман, главния сирийски военачалник, защото Израил и Сирия често воювали помежду си. Неман му предал писмото. „Изпращам ти моя военачалник Неман - пишел сирийският цар. - Искам да се погрижиш за него и да го излекуваш от проказата.“ „Как мога аз да излекувам човека? - още повече се уплашил израилският цар. - Нима аз съм Бог?“ Царят не обичал и не почитал Бога, но знаел, че само Бог може да лекува проказа. Отчаян, израилският цар разкъсал дрехите си.

Като разбрал какво е станало в двореца, Елисей изпратил при царя слугата си Гиезий. „Нека този човек дойде при мен и ще разбере, че в Израил има пророк“ - Гиезий предал тези негови думи на израилския цар. А царят много се зарадвал, повикал Неман и го изпратил при пророка. Неман стигнал до къщата на Елисей, но останал да чака навън. Той мислел, че Елисей сам ще излезе при него. Но Елисей изпратил слугата си. „Неман, върви при река Иордан и се изкъпи седем пъти. Тогава пак ще станеш здрав“ - казал му слугата на Елисей.

Неман много се разсърдил, като чул тези думи, и напуснал града. „Аз мислех, че пророкът ще излезе при мен, ще се помоли, ще сложи ръце върху раните ми и ще ме изцери“ - казал Неман на слугите си. „Защо трябва да се къпя в Иордан? Нима реките в Сирия са по-лоши от Иордан? И в тях бих могъл да се окъпя, без да напускам нашата страна“ -

продължавал да се ядосва военачалникът.

Но слугите на Неман го увещаваха да не си тръгва от Израил: „Господарю наш, ако пророкът те кара да направиш нещо трудно, ти сигурно би се съгласил. Е, защо да не се потопиш седем пъти в Йордан?“ „Може би слугите ми имат право - помислил си Неман. - Защо пък да не опитам?“ И заповядал да потеглят към Йордан.

Като стигнали реката, Неман слязъл от колесницата, свалил красивите си дрехи и влязъл във водата. Седем пъти се потопил той в нея.

И... слугите видели, че всички петна и рани по тялото му изчезнали. Неман оздравял. Щастливият военачалник тръгнал обратно към Самария, при пророк Елисей. Той искал да благодари на пророка за чудното изцеление и да му поднесе богати дарове.

Този път Елисей излязъл от къщата си и видял, че Неман е напълно здрав. „Аз зная, че има само един Бог - това е Богът на Израил. Мога ли да ти поднеса даровете си?“ - попитал военачалникът. Но Елисей не искал да приеме даровете. Колкото и да го увещавал Неман, той не се съгласил. Пророкът знаел, че не той е изцелил Неман, а Господ.

Преди да си тръгне за вкъщи, Неман обещал: „Занапред ще служа само на Господа.“ После, като благодарил още веднъж на Елисей, той се качил в колесницата си и потеглил обратно към Сирия. Момиченцето, робинята на Неман, било много щастливо, че господарят ѝ е съвсем здрав. То открай време вярвало, че Бог може да изцери болестта му.

1. Какво предложило момиченцето робиня на жената на Неман?
2. Кой написал писмо до израилския цар?
3. Какво заповядал Елисей на Неман чрез слугата си?
4. Кой убедил Неман да се изкъпе в Йордан?
5. Кой излекувал Неман?

Книга на пророк Иона, глави 1-4

41. БОГ ИЗПРАЩА ИОНА В НИНЕВИЯ

Иона бил слуга на Господа и Бог му дал много трудна задача. Но Иона не я изпълнил веднага. Ето как станало това.

Веднъж Бог казал: „Иона, стани и върви в Ниневия, и кажи на жителите на този град, че Аз зная за техните лоши дела. Ако не се разкаят за греховете си, всички ще загинат.“

Това пътешествие било много опасно, защото жителите на Ниневия били врагове на израилтяните. Иона отдавна знаел, че Бог им е сърдит заради греховете им. Но той помислил: „Няма да отида в Ниневия. Та нали нейните жители могат

да ме убият за тези думи, а пък аз искам още да живея.“ И... Иона избягал. Тръгнал към един голям град на морския бряг и стигнал до пристанището, където имало много кораби. Той търсел кораб, на който да избяга от Бога. Като видял, че един от тях е готов да отплава, отишъл при капитана и го помолил: „Моля, вземете ме със себе си.“ Капитанът се съгласил. Иона си платил пътуването и корабът отплавал. След това Иона слязъл в трюма и заспал.

Бог видял, че Иона не изпълнява неговите заповеди, и предизвикал в морето страшна буря. Високите вълни подмятали кораба като тресчица. Вълните с грохот се удряли в борда му и водата заливала палубата. Капитанът и моряците много се уплашили: водата все повече заливала

палубата и те не успявали да я изхвърлят навън. Хората молели своите богове да прекратят бурята. Но те се кланяли на идоли, а идолите не могат да направят това.

Иона дълбоко спял в трюма и не знаел нищо за бурята. Капитанът го събудил и попитал: „Как можеш да спиш? Ставай по-скоро и се моли на своя Бог! Може би той ще ни помогне.“ Иона обаче не искал да се моли. Той добре знаел, че е виновен пред Бога и Господ няма да чуе молитвите му. „Някой от нас е съгрешил - говорели хората на палубата. - И за наказание ни е изпратена тази буря.“ Нито капитанът, нито моряците се чувствували виновни. Тогава те решили да намерят виновника с помощта на жребий. Бог им посочил, че Иона е извършил грях. „Какво да те правим сега?“ - попитали хората Иона. „Хвърлете ме зад борда - отговорил той - и бурята ще утихне.“

Никой не искал да го стори. Моряците насочили кораба към брега. Гребели с всички сили, но не успявали: вятърът бил прекалено силен. И те започнали да се молят на Господа, Бога на Иона: не ни наказвай, ако хвърлим Иона в морето.

После моряците хванали Иона за ръцете и за краката и го хвърлили в морето. И станало чудото: вятърът утихнал, морето отново станало тихо и спокойно. Това направил Господ. Благодарните моряци обещали на Господа отсегата нататък да се кланят само на Него.

Щом Иона се намерил във водата, видял да плува към него някаква голяма риба. Господ я изпратил. Рибата отворила огромната си уста и глътнала Иона цял-целеничък. За миг той се оказал в корема ѝ - в пълен мрак. Иона останал жив, та

нали трябвало да стигне до Ниневия!

Обърканият Иона едва сега разбрал колко е виновен пред Бога. И започнал да се моли. Той молел Бога да му прости непослушанието и да го спаси. Бог му простил. Три дни прекарал Иона в корема на рибата, после тя доплувала до брега и го изплюла на пясъка. Тогава вече Иона решил да изпълни поръчението на Бога и тръгнал към Ниневия.

Това пътешествие било много дълго. Най-после Иона видял един голям град. Влязал в него, тръгнал по улиците и завикал: „Още четиридесет дни и Ниневия ще бъде разрушена!“ Иона викал, че в града ще бъдат срутени всички къщи и дворецът на царя, а всички хора и животни ще загинат.

Жителите на Ниневия много се уплашили, те не знаели какво да правят. Само царят на тази страна знаел как да се избегне наказанието. Той заповядал на всички хора, дори на малките деца, да свалят дрехите си и да облекат други дрехи, от груб плат. Хората трябвало да покажат, че се разкайват за греховете си и желаят да се поправят. Царят пръв свалил дрехите си и облякъл груба одежда. Всички последвали примера му. Освен това никой не бивало да яде и да пие: нито възрастните, нито децата, нито животните. Всички хора започнали да се молят на Бога. „Кой знае, може би Господ ще ни пощади?“ - казвал царят. И Бог чул молитвите и пощадил жителите на Ниневия.

Иона много се разсърдил. Той заговорил с Бога и му казал: „Така си и знаех - Ти няма да убиеш тези хора, а ще ги пощадиш. Знаех си, че няма да разрушиш този град. Напразно се мъчих, докато стигна дотук.“ Той

бил толкова огорчен, че молел Бога за смърт.

Като свършил молитвата си, Иона се качил на един хълм, намиращ се близо до града, седнал там и зачакал. Греело силно слънце, Иона сложил кърпа на главата си. През нощта, докато спял, над него израсло голямо, красиво дърво. Иона се събудил, видял дървото и много се зарадвал. Вече имало къде да се крие от лъчите на слънцето.

На следващия ден Господ направил така, че в дървото се появил червей, който го проял и то изсъхнало. А на сутринта Иона се събудил от палещите слънчеви лъчи и видял - чудесното дърво е загинало. През целия ден Иона изнемогвал от горещината. И решил, че наистина е по-добре да умре, отколкото да понесе такова мъчение. Тогава Бог казал на Иона: „Ти се огорчи, защото чудесното дърво загина. Но нали не си го садил?“ „Да“ - отговорил Иона. „Ти се огорчи заради дървото - про-

дължавал Господ. - А няма не ти е жал за хората, за жителите на Ниневия, които трябваше да умрат?“ Едва сега Иона разбрал - Господ е много по-добър от него! Той се разкалял за своята жестокост и благодарил на Господа, че е пощадил жителите на Ниневия.

Сега вече Иона можел спокойно да се върне вкъщи.

1. *Какво направил Иона, за да не отиде в Ниневия?*
2. *Кой изпратил буря?*
3. *Какво направили моряците с Иона?*
4. *Какво викал Иона по улиците на Ниневия?*
5. *Какво израсло до Иона?*
6. *Кой не искал хората и животните на Ниневия да загинат?*

Книга на пророк Исаия, глава 6 и други

42. ПРОРОК ИСАИЯ

„Кого да изпратя при хората?“ - попитал Господ Исаия. „Изпрати мен!“ - отговорил Исаия. „Добре - съгласил се Бог, - кажи тогава на народа, че който не иска да ме слуша, ще бъде наказан.“

Такъв разговор с Господа сънувал Исаия. Бог седял на трона Си, в храма около Него летели ангели и призовавали: „Свят, свят, свят е Господ!“ Исаия се уплашил и помислил: „Горко ми! Аз загивам! Та нали съм човек, който много е грешил! И живея сред грешен народ.“ Той си спомнил за идолите из страната и за

жертвите, които хората принасяли на техните олтари.

В този миг до олтара на храма приближил Ангел, взел оттам с машата един въглен и долетял при Исаия. Докоснал с въглена устата на Исаия и казал: „Всичките ти грехове са простени.“

Господ желаел Исаия да стане негов служител. Затова му изпратил този сън. За Исаия било много трудно да е пророк. Той обичал хората от своята страна, а сега трябвало да им каже, че заслужават наказание и Господ ще им изпрати врагове. Много трудно му било да говори за тия неща!

Исаия отишъл при царя, който се казвал Ахаз. Казал на Ахаз, че е дълъ-

43. ЦАР ЕЗЕКИЯ

жен да служи на Господа. Но Ахаз не го послушал, а направил голям олтар на идола. И тогава врагове нападнали страната и стигнали до град Иерусалим. Ахаз много се уплашил: знаел, че това е по негова вина. Тогава започнал да моли Господа да спре враговете.

И Бог казал на Исаия: „Върви при царя и му кажи, че Аз няма да пусна враговете в Иерусалим!“ Като чул тези думи, царят много се зарадвал. А Исаия продължавал: „Ще ти разкажа и онова, което ще стане след много години. Една девойка ще роди Син, Който ще се казва Емануил.“ Знаеш ли ти, мило дете, какво означава това красиво име? То означава „Бог е с нас“. Исаия говорел за нашия Господ Иисус Христос.

Исаия често говорел за Иисуса, Който ще дойде на земята. Пророкът знаел, че Иисус е Син Божи. Знаел още, че Иисус ще направи щастливи много хора и ще ги спаси, а Сам Той ще изпита много мъки на земята. Хората ще Го измъчват жестоко, а после и ще Го убият. Но пророк Исаия предсказвал също, че Иисус ще възкръсне.

Всичко това Исаия чул от Господа. Но хората не слушали пророка и продължавали да грешат. След известно време умрял цар Ахаз и го наследил неговият син Езекия. Езекия много обичал Господа. Исаия често идвал при новия цар и те си говорили за Бога.

1. Кой казал, че Исаия трябва да стане пророк?
2. Какво направил лошият цар Ахаз?
3. За кого разказвал Исаия на хората?
4. Кой бил новият цар?
5. Кого обичал Езекия?

В Иерусалим било много тревожно. Асирийците обсадили града. Царят изпратил трима свои помощници да преговарят с тях. А всички жители на Иерусалим се стълпили край градската стена и очаквали да се върнат пратениците.

Рабсак, военачалникът на асирийците, като видял, че се приближават пратениците на цар Езекия, започнал високо да се смее и да се подиграва с царя и с Бога на Израил. Рабсак викал: „Не слушайте и не се подчинявайте на цар Езекия! Той е лош цар. Елате с мен, аз ще ви заведа в Асирия. Там е много по-хубаво, отколкото в Израил. Богът на Израил не е истински Бог. Той няма да защити града.“

Без да отговорят на подигравките на Рабсак, пратениците на Езекия се върнали в града и разказали всичко на царя. Езекия много се огорчил. В града нямало армия и жителите му не можели да се борят със силната армия на асирийците. Езекия отишъл в храма, за да се помоли на Господа, а тримата му помощници тръгнали при пророк Исаия. „Помоли се за жителите на Иерусалим“ - рекли те на Исаия. „Предайте на царя - отговорил пророкът, - че Бог ще накаже асирийците.“

Минали няколко дни и Рабсак изпратил при царя на Израил двама стари воители с писмо. В писмото имало много подигравки над него и над Господа. Като го прочел и се възмутил от дързостта на асирийците, Езекия влязъл в храма. Той сложил писмото на земята, за да го прочете и Господ. „О, Господи - молел се царят, - Рабсак се подиграва с Теб

и с Твоя народ. Накажи асирийците!“
Така и станало!

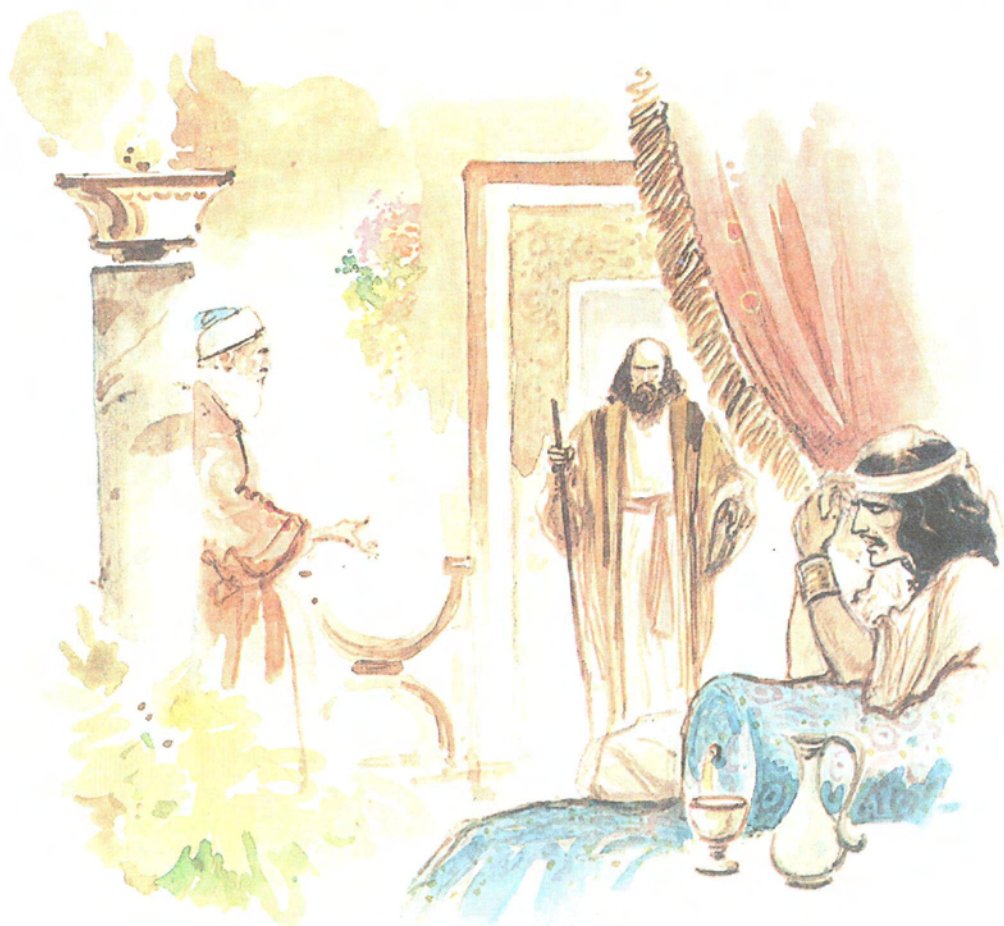
През нощта, докато асирийците спели спокойно в шатрите си, Господ изпратил в лагера им един Ангел и той убил много войници. На сутринта, когато Рабсак се събудил, видял, че почти цялата му войска е загинала. Ужасен, той, заедно с шепата свои войници, хукнал да бяга подалеч от стените на Иерусалим. Бог спасил Иерусалим и царя на Израил.

Минали много години. Веднъж Езекия се разболял. Целите му крака се покрили със страшни рани. Езе-

кия не можел да ходи и всички се страхували, че ще умре. Лекарите не знаели как да му помогнат.

Господ изпратил пророк Исаия в двореца. Пророкът предал на Езекия думите на Господа. „Царю, ти скоро ще умреш“ - казал Исаия, като се приближил до кревата на болния. Царят заплакал. Той бил още много млад, искал да живее. Искал да се грижи за своя народ и за своята страна. Езекия започнал да се моли на Бога: „Господи, спомни си за мен! Подари ми живот!“

Бог чул молитвата на царя и отново пратил пророк Исаия в дворе-

ца. Този път Исаия идвал с радостна вест. „Царю, Бог те чу. Ти ще живееш още петнадесет години.“ След няколко дни царят оздравял. Щастливият Езекия благодарил на Господа за изцелението. А след още три години на царя му се родил син.

Книга на пророк Даниил, глави 1-4

44. ДАНИИЛ И НЕГОВИТЕ ПРИЯТЕЛИ

В една далечна страна, в град Вавилон, живял цар Навуходоносор. В неговия красив дворец имало много юноши, между тях и четирима от Израил. След като завладял Иерусалим, цар Навуходоносор пленил част от неговите жители. Тези четирима юноши също били пленници. След като ги докарали във Вавилон, царят ги настанил при себе си, в двореца. Но младите хора не се зарадвали. Та нали във Вавилон не могли да се молят на Господа? Жителите на този град се кланяли на идоли и Навуходоносор пожелал еврейските юноши да правят същото. Единият от юношите се наричал Даниил, останалите били негови приятели. Царят се грижел за всички. Четиримата не само живеели в двореца заедно с другите юноши, но се и обучавали на различни науки при най-големите мъдреци на страната. Царят заповядал на слугите си да хранят юношите с най-добра храна. „Давайте им от храната, която давате и на мен!“ - заповядал Навуходоносор.

И ето, веднъж масите били сложени. Всички седнали и започнали да ядат. Всички, освен Даниил и неговите приятели. Работата била в това, че във Вавилон храната не се приготвяла според заветите на Господа. А Даниил и неговите приятели искали да му останат верни даже в тази далечна страна. Затова седнали на масата, но не се докоснали до храната. „Дай ни хляб и вода“ - помолвили те слугата. Той не изпълнил молбата им. Страхувал се, че ако царят научи за това, ще се разсърди. „Нали юношите ще отслабнат

1. *Защо било тревожно в Иерусалим?*
2. *Какво казал военачалникът Рабсак на пратениците?*
3. *Какво направил Езекия с писмото на Рабсак?*
4. *Какво направил Бог с армията на асирийците?*
5. *Колко още години живот дал Господ на Езекия?*

съвсем, ако им давам само хляб и вода“ - помислил си слугата. Но Даниил му казал: „Не се бой, няма да отслабнем!“ И слугата се съгласил.

Така изминали няколко дни. Еврейските юноши не ядели нищо друго, освен хляб и вода, но не отслабнали, станали дори по-силни и красиви от другите. Защото Господ се грижел за тях. Слугата на царя не разбирал какво става, но все така им носел хляба и водата.

Даниил и неговите приятели се учели по-добре от всички. Бог им помагал и в учението. Даниил бил най-умният от четиримата и можел да тълкува сънища.

Веднъж цар Навуходоносор видял много странен сън. Той заповядал да извикат в двореца всички мъдреци на страната. Но те не могли да му помогнат - Навуходоносор забравил своя сън. „Разкажете ми какво съм сънувал и ми го разтълкувайте! - заповядал царят. - Ако не го направите, ще заповядам да ви убият“ - сърдел се той. „Никой от нас не може да обясни съня ти, царю, ако си го забравил“ - отговорили мъдреците.

Щом разбрал, че царят се готви да убие всички мъдреци на страната, Даниил отишъл в двореца. „Не убивай мъдреците, царю! Дай ми един ден срок и аз ще разтълкувам съня ти“ - казал Даниил на Навуходоносор. Даниил се върнал вкъщи и започнал да моли Бога за помощ. И Бог му разказал съня на царя. На следващата сутрин юношата дошъл в двореца, припомнил на царя неговия сън и го разтълкувал. Царят много се зарадвал и оставил мъдреците живи. А Даниил получил разни подаръци и вече помагал на Навуходоносор да управлява страната. Така Бог се грижел за еврейските юноши.

След известно време Навуходоносор заповядал да изваят голяма статуя от чисто злато. Поставили я сред едно широко поле и задължили хората да отиват там и да се кланят. Статуята била на идол. Около нея стояли музиканти. Когато всички се събрали, слугата на царя казал: „Сега ще засвири музика и ще се поклоним на статуята. Който не направи това, ще бъде изгорен жив!“

Сред присъстващите били и тримата приятели на Даниил. Когато музиката засвирила и всички хора коленичили, за да се поклонят на идола, те продължили да стоят прави. Били верни на Господа и не искали да се поклонят.

45. ДАНИИЛ В КЛЕТКАТА НА ЛЪВОВЕТЕ

Цар Навуходоносор видял, че юношите не се подчиняват, и заповядал да ги извикат. „Още веднъж ви повтарям - всички трябва да се поклонят на статуята. Ако и този път, щом засвири музиката, не коленичите, ще бъдете изгорени.“

И музиката засвирила, но юношите останали прави. Разсърден, царят заповядал да ги хванат, да ги вържат и да ги хвърлят в пещта. Но всички видели как въжетата се скъсали, дрехите им не се запалили и огънят не им причинил вреда. Редом с юношите стоял Ангел, изпратен от Бога.

Тогаво царят се втурнал към пещта и повикал юношите. Тримата приятели излезли от огъня, а Ангелът се върнал на небето. Всички гледали юношите с удивление. Те били цели и невредими, изгорели само въжетата. „Сега аз знам, че Господ е единственият истински Бог!“ - казал цар Навуходоносор.

Цар Дарий започнал да управлява Вавилон. Даниил бил добър приятел на царя и много му помагал. И Дарий го обичал, а това не се харесвало на другите царски слуги. Те решили да убият Даниил. Дълго мислили какво да сторят и накрая съставили хитър план.

Враговете на Даниил отишли в двореца и казали на Дарий: „Царю, нека тридесет дни всички жители на страната да се обръщат с молбите си само към теб!“ Но молитвата, отправена към Господа, е също молба! Всички знаели, че Даниил много обича Бога и Му се моли три пъти на ден. Даниил коленичел пред отворения прозорец на своя дом, за да се обърне към Господа.

И враговете му знаели това. Ето защо те казали още на царя: „Нека този, който наруши твоята заповед през тридесетте дни, да бъде строго наказан! В градината на двореца е изкопана дълбока яма, а в нея стои клетката с твоите лъвове. Нека провиненият да бъде хвърлен в клетката на лъвовете!“ Цар Дарий харесал това предложение и подписал заповед: поданиците му не можели да се обръщат с молба към никой друг, освен към него.

Даниил не се подчинил на тази заповед. Отваряйки прозореца на своя дом, който гледал към Иерусалим, той продължавал да се моли три пъти на ден на Господа: сутрин, по обед и вечер.

И веднъж, докато се молел, слугите на царя се втурнали в дома му. Видели, че стои на колене, хванали го и го завели при Дарий.

1. Защо Даниил и неговите приятели отказали да ядат заедно с всички?
2. Кой обяснил съня на цар Навуходоносор?
3. На кого трябвало да се поклонят жителите на Вавилон?
4. Къде били хвърлени тримата приятели?
5. Кой стоял в огъня заедно с юношите?

Едва сега царят схванал коварния им замисъл. И много се разстроил: Даниил бил най-добрият му приятел, а сега щели да го разкъсат лъвовете. Дарий не можал да отмени заповедта, която подписал. „Надявам се, че Бог няма да те изостави“ - казал царят на Даниил. Завели нещастника в градината на двореца, отворили решетката на лъвската клетка и го хвърлили при хищниците.

През цялата нощ Дарий не мигнал. Та нали приятелят му бил хвърлен в клетката на лъвовете и по негова вина? „Ще бъде ли спасен от своя Бог?“ - мислел си царят.

Рано на другата сутрин той се облякъл и побързал да слезе на двора, където била клетката. „Данииле, слуга на Господа, спаси ли те Бог от лъвовете? - провикнал се царят. - Та ти така честно му служеше.“ „О, царю! - чул Дарий гласа на своя приятел. - Господ изпрати при мен Своя Ангел и Ангелът ме спаси от лъвовете.“

Зарадван, Дарий извикал слугите си, те бързо отворили клетката, спуснали въже и Даниил се измъкнал навън. Той бил жив, лъвовете не го докоснали! Бог не изоставил Даниил!

Щастлив, че Даниил е останал жив и невредим, царят изпратил вестоносци из цялата страна със заповед: „Всички жители трябва да почитат Бога на Даниил.“ А враговете на своя приятел Дарий хвърлили в клетката с лъвовете и хищниците веднага ги разкъсали.

46. ЦАРИЦА ЕСТИР

Веднъж персийският цар Артаксеркс се разсърдил много на жена си за нейното непослушание и я изгонил от двореца. След това заповядал да докарат в двореца най-красивите девойки в цялото царство. Искал да си избере нова жена. Между девойките, докарани в двореца, имало и еврейка. Наричала се Естир.

Девойките влизали една по една при царя и той разговарял с всяка от тях. Дошъл ред на Естир. Когато влязла при него, царят видял, че е много по-красива от останалите, а след като поговорили, разбрал, че е и много умна. И Артаксеркс се оженил за Естир.

Родителите на Естир отдавна били умрели и тя от ранно детство се възпитавала при своя чичо Мардохей. Сега Мардохей идвал всяка сутрин в двореца, за да разбере дали царица Естир е жива и здрава.

Един ден, приближавайки към двореца, той видял, че пред неговите порти нещо си шушукат двама от царските слуги. Мардохей дочул, че те се договарят да убият царя. Веднага разказал за това на Естир, а тя предупредила мъжа си за опасността. Заговорниците били убити, а името на Мардохей - записано в паметната книга.

Цар Артаксеркс имал приятел. Този приятел се наричал Аман. Аман ежедневно идвал в двореца и всички ниско му се кланяли, когато минавал покрай тях. Само Мардохей не посрещал Аман с поклон. „Защо този евреин не ми се кланя? - беснел Аман. - Всички евреи трябва да бъдат избити!“

Веднъж Аман отишъл при царя и

1. Какво казали враговете на Даниил на царя?
2. Колко пъти на ден се молел Даниил пред прозореца?
3. Кого изпратил Господ, за да спаси Даниил от лъвовете?
4. Кой не спал през цялата нощ?
5. Как наказал Дарий враговете на Даниил?

му казал: „Еврейците не ти се подчиняват и не те почитат. Този народ трябва да бъде унищожен. Постави на мене тази задача!“ Като повярвал на думите му, Артаксеркс издал заповед, в която се казвало, че всички евреи в страната трябва да бъдат избити. Ужас обхванал евреите, щом научили за царската заповед, и те започнали да се молят на Господа.

Мардохей също научил за коварния замисъл на Аман. В отчаянието си отишъл в двореца. „Естир трябва да научи за това“ - мислел си той. А Естир, като видяла през прозореца на двореца идващия Мардохей, попитала слугата си: „Защо Мардохей е толкова тъжен? Иди и го доведи при мен.“

Мардохей разказал всичко на царицата. „Естир, иди при царя! Може би той ще спаси евреите от смърт.“ „Това е невъзможно - отговорила Естир. - При царя може да се влезе единствено тогава, когато сам те е повикал.“ „И все пак трябва да оти-

деш - настоявал Мардохей. - Започнат ли да избиват евреите в цялата страна, ще убият и теб. Та ти също си еврейка.“ „Добре, ще го направя - съгласила се Естир. - Помоли се за мен!“ След това облякла най-хубавата си премяна, помолила се на Господа и отишла при царя.

Като влязла в залата, където той седял, Естир се спряла. Артаксеркс я видял, но не се разсърдил, че е дошла сама при него. Много обичал Естир. „За какво ще ме молиш?“ - попитал той жена си. „Ела при мен довечера на пир заедно с Аман“ - казала тя.

По време на пира Артаксеркс отново попитал Естир: „Нима не искаш да помолиш за нещо?“ „Ела при мен и утре заедно с приятеля си Аман. Утре ще ти кажа моята молба.“ Аман бил много горд: царицата за втори път го канела при себе си.

На следващия ден, като дошъл в двореца, Аман видял Мардохей. Евреинът отново не му се поклонил.

Аман се разсърдил още повече.

Между другото през нощта царят не можал да заспи: „Прочети ми нещо“ - помолил той слугата си. Слугата взел паметната книга и му прочел как Мардохей спасил живота на Артаксеркс. „Възнаградих ли Мардохей?“ - попитал царят. „Не“ - отговорил слугата. Сега Артаксеркс знаел какво трябва да направи.

На следващия ден Аман дошъл при царя и го помолил да потвърди заповедта за екзекуцията на Мардохей и на всички евреи. Артаксеркс попитал: „Как трябва да се постъпи с човек, който вярно и предано служи на царя?“ Аман помислил, че става дума за него самия, и отговорил: „Този човек трябва да мине през целия град, яхнал царския кон, на главата да е с царската корона, а той самият да е облечен в царски дрехи. Конят да се води от царски помощник, който ще вика по пътя: „Така постъпва царят с тези, които вярно му служат!“

„Тогава доведи при мен евреина Мардохей!“ - заповядал Артаксеркс. Ужас обхванал Аман, когато разбрал, че царят иска да се отблагодари за службата не на него, а на евреина Мардохей. Но заповедта трябвало да се изпълни.

Мардохей се качил на царския кон, на главата му сложили царската корона, а той самият бил облечен в царски дрехи. Аман водел коня за юздата през целия град и викал: „Така постъпва царят с тези, които вярно му служат!“

През това време Естир разказала на царя, че тя също е еврейка. „Накажи човека, който искаше да погуби моя народ!“ - помолила тя мъжа си. Сега Артаксеркс разбрал целия коварен замисъл на Аман: той искал да убие и царицата. Затова, когато

Аман се върнал в двореца, Артаксеркс заповядал да го хванат и да го убият. А евреите никой не закачал. Така Бог се погрижил за Своя народ, като направил Естир царица. А Мардохей станал най-добрият приятел на царя.

-
1. *Коя девойка станала царица?*
 2. *Кой не искал да се покланя на Аман?*
 3. *Какво решил да направи Аман с евреите?*
 4. *Кой бил наказан?*
 5. *Кой станал най-добрият приятел на царя?*

От Лука свето Евангелие, глава 1

47. КАКВО РАЗКАЗАЛ АНГЕЛ ГАВРИИЛ

В Израил живеел свещеникът Захария. Той бил вече стар, а и жена му Елисавета била възрастна. И двамата вярно служели на Господа. Едно само ги огорчавало: нямали си деца. Те често молили Бога да им подари дете, но годините минавали, а те все нямали и нямали деца.

Веднъж Захария тръгнал за Иерусалим. Там, в храма, трябвало да принесе жертва пред олтара на Господа. Когато Захария влязъл в храма, портите се затворили и всички други хора останали на улицата, за да чакат свещеника. Захария щял сам да принесе жертвата и да се помоли.

Изведнъж Захария видял, че до олтара стои Ангел. „Не се бой, Захария - казал Ангелът. - Твоите молитви са чути. Скоро жена ти ще роди момченце. Ще го наречете Иоан. Вашето дете ще стане служител на Господа. Но най-важното е това, че твоят син ще говори на хората истината за Исуса Христа.“

Захария слушал Ангела и не му вярвал. „И аз, и моята жена сме много стари, за да имаме деца“ - възразявал свещеникът. „Аз, Ангел Гавриил - продължил Ангелът, - стоя винаги редом с Бога и Господ ме изпрати при теб. Но ти не вярваш на моите думи. За наказание ще онемееш и повече никога не ще проговориш.“ Казал това Ангелът и изчезнал.

Захария останал сам в храма. „Трябва да изляза при хората - помислил си той. - Навярно е минало много време и всички отдавна ме чакат.“ Захария отворил портите, излязъл навън. Вдигнал ръце към не-

бето и отворил уста, за да говори, но... не можел. Бил онемял. „Какво става с този свещеник?“ - питали се хората. - Навярно е видял някого в храма.“ Като постоjali малко, те започнали да се разотиват, а Захария отново влязъл в храма.

След няколко дни, като се върнал у дома при жена си, Захария взел лист и молив и описал всичко, което му се случило. Елисавета го прочела и много се зарадвала. Тя била щастлива и започнала да благодари на Бога. Знаела, че ще има дете, а сега повярвал и Захария.

В град Назарет живеела девойка на име Мария. Тя произхождала от рода на Давид, който някога, много отдавна, царувал в Израил. Ала сега семейството на Мария било много бедно.

Веднъж, когато Мария била въщи сама, пред нея се изправил Ангел Гавриил. Мария се изплашила, но той казал: „Не се бой, Господ е избрал теб измежду другите жени. Ти ще родиш дете, то ще бъде Син на Господа и неговото име ще е Исус Христос.“ „Но как ще имам дете, когато не съм омъжена? - попитала Мария. „Бог ще се погрижи за това - казал Гавриил. - Старата Елисавета също ще роди син.“ „Всички дела на Господа са чудни и прекрасни“ - отговорила почитателно Мария и Ангелът изчезнал. „Трябва по-скоро да отида у Елисавета, тя е толкова стара и все пак ще има дете. Бог е чул молитвите й“ - мислела си Мария, като се стягала за път. След дълго пътуване Мария пристигнала в дома на Захария и Елисавета. Щом я видяла, старата жена възкликнала: „Ето, идва майката на моя Господ!“ Бог разказал на Елисавета, че Мария ще роди Исуса. Мария също била щастлива: „Бог ме е избрал измежду

всички жени. Аз ще родя Син, Той ще направи всички хора щастливи!“ Като поживяла малко у Елисавета, Мария си тръгна за Назарет. Там за нея се грижел праведният Иосиф, който също бил от рода и дома Давидов.

След известно време Елисавета родила син. И тя, и Захария били много щастливи. Радостта им се помрачавала само от това, че Захария бил нем. Съседките дошли, за да видят детето. „Как ще го наречете?“ - питали те Елисавета. Захария знаел как да нарече момчето. И тъй като не можел да говори, той написал: „Иоан“. Станало чудо. Щом написал

името на сина си, Захария изведнъж проговорил. Безкрайно щастлив, той запял молитва на благодарност към Бога. Почтително слушали жените молитвата на Захария, а той им разказал, че скоро ще се роди Иисус - нашият Спасител.

1. Какво правел Захария в храма?
2. Какво разказал Ангел Гавриил на Захария?
3. За какво говорил Гавриил с Мария?
4. Кого трябвало да роди Мария?
5. Какво станало със Захария, когато написал името на сина си?

От Лука свето Евангелие, глава 1

48. РАЖДАНЕТО НА ИИСУС

Иисус трябвало да се роди в град Витлеем, както предсказал един от пророците. Но Иосиф и Мария живеели в Назарет, който бил много далеч от Витлеем.

Веднъж в Назарет дошъл римски воин и огласил на жителите му заповедта на римския император. „Израил повече не принадлежи на еврей-

те. Сега Израил е част от римската държава. Всеки от вас е длъжен да се върне в онзи град или в онова село, където по-рано е живял със своите родители. Римските воини ще преброят всички и ще запишат колко души живеят във всеки град и във всяко село. Такава е заповедта на император Август“ - четял воинът.

Иосиф чул думите на римлянина и като се върнал вкъщи, започнал заедно с Мария да се стяга за път към далечния град Витлеем. Във Витлеем било многолюдно, хората идвали от

всички краища за преброяването. Те се отправяли към странноприемницата, за да намерят място за нощуването. Затова, когато Мария и Иосиф пристигнали в града, нямало вече свободни места в странноприемницата. За да не нощуват под открито небе, отишли в обора. Той бил послан със слама, а по средата се намирили яслите, от които се хранели животните.

Настъпила нощта. Всички жители на Витлеем заспали. Всички, освен Мария и Иосиф. Щастливи, те седели един до друг, а Мария държела на ръце току-що родилия ѝ се чуден Син. Родил се Исус, Синът Божи, Който щял да направи много хора щастливи.

Мария завила Сина си в топла дреха и го положила в яслите. Сега те били неговата люлка.

През тази нощ недалеч от град Витлеем седели пастири. Те разговаряли около огъня и наглеждали овцете, които пасели наблизко. Изведнъж от небето се спуснала светлина и пастирите видели Ангел. „Не се бойте - казал Ангелът на загубилите ума и дума хора. - Аз дойдох да ви съобщя голяма радост. Сега във Витлеем ви се роди Спасител, Който е Христос Господ. Вие ще намерите Младенеца, повит и положен в ясли.“ Внезапно от небето се явили много ангели и запели песен, прославяща Бога: „Слава във висините Богу и на земята мир, между човешките благоволение.“ Притихналите пастири слушали прекрасната песен. Когато ангелите изпели песента, отново се върнали на небето, а пастирите си казали: „Да вървим по-скоро във Витлеем и да видим какво се е случило там, за което ни извести Господ.“ Веднага тръгнали на път, като оставили овцете да лежат край огъ-

ня. Бог пазел овцете им от дивите зверове.

Те пристигнали в града и намерили обора, където в яслите лежал Младенецът, а редом с Него седели Мария и Иосиф. Почтително склонили глави пастирите пред яслите: там лежал Господ Исус.

Когато настъпило утрото, пастирите тръгнали обратно и по целия път разправяли на всички, че се е родил нашият Спасител Исус. Срещналите ги хора се чудели: „Нима е възможно Спасителят да се роди в обор?“ „Да“ - отговаряли пастирите и щастливи, благодарели на Бога.

И ние трябва да благодарим на Бога за раждането на Исуса. Ние всички вършим лоши неща, а Исус дойде на земята, за да ни ги опрости и да ни покаже правия път. Ако Го обичаш, Той ще прости и твоите грехове.

-
1. *Какво разказал римският воин в Назарет?*
 2. *За кой град тръгнали Иосиф и Мария?*
 3. *Кой се родил във Витлеем?*
 4. *Кой чул пеенето на ангелите?*
 5. *Защо трябва да благодарим на Бога за раждането на Исуса?*

От Матейя свето Евангелие, глава 2

49. ИЗТОЧНИТЕ МЪДРЕЦИ

В една далечна източна страна живеели мъдреците. Те знаели мястото на всяка звезда на небето. Всяка нощ гледали звездите. Веднъж както обикновено разглеждали нощното небе и един от тях възкликнал: „Вижте, нова звезда! Никога по-рано не е била там. Това е звездата на царя на Иудея. Да вървим по-скоро при Него и да Му се поклоним!“ И мъдреците се отправили на дълъг път, за да се поклонят на Исуса Христа. Това била Неговата звезда, Той бил царят на Иудея.

По това време в Иерусалим управлявал цар Ирод. Като дошли в града, мъдреците веднага се отправили към царския дворец. Те мислели, че иудейският цар се е родил там, в двореца. „Къде е новороденият цар на Иудея? Ние видяхме Неговата звезда и дойдохме да Му се поклоним“ - обръщали се към всички мъдреците.

Ирод много се изплашил, като чул техните думи. „Нима се е родил нов цар? И защо неговата звезда е засияла на небето? Навярно това е много могъщ цар“ - мислел си Ирод. Той бил прав: родил се Исус Христос. Царят на целия свят, Синът Божи.

Ирод започнал да разпитва свещениците от Иерусалим: „Къде се е родил новият цар?“ Свещениците знаели, те знаели всичко, което е написано в свещените книги. И отговорили: „Във Витлеем, така предсказа пророкът на Господа.“ На Ирод му било много неприятно да чуе това. „Аз не искам в моята страна да има нов цар и не искам този цар да бъде по-могъщ от мен“ - мислел си той.

Ирод заповядал да доведат при него източните мъдречи: „Идете във Витлеем и там търсете Детето. И ако Го намерите, върнете се при мен и ми разкажете къде е То. Тогава и аз ще отида във Витлеем да Му се поклоня.“ Но това не било истина, той съвсем не искал да се поклони на Исуса, а да Го убие.

Като му обещали да се върнат, мъдречите се отправили към Витлеем. Щом пристигнали в града, те пак видели на небето звезда, която сияела по-ярко от другите. Сега тя светела точно над дома, където живеели Иосиф, Мария и малкият Исус. Мъдречите вече знаели в кой дом е Исус Христос. Те влезли вътре и почтително Му се поклонили. След това положили редом с него красиви подаръци: злато, тамян и смирна.

През нощта, когато мъдречите спели, на сън им се явил Ангел. И той казал на мъдречите: „Не се връщайте при Ирод, а заминавайте направо за своята страна. Но при обратния си път не минавайте през Иерусалим.“

Тази нощ имал сън и Иосиф. Ангел Господен се спуснал към него и му казал: „Вземи Детето и Мария и заминавай за Египет. Остани там, докато не ти кажа да се връщаш. Ирод иска да убие Исуса.“ Иосиф се събудил. Било дълбока нощ, но той

събудил и Мария, и те, като взели Исуса на ръце, веднага тръгнали на път. А Ирод чакал връщането на мъдречите и с всеки изминал ден се сърдел повече и повече. „Защо ги няма още мъдречите?“ - питал слугите си. Накрая му омръзнало да чака и той изпратил във Витлеем свои войници. Войниците избили там всички деца, ненавършили две години. Но... те не убили Исус Христос. Той бил на безопасно място в Египет. За щастие цар Ирод не знаел това.

-
1. *Какво видели мъдречите на небето?*
 2. *Защо мъдречите тръгнали на път?*
 3. *Защо се разстроил Ирод, когато чул думите на мъдречите?*
 4. *Какво видели мъдречите над дома, в който живеел Исус?*
 5. *Къде трябвало да бягат Иосиф, Мария и Исус?*
 6. *Какво заповядал Ирод на своите войници?*

От Лука свето Евангелие, глава 2

50. ДВНАДЕСЕТГОДИШНИ- ЯТ ИИСУС В ХРАМА

Предстоял голям празник в Израил. Пасха! Много хора от цялата страна тръгвали на път. Всички искали да празнуват Пасха в Иерусалим. Многолюдно било в тия дни по пътищата на страната. Мъже, жени, деца - всички вървели към Иерусалим. Иосиф, Мария и Иисус също тръгнали от Назарет, където живеели досега, за Иерусалим. Иисус навършил дванадесет години и можел вече спокойно да пътешествува. Иосиф, Мария и Иисус не тръгнали сами: заедно с тях вървели техните роднини и приятели. Настроението на всички било прекрасно и те през целия път пеели песни, съчинени ня-

кога от цар Давид.

В Иерусалим Иосиф, Мария и Иисус отседнали в една къща. Заедно с останалите евреи всеки ден ходели в храма. Иисус не бил винаги редом с Мария и Иосиф, но те не се вълнували: Той растял като много послушно момче.

Минали няколко дни. Празникът завършил и хората си тръгнали обратно за вкъщи. Иосиф и Мария потеглили заедно с останалите. По пътя те спокойно разговаряли с приятелите си, защото мислели, че Иисус върви след тях с останалите деца.

Така минал денят, а когато настъпила вечерта и всички спрели за нощувка, Иосиф попитал Мария: „Къде е все пак Иисус?“ Започнали да Го търсят, но никъде не могли да Го намерят. „Не сте ли виждали нашия

51. КРЪЩЕНИЕТО НА ИИСУС ОТ ИОАН КРЪСТИТЕЛ

Иисус?“ - питали развълнуваните Мария и Иосиф. Но никой не знаел къде е Момчето. „Не Го ли намерим тук, ще трябва да се върнем в Иерусалим“ - казвали си Иосиф и Мария.

Дълго търсили те Иисуса и като не Го открили, през нощта тръгнали обратно за Иерусалим. Мария и Иосиф пристигнали в града рано сутринта и веднага се отправили към дома, където били отседнали по време на празниците. Но Иисус Го нямало и там. Ужасно изплашени и развълнувани, те започнали да Го търсят из многолюдните улици на Иерусалим. На третия ден, съвсем измъчени, дошли в храма. Видели много хора. Това били иерусалимските свещеници, наредени в кръг, а по средата на кръга стоял Иисус. Свещениците задавали на Иисус най-трудни въпроси за Бога, а Той им отговарял с лекота. Всички Го слушали и се удивлявали на разума Му. „Откъде такова малко Момче би могло да знае такива сложни неща?“ - чудели се те.

Мария приближила към Него и попитала: „Сине, защо си останал тук? Ние Те търсихме навсякъде и ужасно се разтревожихме.“ Иисус отговорил: „Защо е трябвало да Ме търсите? Нима не знаехте, че съм зает с работите на Моя Баща, Който живее на небето?“ Баща на Иисус бил Бог и Иисус говорел с хората за Бога. След това Иисус се простил със свещениците и заедно с Иосиф и Мария тръгнал за вкъщи, за Назарет.

Ти навярно помниш, че на свещеника Захария и жена му Елисавета се бе родил син Иоан? Ангел Гавриил предупредил Захария за раждането на детето и казал, че Иоан ще разкаже на хората за идването на Иисуса Христа.

Минало време, Иоан пораснал и започнал да обхожда селата на Израил и да разказва за Христа. Отвсякъде идвали хора да го слушат. Иоан им говорел за техните грехове и за онова, което не трябва да правят.

Много хора искали да се избавят от своите грехове. Те ходели при Иоан и му разказвали за лошите си постъпки. Иоан влизал заедно с тях в река Йордан и ги кръщавал в нея, за да измие водата греховете им. „Аз ви кръщавам с вода за покаяние, но Идващият след мен е по-силен от мен“ - казал Иоан на хората. Говорел за Иисуса Христа, нашия Спасител. „Той ще ви кръщава със Свети Дух и с огън“ - продължавал Иоан.

Много хора кръстил Иоан и затова го наричаме Иоан Кръстител. И навсякъде, където и да бил, Иоан разказвал за Иисуса Христа, Който щял да дойде от Назарет.

А ти знаеш ли как бил облечен Иоан? С дреха от камилска вълна, препасана с кожен колан. Храната му била мед и скакалци.

Веднъж от Назарет при Иоан дошъл Иисус. Иоан много се зарадвал, като Го видял. „Аз също искам да се кръстя“ - казал Иисус на Иоан. „Нима това е възможно? - удивил се Иоан. - Аз трябва да се кръстя от Теб.“ Иоан знаел, че Иисус не е из-

1. *Кой празник отивали да празнуват хората в Иерусалим?*
2. *Кой тръгнал заедно с Мария и Иосиф?*
3. *Колко годишен бил Иисус?*
4. *Къде Мария и Иосиф намерили Иисус?*
5. *Кой е баща на Иисус?*

вършвал лоши постъпки. И разбирайки, че Иисус е дошъл при него, за да се кръсти, много се смутил. Но Иисус отвърнал: „Направи така, както Аз ти казвам.“ Иоан Го послушал: та нали Иисус говорел от името на Господа.

Заедно влезли те в река Иордан и Иоан покръстил Иисуса. А когато Иисус отново излязъл на брега, от небето се раздал глас: „Това е Моят Възлюбен Син, върху Когото е Мое то благоволение.“ Гласът бил на Бога, Бащата на Иисус! И всички хора, които стоели край река Иордан, видели как от небето се спуска гълъб върху главата на Иисуса. А това означавало, че върху Иисуса се е спуснал Светият Дух. Сега Иисус можел да започне Своята работа на земята.

Иисус дошъл на земята заради онези, които Го обичали. Заради тях Той трябвало да умре. Бог Отец казал, че обича Своя Син. По същия начин Господ обича хората, които почитат Неговия Син Иисус Христос.

Когато Иисус си отишъл, Иоан разказал на всички, че това бил Иисус Христос, нашият Спасител.

1. За какво говорел с хората Иоан?
2. Защо наричаме Иоан Кръстител?
3. С какво се хранил Иоан Кръстител?
4. Кой дошъл при Иоан да се покръсти?
5. Чий глас се раздал от небето?
6. Кого обича Господ Бог?

От Иоана свето Евангелие, глава 1

52. ПЪРВИТЕ УЧЕНИЦИ НА ИИСУСА

Много скоро Иисус отново дошъл при Иоан Кръстител и те започнали беседа за Бога. Хората, които стоели около тях, не знаели Кой говори с Иоан. В това време и няколко свещеници от Иерусалим се приближили към Иоан: „Кой си ти? Ти Христос ли си?“ - попитали го те. „Не - отговорил Иоан, - аз не съм Христос. Той е тук, сред тези хора. Вие още не Го познавате. Аз видях Светия Дух като гълъб да се спуска от небето върху Него.“ Но Иоан не посочил Иисуса. Иисус Сам щял да дойде при хората.

На следващия ден Иоан Кръстител пак стоял край река Иордан. Редом с него били двамата му ученици. Единият се казвал Андрей, а другият - също Иоан. Като видял приближаващия се към тях Иисус, Иоан Кръстител казал на своите ученици: „Ето Го Агнеца Божи.“ Двата ученици разбрали за Кого говори той и че Агнецът Божи - това е нашият Спасител, Иисус Христос. Те тръгнали след Иисуса, искали винаги да бъдат редом с Него. Като се обър-

нал, Иисус видял двамата млади мъже и ги попитал: „Какво търсите?“ Младежите отговорили: „Искаме да знаем къде живееш.“ „Тръгнете с Мен и ще видите.“

Андрей и Иоан много се зарадвали: сега можели цял ден да говорят с Иисуса и да Го слушат. Вечерта Андрей и Иоан си отишли. Те намерили Спасителя и пожелали да разкажат на другите хора за него.

Андрей имал брат, наричали го Симон. Като отишъл при брат си, Андрей му казал: „Ние намерихме Спасителя.“ Симон също искал да говори с Иисуса и на следващия ден Андрей го взел със себе си при Спасителя. Като погледнал влизания Симон, Иисус казал: „Ти си Симон, но отсега всички ще те наричат Петър, което значи камък.“ Сега Петър трябвало да бъде здрав и силен във вярата като каменна скала. А Иисус Христос вече е неговият Господ и Учител и Той във всичко ще помага на Петър.

На следващия ден Иисус видял човек на име Филип. „Върви след Мен“ - казал Иисус на Филип и той тръгнал. Филип също станал ученик на Иисуса и Иисус винаги ще го обича. Щастливият Филип бързо отишъл при своя приятел Натанаил -

да му разкаже за Исуса. По това време Натанаил още не познавал Христа. Филип го намерил да седи под едно дърво. Натанаил бил много разстроен и тъжен. Той също търсел Спасителя, но не знаел как да Го намери. Като видял своя приятел, Филип радостно се провикнал: „Ние намерихме Спасителя! Това е Исус, синът на Иосиф от Назарет.“ „Не може да бъде - възразил Натанаил. - Нима Спасителят ще дойде от Назарет? Може ли от Назарет да излезе нещо добро?“ Натанаил не повярвал на Филип. „Тръгвай с мен - предложил Филип - и ти сам ще Го видиш.“ И Натанаил тръгнал.

Когато влезли при Исуса, Спасителят погледнал Натанаил и казал: „Аз те зная, ти си Натанаил. Още преди Филип да те повика, Аз те видях да седиш под едно дърво.“ Но как можел да знае за това Исус - ще попиташ, малки читателю. Исус е Бог и Той знае всичко.

Сега Натанаил повярвал, че пред него стои нашият Спасител. „Ти си Син Господен! - възкликнал щастлив Натанаил. - Ти си царят на Иудея!“ Натанаил намерил Спасителя и станал Негов ученик. Исус имал дванадесет ученици. Заедно с Него те обикаляли страната и виждали всичко, което Той върши. Той бил техният Бог.

1. *Кой дошъл при река Йордан, когато там бил Иоан Кръстител?*
2. *Кой пръв дошъл при Исус?*
3. *Къде Филип намерил своя приятел Натанаил?*
4. *Защо учениците били толкова щастливи?*
5. *Искаш ли и ти също да обичаш Исуса Христа? И защо?*

От Иоана свето Евангелие, глава 2

53. ИИСУС НА СВАТБА В КАНА ГАЛИЛЕЙСКА

В град Кана имало голям празник. Женели се младеж и девойка. На сватбата били поканени не само жителите на Кана, но и жителите на съседните села. Майката на Исус - Мария, и Самият Исус, заедно с учениците Си, били също поканени на сватбата.

Според обичая на страната сватбата се ръководела от разпоредителя на пира - човек, който трябва да се грижи за яденето и пиенето на гостите. И ето, по едно време разпоредителят на пира забелязал, че виното е на свършване. „Какво да правим сега? - помислил си той. - Що за сватба е, ако няма вино?“

Майката на Исус - Мария, също забелязала, че виното свършва. „Може би Исус ще помогне“ - рекла си тя и бързо отишла при Сина си. „Те нямат повече вино“ - прошепнала Мария. Но Исус и бездруго го знаел. Та нали Той е Син Божи и Той знае всичко! Затова Исус отговорил: „Зная, че виното свършва, но още не е дошло времето Аз да направя нещо.“

Мария веднага се успокоила. Тя била сигурна, че Исус ще даде на хората вино. Вярвала, че Той може да направи това. Приближила се към слугите, които разнасяли яденето и пиенето, и казала: „Направете така, както ви нареди Исус!“

Около къщата имало шест големи каменни делви за вода, с която хората си миели краката. Но сега те били празни и Исус знаел това. „Напълнете делвите с вода“ - казал Той на слугите и те послушали. „Налейте от там и занесете чашата на

разпоредителя на пира.“ Слугите така и направили.

Разпоредителят на пира отпил от чашата. И какво мислите? Това било изумително вино! Но разпоредителят не знаел, че е вода, която се е превърнала във вино, затова, като приближил до младоженеца, казал: „Обикновено хубавото вино се дава в началото на пира, а после - лошото. Но ти си оставил най-доброто вино за края!“ Толкова вкусно било то! Доста по-вкусно от онова, което хората пили отначало.

Това било първото чудо, което извършил Иисус на земята. И още

много други чудеса извършил Той, за да покаже на хората, че е Син Божи.

1. Кой бил поканен на сватбата в Кана Галилейска?
2. Кой казал на Иисус, че виното се е свършило?
3. Къде трябвало да наляят вода слугите?
4. Какво казал разпоредителят на пира на младоженеца?
5. Защо Иисус можел да извърши чудо?

От Иоана свето Евангелие, глава 2

54. ИИСУС ОЧИСТВА ХРАМА ОТ ТЪРГОВЦИТЕ

В Иерусалим имало прекрасен храм. Всички евреи се гордеели с него. Пред храма имало голям площад, на който винаги било многолюдно. Хората давали на свещениците животни, за да ги принесат в жертва. Богатите довеждали крави или овце, но за бедните това било твърде скъпо и те обикновено донасяли няколко гълъба. Такава била тяхната жертва за Бога.

Но не всички евреи живеели близо до храма. Много от тях идвали

твърде отдалеч и не им било лесно да докарат жертвено животно от своето село или град. Затова купували тези животни в Иерусалим.

Също така, за да влязат в храма, всички евреи трябвало да си платят. И не с обикновени пари, а с особенни, храмови. Хората носели свои пари в Иерусалим и ги обменяли за храмови.

Но знаеш ли кое било лошото? Търговците на жертвени животни идвали на големия площад пред храма заедно с кравите, овцете и гълъбите. И площадът се превърнал в голям пазар. Търговците и купувачите викали и се карали, кравите мучели, овцете блеели, а гълъбите гукали

в своите клетки. Такава страшотна врява се вдигала там! И всичко това пред самите врати на храма!

Там стоели и хората, които обменяли парите. А парите лежали на маси пред тях.

Веднъж Иисус дошъл със Своите ученици в Иерусалим. След няколко дни щяла да започне Пасха. Иисус искал да присъствува на празника. Но Той дошъл на площада пред храма, видял гълпящите се хора и чул цялата тази врява. Иисус е Син Божи и храмът е дом на Неговия Баща. А хората превърнали прощада пред дома на Неговия Баща в пазар. „Това е ужасно, така не може да продължава. Тук не е място за търговия и за обмяна на пари“ - помислил си Иисус.

После събрал от земята въжета и направил от тях бичове. И започнал лекичко да подкарва кравите и овцете, да ги гони от площада и по-далеч от храма. Той преобърнал масите с парите и те се затъркаляли по земята. На продавачите на гълъби казал: „Вземайте клетките си и се махайте! Как посмяхте да превърнете дома на Моя Баща в пазарен площад?“

Евреите страшно се разсърдили на Иисуса. „С какво право Ти вършиш всичко това? - започнали да Го питат те. - Защо хората и животните толкова Те слушат?“ Учениците на Иисуса знаели отговора на тези въпроси: Иисус е Син Божи, дошъл на земята.

-
1. *Къде било толкова шумно?*
 2. *Какво продавали хората пред храма?*
 3. *Кой дошъл на площада?*
 4. *Какво направил Иисус на площада?*
 5. *Защо Иисус така се разсърдил?*

55. ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА БОЛНОТО ДЕТЕ

Страшно многолюдно е по пътящата на страната. Мъже, жени, деца вървят и говорят за Иисуса. Иисус заедно със Своите ученици също се движел между хората. Той бил на празника Пасха в Иерусалим и сега се връщал в Галилея. След известно време Иисус, заедно с учениците Си, приближил към град Кана. Ти си спомняш навярно, че в този град Иисус направи първото си чудо. Хората, които вървели с Него, знаели, че в Кана Галилейска Той е превърнал водата във вино. Те се надявали, че Иисус ще направи ново чудо в този град. Те видели как в Иерусалим Иисус изгонил търговците от храма, как прекатурил масата, на която се обменяли парите. Сега хората искали да видят какво ще стори Иисус.

В това време към Иисус приближил един много тъжен човек. Той бил военачалник. Идвал от далечния Капернаум. Облечен бил в много хубави дрехи на богаташ. Служел в двора на цар Ирод. „Господи - помолли този човек Иисуса, - ела, моля те, с мен. Моят син е на смъртно легло. Излекувай сина ми, не позволявай детето да умре.“ Иисус внимателно изслушал човека от Капернаум. Но не искал да отиде с него. Не било нужно да ходи в Капернаум, за да излекува детето. Иисус е Божи Син и Той сам е също Бог, Той може да прави всичко!

„Върви си къщи - отговорил Иисус, - твоят син е здрав.“ Не му ли се счуло на бащата? Нима неговият син наистина е здрав? Но Иисус казал това, а военачалникът Му повярвал. „Нима неговият син наи-

стина е оздравял? - питали се един друг хората. - Нима това е истина?“

Бащата бързо тръгнал обратно, към Капернаум. Щастлив вървял той по пътя: нали скоро ще прегърне сина си, който е оздравял! Човекът не разбирал как Исус е успял да излекува детето. Но Исус е Бог, Той е нашият Спасител.

През целия път военачалникът не спрял да си почине. Той много бързал. Изведнъж видял насреща си хора. Познал ги - били неговите слуги. Щом го зърнали, те радостно завикали: „Твоят син е жив и здрав!“ „Кога му стана по-добре, кога оздравя?“ - попитал военачалникът слугите си. „Вчера през деня“ - отговорили те. Това станало в онзи час, когато военачалникът говорил с Исуса. И сега той още по-силно повярвал в Исус.

Край къщата щастливият баща видял своето дете. Момчето изтичало при него и го прегърнало. То било съвсем здраво - силно и розово, сякаш никога не е боледувало.

Вкъщи военачалникът разказал на жена си и на всички свои приятели как отишъл при Исус и как Исус не тръгнал с него за Капернаум, а само казал: „Върви си, синът ти е здрав!“ Това се случило предния ден, по същото време, когато момчето оздравяло. „Исус е Божи Син - казал военачалникът на жена си, на децата си и на слугите. - Той е нашият Спасител, ние трябва да Му вярваме и да Го обичаме, Той ще направи всички ни щастливи. Вярвайте! Той излекува сина ми.“ И всички повярвали в Исуса.

1. *От какъв празник се връщал Исус?*
2. *За какво Го молел военачалникът?*
3. *Какво му отговорил Исус?*
4. *Какво разказал военачалникът на Исус?*
5. *В кого повярвали военачалникът, жена му и всички останали?*
6. *Защо всички били щастливи?*

От Лука свето Евангелие, глава 5

56. ДВЕТЕ ЛОДКИ, ПЪЛНИ С РИБА

Иисус бил в Капернаум. Този град е близо до Генисаретското езеро. Всеки ден идвал Иисус на езерния бряг, за да беседва с хората. Тук винаги било многолюдно. За да Го виджат и чуват всички, Иисус заставал върху една от лодките и оттам говорел.

Веднъж на брега се събрали твърде много хора. Всички се тълпели около Христа, всички искали да

бъдат по-близо до Него. Този ден Иисус, като погледнал към езерото, видял в него две лодки. Едната принадлежала на Петър, който бил рибар. Всеки ден Петър излизал в морето, за да лови риба. Понякога уловът бил много добър, друг път Петър се връщал на брега с малко риба. А тоя ден нищо не уловил.

В другата лодка били двама от учениците на Иисуса - Иоан и Иаков - синове на човек по име Зеведей. Иаков и Иоан помагали на Петър да лови риба. От двете лодки хвърлили голяма мрежа, но напразно.

Когато лодките доплавали до

брега, Исус се качил на Петровата и казал: „Отплавай навътре.“ Петър така и направил. Сега Исус можел спокойно да говори. Всички добре го виждали и чували. Исус седнал и започнал да беседва с хората.

Изведнъж Той прекъснал разговора Си със стоящите на брега и казал на Петър: „Влез още по-навътре и пак хвърли мрежата!“ „Учителю! - отговорил Петър. - Ние се трудихме цялата нощ и цялото утро и нищо не уловихме, но по Твоя повеля ще хвърля мрежата още един път.“

Петър навлязъл по-навътре с лодката и хвърлил мрежата в реката. И знаете ли какво се случило? Цялата мрежа потънала под водата и Петър видял, че за минута тя се напълнила с риба. Станала толкова тежка, че Петър повикал Иоан и Иаков: „Побързо идвайте насам, не мога сам да изтегля мрежата от водата, помогнете ми.“ Иоан и Иаков пристигнали тъкмо навреме. С всички сила започнали те да теглят мрежата. В последния момент тя се скъсала и рибата се изсипала право в двете лодки. Имало толкова много риба, че лодките се напълнили догоре, а бордовете докосвали водата. Много внимателно, за да не потънат, започнали учениците на Исус да гребат към брега.

Петър смятал, че е станало голямо чудо. Та нали прекарал цялата нощ в езерото, опитвал се да улови нещо, но не можел да хване даже най-дребна рибка? А на Исус му стигало да каже „Хвърли мрежата!“ и тя се напълнила с риба. Когато всички излезли на брега, Петър паднал на колене пред Исус и казал: „Иди си от мен, Господи, защото аз съм грешен!“ Петър вече знаел, че Исус е Бог, защото само Бог може да прави такива чудеса. Но не мо-

жел да остане с Исуса, защото имал много лоши деяния. Затова и казал: „Иди си от мен, Господи!“

Но Исус отговорил: „Не се бой, отсега ти ще ловиш човеци!“ Разбира се, Исус не говорел, че Петър ще започне да лови хора с мрежата, а че ще разказва на другите за Него, за Исуса, за да могат и те да Го обикнат.

Иоан и Иаков също трябвало да разказват на хората за Исуса. Затова Петър, Иоан и Иаков, като разтоварили рибата на брега, тръгнали след Исуса Христа: нали били Негови ученици.

-
1. *Къде бил Исус, когато разговарял с хората?*
 2. *Кога Петър не можал да улови риба?*
 3. *Какво трябвало да направи Петър за Исус?*
 4. *Колко лодки се напълнили с риба?*
 5. *Какво означава „да ловиш човеци“?*

57. ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА БОЛНИЯ ВЪВ ВИТЕЗДА

В Иерусалим имало голям празник. Тези дни много народ дошъл в града. Дошъл и Исус със Своите ученици. В храма било многолюдно. Но не по-малко народ се събрал и в банята, която се наричала Витезда. Тук лежали много хора, страдащи от различни болести. Имало и слепи, и куци, и парализирани, които изобщо не можели да ходят. Всички те чакали да се спусне от небето Ангел Господен и да раздвижи водата. Онзи, който влезел първи в такава вода, оздравявал веднага, от каквото и да е болен. Разбира се, парализираните не можели сами да се спуснат в басейна: нужна им била нечия помощ.

Много хора дошли, за да видят болните. Но този ден бил сабат - така се казва събота на иврит*. Тогава евреите не работят, затова в банята нямало хора, които да се грижат за болните.

Исус също дошъл с учениците си във Витезда, за да види болните. Той вървял между тях и внимателно оглеждал всички. Изведнъж спрял пред един човек, който бил парализиран и лежал отдавна тук, върху своята постелка. А за постелка му служела сламена рогозка, просната направо върху камъните. Парализираният не познавал Исуса, но Исус го знаел. Този човек бил на около 38 години и от много време боледувал. Исус попитал: „Искаш ли да оздравееш?“ Човекът, разбира се, искал да оздравее, да ходи и да ра-

боти, и отговорил много тъжно: „Да, Господи, аз искам да оздравея. Но няма кой да ме спусне в басейна. Аз не мога да ходя и когато допълзя до басейна, там има вече някой друг.“ Исус казал: „Стани, вземи си одъра и ходи!“

И какво, мислите, се случило? Парализираният веднага оздравял. Краката отново започнали да го слушат, той станал и тръгнал... Грабнал щастлив постелката си, навил я на руло, метнал я на гръб и напуснал банята. Само едно забравил да направи: забравил да благодари на Исуса за изцелението си.

Но ти си спомняш, този ден бил сабат. Евреите не работят, те си почиват, на тях им е забранено да носят на гръб каквото и да било. Човекът излязъл от банята и тръгнал из града, носейки постелката си. Другите евреи започнали да му викат: „Нима си забравил, че днес е сабат? Не бива в този ден да носиш постелката си!“ Всички в града познавали този човек, всички помнели, че от много години лежи парализиран. Но евреите били възмутени, защото носел в сабат на гърба си своята постелка, и дори не обърнали внимание на станалото чудо - той бил напълно излекуван и вървял. Оздравелият повтарял: „Този, който ме излекува, каза: „Вземи одъра си и ходи.“ Тогава хората започнали да го питат: „Кой те излекува?“ „Не зная“ - отговарял човекът, вървейки към храма, за да благодари на Бога за своето изцеление.

По същото време Исус също дошъл в храма, видял там човека, приближил до него и му казал: „Ето, ти оздравя. Недей да грешаиш вече, за да не ти се случи нещо по-лошо.“ И човекът изведнъж разбрал, че Исус го е изцелил. Бързо побягнал той

* иврит - староеврейски език

навън и започнал да говори на всички: „Това е Иисус! Иисус ме излекува!“

Евреите много добре знаели кой е Иисус, нали Той прогонил търговците от храма! Те отдавна Му се сърдели за това дело. А сега се разсърдили още повече. Нали в сабат не бивало нищо да се прави, даже да се лекуват болни! И те отишли в храма. Като видели там Иисус, решили да Го хванат и да Го убият. Но Иисус им казал: „Това, което твори Моят Баща, творя го и аз.“ И действително е така. Нали Бог се грижи за хората през всички дни - и в сабат също? В сабат също свети слънцето и расте тревата. За всичко това се грижи Бог. Иисус Христос е Син Божи. В сабат Бог се труди на небето, а Неговият Син - на земята.

Евреите не повярвали, че Иисус е Син Божи, и още повече Му се раз-

сърдили. Но Иисус казал истината: Той е Син Божи и може да изцелява болните дори и в сабат.

-
1. *Къде в Иерусалим лежали болните?*
 2. *Как можели хората да се излекуват?*
 3. *Какво казал Иисус на парализирания човек?*
 4. *Какво носел на гърба си излекуваният?*
 5. *В кой ден по еврейските закони не трябва нищо да се прави?*

От Лука свето Евангелие, глава 7

58. ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО НА СИНА НА ВДОВИЦАТА В НАИН

В Наин живеела една жена. Мъжът ѝ отдавна умрял и вдовицата останала с единствения си син. Ново нещастие обаче се стоварило върху бедната жена: синът ѝ се разболял и също умрял.

Трябвало да погребат юношата недалеч от града. На погребението дошли много хора. Мъжете положи-

ли мъртвия младеж върху носилка и я понесли на раменете си. Когато процесията излизала от града, всички видели, че насреща им вървят множество хора. Сред тях бил Исус със Своите ученици. Другите вървели след Него и слушали онова, което Той говорел.

Исус видял погребалната процесия и спрял. Погледнал мъртвия младеж, плачещата майка и казал: „Не плачи!“ След това приближил до носилката, на която лежало момчето, и произнесъл: „Момко, на теб ти казвам: стани!“ И... юношата оживял. Исус върнал сина на майката. Щастливата жена не можела да дойде на себе си от радост. Нейният любим син бил жив!

Всички хора видели чудото, но много от тях се изплашили и загубили ума и думата. Те започнали да говорят помежду си: „Исус е велик пророк! Той е служител на Господа. Бог ни е изпратил Своя пророк.“ Хората още не разбирали, че Исус е нашият Спасител, че Той е Син Божи.

Много още различни дела предстояло да извърши Исус на земята, още много хора щял да направи щастливи. Той пое върху Себе си греха на всички ония, които вярват в Него и които Го обичат.

1. Кой умрял в Наин?
2. Кой дошъл в града по време на погребението?
3. Какво казал Исус на мъртвия юноша?
4. Кой бил щастлив?

От Лука свето Евангелие, глава 7

ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА СЛУГАТА НА РИМСКИЯ ВОЕНАЧАЛНИК

Всички хора видели как Исус възкресил юношата и тръгнали след Него за град Капернаум. По това време в Капернаум живеел един римски военачалник. Той бил стотник в римската армия. Този военачалник имал слуга, когото много обичал. Но изведнъж слугата се разболял и военачалникът много се страхувал, че може да умре. Щом научил, че Исус е дошъл в Капернаум, римлянинът отишъл при своите еврейски приятели и ги помолил: „Не бихте ли довели Исуса при мен, за да излекува слугата ми?“ Евреите много обичали и уважавали този римлянин, защото построил в града им нова синагога - така евреите наричат своите църкви. Затова веднага отишли при Исуса и започнали да Го молят: „Излекувай, молим Ти се, слугата на римския военачалник. Той е достоен човек, обича нашия народ и ни построил синагога.“

Исус се съгласил и тръгнал с хората към дома на римлянина. Но недалеч от дома срещнал хора на военачалника. Те казали на Исуса: „Нашият господар ни изпрати да Ти кажем: „Не се труди, Господи! Не съм достоен да влезеш в моя дом, не съм достоен и да дойда при Теб. Но кажи само една дума и моят слуга ще оздравее!“ Исус се удивил, като чул това. Римският военачалник вярвал в Него. Той вярвал, че Исус е Син Божи. Исус казал на заобиколилите Го хора: „Такава силна вяра не съм срещал в Израил.“

Когато изпратените от военачалника хора се завърнали, те видели,

че любимият слуга на римлянина е съвсем здрав - Исус го излекувал. И Той направил това, защото римлянинът вярвал в Него, вярвал, че Исус е Син Божи.

1. За какво помолил римлянинът своите приятели?
2. В какво вярвал римлянинът?
3. Какво станало с болния слуга?

От Матейя свето Евангелие, глава 13

59. ПРИТЧАТА ЗА СЕЯЧА

Много народ се събрал този ден около Иисуса. Хората се притискали един до друг, стараели се да дойдат по-близо до Него. Всички се блъскали и пречели на Иисуса да говори. Тогава Той седнал в лодката, отплавал от брега и започнал оттам да беседва с хората. Сега всеки можел да Го вижда и чува. Иисус разказвал за сеяча, който сеел зърно на своята нива. Но земята не била навсякъде еднакво добра. На места почвата била камениста, другаде имало много плевели. Наистина преди да сее, се-

ячът разорал нивата, но все едно, в земята оставали много камъни и не всички плевели били изтръгнати от корен. Сеячът вървял из нивата, вземал пълна шепа зърно и го разхвърлял наоколо.

Доста зърно падало на пътя, който минавал през нивата на сеяча, и птиците веднага го изкълвавали.

Друга част от зърното падала върху каменистата почва. Много скоро тук се появили кълнове, но оранта не била дълбока, камъните пречели на корените да пораснат навътре и да поемат влагата от земята. Затова, когато слънцето се издигнало, кълновете изсъхнали и загинали.

Зърно паднало и на земята, където имало още корени на плевели. Скоро плевелите израснали и погубили всички кълнове.

Но част от зърното паднало и върху добра почва. Тук израснали прекрасни класове. На всеки клас имало плод, понякога до сто зърна в един клас, понякога шестдесет, понякога и тридесет. Това радвало сеяча, защото той сеел, за да прибере реколта.

Ето такава притча разказал Иисус. На всички се харесал Неговият разказ, но хората не разбрали какво означава. Те обаче не помолили Иисус да им го разтълкува. Учениците на Иисуса също чули притчата. Само те поискали да узнаят значението на този разказ. Чуй го и ти.

Знаеш ли какво е разбирал Иисус под думата „зърно“? Когато говорел за зърно, Той имал предвид словото Господне. Иисус дошъл на земята, за да донесе на хората словото Господне, но мнозина не искали да го чуят. За тях говорел Иисус, когато казвал, че зърното падало на пътя и птиците го изкълвавали. А други хора, обратно, като чуели словото Божие, започвали да вярват в Бога и да извършват добри дела. Но после бързо забравяли за Бога и отново започвали да грешат. Тях имал предвид Иисус, когато говорел за каменистата почва, върху която младите кълнове загивали.

Колкото до почвата с плевелите, Той говорел за хората, които грешат толкова много в своя живот, че техните добри постъпки се губят между лошите.

Но за щастие има и хора, чиито сърца постоянно са отворени за словото Божие. Те вярват в Господа и Го обичат. Именно това е почвата, която осигурява добра реколта.

Така се случва с възрастните, така се случва и с децата. Децата също слушат много за Бога: вкъщи им разказват за Бога техните родители, в църквата за Бога им говори свещеникът. Децата трябва внимателно да слушат словото Божие и тогава ще бъдат щастливи.

Живо ли е словото Божие в твоето сърце? Ако да, то ти, разбира се, си щастлив. Или ти вече си забравил всички разкази, които си прочел в Библията? Без Бога в сърцето си ти не можеш да бъдеш щастлив. Помоли се тогава, помоли Господа да влезе в твоето сърце. Помоли се, Господ иска да чуе твоята молитва.

-
1. Кой изкълвал зърното от пътя?
 2. Какво се случило със зърното, паднало върху каменистата почва?
 3. Какво направили плевелите с кълновете?
 4. Какво израснало от зърното, паднало върху добра почва?
 5. За какво можеш да помолиш Господа?

От Лука свето Евангелие, глава 8

60. ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО НА ДЪЩЕРЯТА НА ИАИР

Заедно със Своите ученици Иисус дошъл в Капернаум. На брега на морето имало много народ, който Го чакал. Всички искали да узнаят какво ще прави Иисус, какво ще каже.

Иисус излязъл на брега и хората Го обкръжили. Сред тях се намирал и човек на име Иаир. Той бил началник на синагогата. Синагогата - това е еврейската църква, а Иаир бил сред най-главните хора в нея. Но

сега той изглеждал много объркан и изплашен. Работата била там, че Иаир имал дванадесетгодишна дъщеря и тя се разболяла тежко. Затова, като приближил до Иисуса, Иаир паднал пред него на колене и замолил: „Господи, влез в моя дом! Дъщеря ми е много болна и аз се страхувам, че тя ще умре. Излекувай дъщеря ми!“

Иисус се съгласил. Но край Него имало толкова много хора, че Той едва си пробил път през тълпата. Изведнъж Иисус се спрял и попитал: „Кой се докосна до Мен?“ Но Иисус знаел кой се приближил и Го докоснал.

Сред стълпилите се хора имало и една жена, която много отдавна боледувала. Лекарите не можели да ѝ помогнат, ето защо тя се приближила до Исус и докоснала края на плаща Му. Жената вярвала, че това ще ѝ помогне. И станало чудо: жената оздравяла. А причината е, че тя вярвала в Исуса. Но когато Той попитал „Кой се докосна до мен?“, жената си премълчала.

„Учителю! - обадил се тогава Петър - един от учениците Му. - Тук има толкова много народ и всички се блъскат. Нима в такава блъсканица може да се разбере кой се е докоснал до Теб?“ Но Исус отговорил: „Аз зная, че това стана, защото почувствах сила, която излезе от Мен.“

Това била силата, която излекувала жената. Като чула думите на Исуса, тя приближила изплашена до Него и Му обяснила всичко: отдавна боледувала, лекарите не можели да ѝ помогнат, ето защо решила да докосне Неговия плащ. И щом докоснала плаща, веднага оздравяла. Исус я изслушал и казал: „Вярата те е спасила. Върви си с мир!“

В този момент до Иаир се приближил неговият слуга: „Дъщеря ти умря - рекъл той. - Не затруднявай Исуса. Той не може вече да ѝ помогне.“ Но Исус го чул и казал на Иаир: „Не се бой. Вярвай и ще стане чудо!“ После заедно със Своите ученици тръгнал към дома на Иаир. Хората чули целия разговор и също тръгнали след Исуса, за да видят какво ще направи Той.

Исус влязъл в дома на Иаир заедно с Петър, Иоан и Иаков, като оставил другите на улицата. Около кревата на момичето стоели роднините и слугите. Всички плачели. Исус казал: „Не плачете! Момичето не е умряло, то просто спи.“ Но

никой не Му повярвал. Тогава Той накарал всички да излязат от стаята и оставил само учениците Си, бащата и майката на момичето. Заедно с тях приближил до кревата, където лежало детето, и казал: „Стани!“

И сътворил чудо. Момичето се протегнало и станало. Исус заповядал на майката да донесе храна и то изяло всичко, което му дали. Сега било ясно, че е напълно оздравяло. Иаир и жена му били много щастливи, но не можели да разберат как Исус е успял да възкреси дъщеря им. Сигурно и ти не можеш да го разбереш, но това не е и необходимо. Просто трябва да вярваш.

-
1. За какво Иаир молел Исуса?
 2. Кой докоснал плаща на Исуса?
 3. Какво станало с жената?
 4. Кой влязъл заедно с Исуса в дома на Иаир?
 5. Какво казал Исус на момичето?
 6. Кога всички разбрали, че момичето е напълно оздравяло?

От Матей свето Евангелие, глава 14

61. КАК ИИСУС НАХРАНИЛ ПЕТ ХИЛЯДИ ДУШИ

Иисус и Неговите ученици много се изморили, защото ходели по градове и села. Веднъж се качили в лодките и се отправили към едно безлюдно място, за да си отдъхнат. Но хората научили къде се намира Иисус и тръгнали натам пеша. Те знаели, че Той лекува болести, и дошли при Него заедно с болните. Цял ден минавал Иисус от болен на болен и ги лекувал.

Но настъпила вечерта. Слънцето вече залазвало, скоро щяло да бъде тъмно. Хората не се стягали да си ходят вкъщи и това много безпокояло учениците на Иисуса. Отишли те при Него и Му казали: „Учителю!

Мястото тук е пусто, а вече е и късно. Освободи хората! Нека отидат в близките села да си купят храна.“ Иисус отговорил: „Няма нужда хората да си отиват, дайте им да се нахранят.“ „Но ние имаме само пет хляба и две риби - възразили учениците. - Това е съвсем малко и няма да стигне за всички.“ „Донесете ми хлябовете и рибите“ - наредил Иисус.

Когато учениците му донесли петте хляба и двете риби, Иисус заповядал всички хора да седнат на групи, по петдесет души всяка. Хората седнали. Учениците ги преброили и видели, че са дошли пет хиляди души. И трябвало всички да бъдат нахранени. Учениците на Иисуса не разбирали как ще бъдат нахранени толкова хора с пет хляба и две риби.

Като взел хляба и рибите, Исус се помолил, разчупил хляба на малки парчета и ги дал на Своите ученици, за да ги раздадат на хората. Учениците раздали парченцата хляб и риба и всички започнали да се хранят. И какво мислите се случило? Всички яли и всички се нахранили. Хляб имало толкова много, че дори останал. Щом хората се наситили, учениците на Исус започнали да събират остатъците от хляба и напълнили дванадесет и половина кошници. Така Исус, Синът Божи, нахранил пет хиляди души с пет хляба и две риби.

1. Кой трябвало да раздаде храна на хората?
2. Какво не можели да разберат учениците?
3. Колко хляб и колко риби имали учениците на Исуса?
4. Какво направил отначало Исус?
5. Колко души яли хляб и риба?
6. Какво направили учениците с останалия хляб?

От Матей свето Евангелие, глава 14

62. КАК ИИСУС ВЪРВЯЛ ПО ВОДАТА

Исус наредил на Своите ученици да седнат в лодката и да плават към отсрещния бряг на езерото. След това изпратил всички хора, дошли при Него за помощ, и останал Сам. Исус искал да се помоли в усамотение на Господа.

Изкачил се на хълма Исус и говорил с Господа, със Своя Отец.

През нощта над езерото се извила буря. Платното на лодката плющяло на вятъра, мачтата се люлеела и скърцала. Лодката започнала да се накланя и да се пълни с вода. Учениците на Исус веднага прибрали платното, но вятърът бил толкова силен, вълните толкова големи, че водата заливала лодката. Учениците започнали с всички сили да гребат, но старанията им оставали напразни. Лодката се носела като треска по вълните. Много се изплашили учениците на Исуса. „Нима ще потънем? - говорели си те. - Исус не е с нас, а само Той може да ни спаси.“ От страх забравили, че не е необходимо Исус да бъде с тях, за да им помогне. Та нали Исус бе излекувал сина на военачалника, без изобщо да отива при него.

Изведнъж учениците видели, че някой върви към лодката направо по водата. „Това е привидение, вижте, към нас идва привидение! Върви направо по водата!“ - започнали да шепнат учениците, треперейки от страх. Но това не било привидение. Това бил Исус, техният Учител. Той се молел на хълма, но знаел, че Неговите ученици са изпаднали в беда и тръгнал направо по водата, за да им помогне. За Сина Божи няма

нищо невъзможно! Той умее това, което не умее никой от хората.

„Не се бойте, Аз съм“ - чули учениците познатия глас на Иисус. Петър отговорил първи: „Господи, ако това си Ти, заповядай ми да дойда при Теб по водата.“ И Иисус казал: „Ела!“ Петър, без да му мисли, излязъл от лодката и тръгнал по водата срещу Иисуса. Но изведнъж видял огромните вълни около себе си, чул свистенето на вятъра, много се изплашил и започнал да се дави. А това станало, защото в този момент забравил за Иисуса - вместо да вярва в Него, Петър виждал само въл-

ните наоколо и чувал само свистенето на вятъра.

„Господи, спаси ме!“ - завикал Петър, протягайки ръце към Иисуса, Който бил редом с него. Той хванал Петър за ръката и му казал: „Невернико, защо се изплаши?“ Поддържайки Петър, Иисус тръгнал с него по-нататък, към лодката, където ги чакали останалите ученици. Те видели как Иисус спасил Петър и знаели, че е дошъл да спаси и тях.

Като влязъл в лодката, Иисус заповядал на вятъра да утихне. Вятърът и вълните веднага се смирили и езерото отново станало спокойно.

Иисус още веднъж показал на учениците Си, че Той е Син Божи. Учениците застанали на колене и започнали да се молят и да Му благодарят за своето спасение.

Платното отново било вдигнато и лодката спокойно заплавала по-нататък. След известно време Иисус стигнал заедно с учениците Си до отсрещния бряг.

От Матей свето Евангелие, глава 15

63. РАЗКАЗ ЗА ЖЕНАТА, КОЯТО ИМАЛА ГОЛЯМА ВЯРА

Веднъж, заедно със Своите ученици, Иисус дошъл в страна, където никой не Го познавал. Той не бил ходил по-рано там и сега можел малко да си почине. Но една сутрин, когато Иисус излязъл от къщата и спокойно тръгнал по пътя, някаква непозната жена Го последвала. Отначало тя вървяла мълчаливо и Той дори не я забелязал. Но след известно време жената повикала Иисуса. „Господи! Сине Давидов! Смили се над мен! Моята дъщеря е тежко болна. Лекарите не знаят как да я лекуват и само Ти можеш да ѝ помогнеш.“ Учениците на Иисуса, които вървели редом с Него, много се учудили: „Откъде тази жена знае за Иисуса? Може би някога е била в Израил и там Го е виждала?“ Иисус, без нищо да каже, вървял напред, а жената непрестанно Го молела да ѝ помогне. Нейните думи се чували по цялата улица и това огорчавало Иисусовите ученици. Предишния ден те можели спокойно да се движат, тихо да разговарят помежду си, а сега, като чували думите на жената, жителите на града започнали да се стичат от всички страни, за да видят кой е дошъл. „Защо Иисус не ѝ помогне? Тогава тя би си отишла и ние спокойно бихме продължили пътя си“ - питали се учениците.

Учениците отново забравили, че Иисус винаги искал първо да се убеди доколко силна е вярата в Него на онзи, който Го моли. И този път Му било нужно да разбере жената наистина ли вярва, че Той може да спаси дъщеря ѝ, или просто търси някаква помощ.

1. Какво направил Иисус, щом останал Сам на хълма?
2. Какво станало с учениците Му?
3. Какво забравили в страха си учениците на Иисус?
4. Как вървял Иисус към лодката?
5. Какво си помислили учениците Му, като Го видели?
6. Какво отговорил Петър на Иисус?
7. Кой забравил за Иисус и какво се случило с него?
8. Какво заповядал Иисус на вятъра?

Иисус внезапно спрял. Жената веднага паднала пред Него на колене и казала: „Господи, помогни ми!“ „Аз не мога да ти помогна - отговорил Иисус. - Та ти не си еврейка. Аз съм дошъл, за да помагам на евреите. Не е хубаво да се взема хляба от децата и да се хвърля на кучетата.“

Жената разбрала какво иска да каже Иисус. Разбрала, че евреите, на които помага, Той наричал още деца. А говорейки за кучетата, Иисус си представял всички останали, т.е. невярващите в Бога. Но жената вярвала в Него и затова му казала: „Господи, но и кучетата ядат трошите, които падат от масата на стопаните.“ Жената била права: кучетата винаги получават парче хляб, когато и стопаните ядат. Затова Иисус казал: „Жено! Велика е твоята вяра. Нека

се сбъдне онова, за което Ме молиш. Върви си вкъщи, дъщеря ти е здрава.“

Жената побързала за вкъщи. А когато се втурнала в дома си, видяла, че дъщеря ѝ е съвсем здрава. Това станало, защото жената вярвала в Иисуса и вярвайки, Го молела за помощ.

-
1. За какво молела жената Иисуса?
 2. На какво се удивлявали учениците му?
 3. Какво искал да знае Иисус за жената?
 4. Какво отговорил Иисус на жената?
 5. Какво направил Иисус, като видял, че жената има силна вяра?

От Лука свето Евангелие, глава 17

64. ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА ДЕСЕТТЕ ПРОКАЖЕНИ

„Господи, помилвай ни! Помогни ни!“ - раздали се гласове, когато Иисус влязъл в едно село. „Чувате ли? - питали се Иисусовите ученици един друг. - Кой вика?“ И всички се загледали в посоката, откъдето идвали гласовете. Учениците видели група хора. Всички те били болни, имали проказа. Проказата е много страшна болест. Хората, които са болни от проказа, не могат да живеят редом със здравите. Иначе здравите също ще се разболеят. Затова болните от проказа винаги живеят отделно. Те напускат домовете си, завинаги се разделят със семействата си, със своите жени и деца.

Иисус също видял прокажените и чул как Го молели: „Помогни ни!“ Иисус знаел, че никой не може да ги излекува. Единствено Той, Синът Божи, бил способен да им помогне.

Иисус отишъл при прокажените. Те били десет души. Не могли да ходят бързо, тъй като целите им тела, ръцете, краката били покрити с ужасни рани. Помагайки си един на друг, те бавно тръгнали срещу Иисуса. Той не се страхувал, че ще се зарази: никаква болест не била опасна за Иисуса - Сина Божи, и за неговите ученици.

„Идете да ви види свещеникът!“ - казал Иисус на прокажените. Знаеш ли защо Иисус казал така? Работата е там, че ако болен от проказа оздравее, той бил длъжен, преди да се завърне в дома си, да отиде при свещеника. Само свещеникът можел да му разреши това. Ето защо Иисус изпратил десетте болни при свещеника.

И макар десетимата да знаели, че все още са много болни, тръгнали бавно към свещеника. Те вярвали в Иисуса и щом Иисус им казал да отидат при свещеника, следователно трябвало да го направят. И изведнъж станало чудо! Докато върве-

65. ИИСУС ИЗЦЕЛЯВА СЛЕПИЯ

ли, прокажените започнали да оздравяват, язвите по ръцете и краката им се затваряли и след няколко минути съвсем изчезнали. „По-бързо при свещеника!“ - завикали щастливите хора и хукнали да бягат.

Само един не побягнал заедно с тях. Той бил самарянин, дошъл от друга страна. И сега, когато оздравял, трябвало да отиде в своята страна, при своя свещеник. Но той не направил това, а тръгнал към Иисус. Самарянинът знаел, че Иисус го е спасил от страшната болест. Той приближил към Него, паднал на колене и започнал да Му благодари за изцелението.

Иисус казал на Своите ученици: „Нима не оздравяха всичките десет души? А къде са останалите? Защо единствено самарянинът дойде да благодари на Господа за своето изцеление?“ А на самарянина Иисус казал: „Стани и си върви вкъщи! Твоята вяра те спаси.“

Самарянинът си тръгнал щастлив: той не само оздравял, но и обикнал Иисуса и повярвал в Него. Другите деветима, макар да оздравели, не можели да бъдат толкова щастливи, колкото самарянинът, защото не повялвали в Иисуса - нашия Спасител, и не Го обикнали.

1. *От каква болест страдали десетимата човеци?*
2. *Защо те не можели да живеят при своите семейства?*
3. *Какво им заповядал Иисус да направят?*
4. *Кой благодарил на Иисус за изцелението?*
5. *Защо самарянинът бил толкова щастлив?*

Събота по еврейски се нарича сабат. Това е ден, в който нито един евреин не работи. И ето, веднъж в сабат Иисус заедно със Своите ученици дошъл в иерусалимския храм. Когато излизал от храма, видял пред входа му седящ човек с подвити под себе си крака. Този човек протягал мълчаливо ръка по посока на минаващите край него хора. Той бил сляп. Не можел да работи и всеки ден идвал пред вратите на храма, седял на това място и просел милостиня от минавачите. Хората пускали в ръката му дребни монети. Този човек се родил сляп и не бил виждал нито майка си, нито баща си. Той не бил виждал нито слънцето, нито небето, нито звездите.

Иисусовите ученици също забелязали слепия. „Господи - попитали те своя Учител, - защо този човек е сляп? Кой е съгрешил - той или неговите родители? За какво е наказан този човек?“ „Не - отговорил Иисус, - нито той, нито неговите родители са виновни за нещо. Този човек се е родил сляп, за да може Бог да го излекува. И аз ще ви покажа, че само Бог може да му помогне.“

Иисус приближил към слепия, наклонил се над него и плюл на земята. Направил калчица от плюнката, с нея намазал очите на слепия и му казал: „Иди да се измиеш в банята!“

За баня в Иерусалим служело голямо езеро, намиращо се в другия край на града. Никога по-рано слепият не се осмелявал да отиде толкова далеч - за него било трудно и опасно да се движи по многолюдните улици на Иерусалим. Но той вяр-

вал на Иисуса и като станал, бавно и много внимателно тръгнал към банята.

След известно време слепият стигнал най-последно до езерото. Той потопил ръцете си във водата, загребал с шепа и измил очите си. И в същия миг видял всичко наоколо: синьото небе, цветята, които растели край езерото, хората, дошли в банята.

Щастлив, той се спуснал да бяга, за да отиде по-бързо при майка си и баща си. Сега вече не се страхувал от многолюдните улици на Иерусалим, вече виждал всичко, което го заобикаляло. Хората по улиците го гледали как тича и започнали да си говорят един на друг: „Вижте, та това е нашият слепец!“ „Да, това съм аз“ - отговарял им той. „Странно - учудвали се хората, - след толкова години слепота, изведнъж да прогледне.“

„Човек на име Иисус приближи до мен, наведе се, плю на земята, направи калчица и с нея ми намаза очите, а сетне ми заповяда да отида в банята и да се измия. Аз го послушах и сега виждам“ - разказвал оздравелият слепец на ония, които го спирани. Тогава хората го хванали и го завели при фарисеите. Като чули разказа му, фарисеите много се разсърдили на Иисуса: „Нима може да се прави нещо в сабат? Сабат е ден, в който евреите не трябва нищо да правят! Защо Иисус не спазва правилото?“ След това фарисеите започнали да разпитват останалите хора: „Наистина ли този човек е бил слеп по-рано? Може би той сам е измислил всичко? Трябва да се попитат родителите му.“

Фарисеите отишли в дома, където живеел прогледналият, и попитали родителите му: „Това вашият син

ли е?“ „Да“ - отговорили родителите. „Той беше ли слеп?“ - продължавали да питат фарисеите. „Да, той се роди слеп“ - отговорила майка му. „Как стана така, че той изведнъж оздравя?“ „Ние не знаем - казал бащата. - Попитайте него самия!“

И фарисеите пак започнали да разпитват излекувания отначало и за всичко. И той повторил своя разказ. „Аз не зная съгрешил ли е Иисус, като ме е излекувал в сабат, зная само едно - по-рано бях слеп, а сега виждам“ - казал той накрая. Фарисеите много се разсърдили на този човек и го прогонили.

66. РАЗКАЗ ЗА МИЛОСЪРДНИЯ САМАРЯНИН

Като видял прогледналия, идващ по пътя, Исус се приближил към него и попитал: „Вярваш ли ти на Сина Божи?“ „А кой е Той, Господи, че да повярвам в Него?“ - рекъл човекът. Исус казал: „Това съм аз.“ Щастливият човек паднал пред Исуса на колене и произнесъл: „Вярвам, Господи!“

Така този човек станал много щастлив. Той не само видял света около себе си, но и познал, и обикнал Исуса. Сега за него нямало значение, че фарисеите му се сърдят. По-важното било, че с него бил Исус, Божият Син.

Ето какво разказал веднъж Исус на Своите ученици. През един много горещ ден, когато по пътищата било пусто, от Иерусалим за Иерихон вървял човек. Внезапно го нападнали разбойници. Те го хванали, пребили го, взели му всичките пари, които носел, и после се скрили, като го захвърлили да лежи на пътя.

Нешащният човек бил така пребит, че дори не можел да помръдне. Много страдал от болките, но не помалки мъки му причинявала и жаждата. Денят бил горещ, а той лежал на пътя - под палещото слънце. За щастие след известно време човекът видял един свещеник, който се приближавал към него. „Свещеникът, разбира се, ще ми помогне“ - помислил си нещастникът. Но свещеникът отминал, без да му обърне никакво внимание. Малко по-късно на пътя се появил един левит. Левитът е човек, който служи в храма Господен и трябва да помага на всички хора. Но и левитът се приближил, погледнал проснатия на пътя човек и... без да каже нито дума, отминал.

И левитът, и свещеникът сторили голям грях. И двамата трябвало да се грижат за нещастните, но те мислели само за себе си и забравили своя дълг.

Вече много часове лежал човекът на пътя. Той съвсем изнемогвал от жегата и от жажда, изгубил всякаква надежда за помощ. Но изведнъж видял, че по пътя се задава човек, яхнал магаре. Този човек бил самарянин. По това време евреите воювали със самаряните, били техни неприятели.

Ала самарянинът, когато се при-

1. *Защо слепият просел милостиня?*
2. *Как Исус излекувал слепця?*
3. *Кой се разсърдил на Исуса?*
4. *Защо фарисеите се разсърдили на Исуса?*
5. *Защо излекуваният слепец станал щастлив?*

ближил до мъченика, не се замислил кой лежи на пътя - евреин или негов сънародник, а просто слязъл от ослето, напоил нещастния и му превързал раните. След това много внимателно, за да не му причини болка, качил бедния евреин на ослето и го завел в странноприемницата. На следващия ден, заминавайки, самарянинът казал на стопанина на странноприемницата: „Ето ти пари, погрижи се за изпадналия в беда! Ако не стигнат тези пари, похарчи от твоите, ще ти ги върна, когато ще нощувам отново при теб.“

Единствено самарянинът изпълнил своя дълг. Той се погрижил за човека, на когото била нужна по-

мощ. А левитът и свещеникът забравили дълга си и това било голям грях. Господ помага на всички хора и ти също трябва да помагаш на всички, даже ако те не са твои приятели.

-
1. Какво се случило с човека по пътя за Иерихон?
 2. Кой се приближил пръв до лежащия и какво направил?
 3. Кой друг минал оттам?
 4. Кой помогнал на пребития евреин?
 5. Какво е длъжен да прави всеки?

От Лука свето Евангелие, глава 15

67. ПРИТЧА ЗА ИЗГУБЕНАТА ОВЦА

Малко по-късно Исус разказал още една история. Тя се нарича притча. Исус искал, когато слушат притчата, хората да се замислят над много неща и на много неща да се научат. Ето каква е тя.

Живял едно време един пастир, който имал много овце. Той ги обичал и винаги се грижел добре за тях. Но една от неговите овце била твърде непослушна. Тя все изоставала от стадото или пък отивала на друга страна, ала пастирът я връщал обратно.

Веднъж пастирът не забелязал, че овцата е изостанала. Глупава овца! Тя не можела да се грижи сама за себе си - да си намери хубава трева и добро място за водопой, а най-важното - не можела сама да се защитава от дивите зверове, с които била пълна местността.

Когато пастирът дошъл с овцете в пустинята, започнал да ги брои. Знаел, че има сто овце, а преброил деветдесет и девет. Пастирът преброил овцете още веднъж, но една от тях липсвала. Веднага разбрал коя овца се е загубила. Той знаел всичките си овце дори по имена.

„Може би е отишла далеч? А може да се е подхлъзнала в някоя яма и да си е счупила крака? Или са я нападнали дивите зверове и лежи разкъсана на пътя? Трябва да я намеря“ - мислел си пастирът. И като оставил другите деветдесет и девет овце сами в пустинята, пастирът тръгнал да търси изгубената. Търсил я дълго, но накрая я намерил. Щастлив, той я метнал на рамене и я понесъл. Едва когато се върнал в пустинята, къде-

то го чакали останалите овце, той я пусал на земята. Сега отново имал сто овце.

След известно време пастирът се прибрал в селото и казал на приятелите си: „Радвайте се заедно с мен! Аз намерих изгубената си овца.“ И всички се зарадвали.

„И на небето ангелите също се радват - продължил Исус Своя разказ, - когато човек, изгубил вярата си, започва отново да вярва. Някои хора мислят, че Господ не им е нужен. За такива хора ангелите тъгуват. Такива хора нямат вяра.“ А ти вярваш ли в Бога?

1. Какво направила глупавата овца?
2. Кой тръгнал да търси изгубената овца?
3. Какво казал пастирът на своите приятели?
4. Кога ангелите на небето се радват?
5. На теб нужен ли ти е Бог?

68. ЗАВРЪЩАНЕТО НА БЛУДНИЯ СИН

Следващия път Иисус разказал на Своите ученици притчата за блудния син. Фарисеите също Го слушали. Иисус разказвал как един син решил завинаги да напусне родния дом и баща си. Ето каква е тази притча.

Един човек имал двама синове. По-големият винаги бил добър и послушен. Отначало по-малкият също слушал баща си, но като пораснал, дошъл веднъж при него и му казал: „Татко, искам да ми дадеш моята част от наследството още сега.“ Бащата направил така, както го помолвил синът. Синът внезапно станал богат човек и си помислил: „А защо не отида да живея в някоя друга страна?“ И като взел парите си, напуснал бащиния дом и тръгнал да си търси щастието в друга страна.

Пристигнал той в непознатата страна и останал там да живее. Всичко му харесвало. Всеки ден си купувал най-вкусната храна и различни красиви вещи. Но не искал да работи. Той не печелел пари и много скоро онова, което взел със себе си от вкъщи, свършило. И той станал много беден.

Освен това страната, в която живеел, била постигната от нещастие. Твърде много дъждове паднали през тази година и всичкото зърно изгнило на полето. Реколтата била лоша. Бедните даже гладували - зърното било твърде малко, че хлябът станал много скъп. Само богатите хора могли да си купят хляб. А младият човек, който изхарчил всичките си пари, бил принуден, както другите бедняци, да гладува.

Веднъж, неясно вече от няколко дни, той си помислил: „Трябва да

отида при някой богаташ. Може би ще се намери работа за мен. Аз ще я свърша, а той ще ме нахрани.“

И наистина, в една богата къща се намерила работа. Трябвало да пасе свинете. А на свинете всеки ден им забърквали ярма. Те жадно се нахвърляли върху храната. Младият човек стоял и гледал как свинете ядат и на него също му се искало да си хапне брашнена каша. Но никой нищо не му носел. Богаташът просто забравил за него.

Така минали няколко дни и младият човек почнал да се замисля над всичко случило се с него в последно време. Той разбрал, че е извършил много неправилни постъпки, и взел да се разкайва за стореното. Спомнил си бащиния дом, баща си, храната, която ядял там. „Слугите на баща ми винаги са получавали много храна, а аз гладувам в тази далечна страна“ - казвал си младият човек. И му се приискало да се върне вкъщи, в родината си. „Ще отида при баща си и ще му кажа: „Татко, съгреших против Бога и против теб. Зная, че не съм повече твой син, но ми позволи да бъда твой слуга“ - мислел си той.

И като напуснал богаташа и неговите свине, младият човек поел обратно към бащиния дом. По пътя той се питал: „Дали няма да се разсърди баща ми, като ме види? Дали няма да ме изгони?“

Като приближил селото си, видял, че на пътя стои човек. Веднага го познал, това бил баща му. Но колко променен бил той: остарял, отслабнал! Бащата също познал сина си и се завтегъл насреща му. Със сълзи на очи го прегърнал той и започнал да го целува.

„Татко - казал младият човек, - аз много съгреших против небето и пред теб и не съм повече достоен да

се нарека твой син.“ Но щастливият баща не искал нищо да чуе. Той извикал слугите си и им казал: „Донесете по-бързо дрехи, за да може синът ми да съблече тези дрипи.“ Слугите донесли хубави дрехи, обувки и разни украшения. Младият човек се измил, преоблякъл се и станал много красив.

„Трябва да вдигнем голям празник - продължил бащата. - Моят син се върна у дома! Аз така се страхувах, че никога повече няма да го видя. Боях се, че може да е загинал по пътя. Но той е жив и се върна, и аз съм толкова щастлив.“ Слугите радостно се хванали за работа. Те заклали едно теле, изпекли го и поканили много народ на празника. Хората пили, яли и били щастливи, че малкият син се е върнал вкъщи, при баща си.

По това време големият син не бил там. Бил на полето. Когато се прибрал вечерта, разбрал, че в дома на баща му има празник. „Какво се е случило? Защо вкъщи има празник?“ - попитал той слугите. „Брат ти се върна - отговорили му слугите, - затова баща ти заповяда да се заколи

едно теле и да се поканят гости. Всички празнуват завръщането на малкия ти брат.“

Колко се разсърдил големият син, като чул тези думи! Той дори не пожелал да влезе в къщата. Тогава баща му излязъл при него, на двора, и го попитал: „Защо се сърдиш?“ Големият син отговорил: „През всичките тези години аз работех и винаги съм те слушал. Но ти не закла дори едно козле, за да се повеселя с приятелите си. А сега, понеже блудният син се завърна, ти закла цяло теле.“ Опечаленият баща отговорил: „Сине мой, ти винаги си бил заедно с мен. Всичко, което ми принадлежи, принадлежи и на теб. Защо не се радваш, че твоят брат се е върнал жив и здрав вкъщи?“

Ето каква притча разказал Иисус на Своите ученици. Даже ако ти си съгрешил в нещо, разбереш ли после, че си сбъркал, разкай се, както направил малкият син. Господ, нашият Отец, винаги ще ти прости, както бащата простил на своя помалък син. Но ако ти се възгордееш, никога няма да си щастлив, както се случило с големия син.

1. Какво поискал по-малкият син от баща си?
2. Накъде тръгнал по-малкият син, след като взел парите?
3. Какво правил той, докато свършил парите?
4. Какво казал блудният син, когато се върнал вкъщи?
5. Кой се разсърдил на баща си?
6. Кой е готов да ти прости винаги, когато се разкаеш?

От Матейя свето Евангелие, глава 19

69. ФАРИСЕЯТ И МИТАРЯТ

Ето още една притча, разказана от Иисус на хората, е притчата за фарисея и митаря.

Веднъж един фарисей и един митар дошли да се помолят в храма. Знаеш ли, че фарисеите били много строги хора? Те следели другите да не извършват неправилни според тях деяния. Самите фарисеи винаги се стараели да бъдат праведни и честни. Те се надявали, че след смъртта им Бог ще вземе душите им на небето.

Когато влязъл в храма, фарисеят видял там митаря. Фарисеят не обичал митарите. И наистина, почти всички митари били лоши и зли хора. Те събирали от евреите пари за данъци и ги предавали на римляните. По това време Израил бил завоюван от римляните и евреите трябвало да им плащат данък. Така че митарите работели за неприятелите на еврейския народ. Те често събирали повече пари, отколкото трябва да предадат на римляните като данък, и този излишък оставяли за себе си.

Фарисеят и митарят започнали да се молят. Фарисеят се обърнал към Господа с думите: „Господи, благодаря Ти, че не съм като грешниците или като този митар!“ Всъщност той не се молел на Бога, а се хвалел пред Него колко е добър. Господ изобщо не му бил нужен.

Митарят стоял по-далеч и дори не смеел да вдигне очи към небето. Той смирено молел Господа да му прости греховете.

Иисус казал на хората, които Го слушали: „Греховете на митаря ще бъдат простени от Господа, а грехо-

вете на фарисея - не. Който е горделив, няма да бъде щастлив. Щастлив ще бъде само онзи, който се чувствава грешен пред Бога.“

-
1. Кой бил горделив?
 2. Кой не смеел дори да вдигне очи към небето?
 3. Кой от двамата ще бъде щастлив?

От Матей свето Евангелие, глава 19

ИИСУС БЛАГОСЛАВЯ ДЕЦАТА

Между слушателите на Исус имало и много деца. Майките им стоели редом с тях. Една от майките хванала детето си за ръка и се приближила към Исуса. На нея много ѝ се искало Исус да каже нещо на детето ѝ, да го благослови.

Видели това другите майки, поискали Исус да благослови и техните деца и започнали да се промъкват през множеството народ към Него.

Тогава Исусовите ученици си казали: „Трябва да спрем жените. Исус и бездруго е много зает, а децата винаги са толкова непослушни...“ И те тръгнали срещу жените, за да не ги допуснат до Исуса.

А той много се разсърдил на учениците си. Как тъй не пускат децата при Него?! И казал: „Пуснете децата при Мен и не им пречете! На тях принадлежи Царството Божие.“

Учениците разбрали, че са допуснали грешка. Те бързо отишли при децата и ги завели при своя Учител. Исус прегърнал децата, благословил ги и казал, че Господ винаги ще се грижи за тях. И за теб Бог ще се грижи винаги.

1. Какво искали майките?
2. Какво направили отначало учениците на Исуса?
3. Какво направил Исус?

От Иоана свето Евангелие, глава 11

70. ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО НА ЛАЗАР

В едно село, близо до Иерусалим, живеел приятел на Исуса на име Лазар. Лазар имал две сестри - Мария и Марта. Исус много обичал Лазар и неговите сестри и по пътя за Иерусалим често отсядал у тях.

Веднъж, когато Исус и учениците Му били далеч от Иерусалим, при Него дошъл човек, запъхтян от бързото ходене, и казал: „Господи, Твоят любим приятел се разболя!“ Исус веднага разбрал, че се е разболял Лазар. Мария и Марта изпратили човека да Го извести, защото се страхували, че техният любим брат ще умре. Те виждали как Лазар с всеки изминал ден ставал все по-зле и по-зле, а лекарите не могли да му помогнат. Никой, освен Исус, не бил способен да излекува Лазар.

Исус казал на дошлия при Него човек и на учениците Си: „Лазар е тежко болен, но няма да умре.“ Още веднъж искал Той да покаже на хората, че е Син Божи. Исус казал на учениците Си: „Да вървим!“ И всички заедно тръгнали на път. По пътя учениците говорели за Лазар: „Жив ли е още?“ Исус отвърнал: „Нашият приятел Лазар спи, но аз отивам да го събудя.“

Учениците не разбрали думите на своя Учител. „Господи - казали те, - щом като спи, значи е оздравял.“ „Лазар е умрял“ - отговорил Исус. Сега учениците разбрали, че Исус отива да възкреси Лазар, а не да го събуди. Учениците Му знаели, че техният Учител може всичко, дори да възкресява мъртви.

Най-после Исус и учениците

стигнали до селото, където живеел Лазар. Но не отишли в неговия дом, а останали да чакат в края на селото. Много хора минали покрай тях и всички те отивали при Мария и Марта. Тези хора разказали на Иисус и на учениците Му, че Лазар е умрял и е погребан. Сега отивали при Мария и Марта, за да оплачат заедно с тях Лазар.

Щом разбрала, че Иисус и учениците Му са в края на селото, Марта бързо изтичала при Него. Мария останала вкъщи. „Господи - казала Марта, приближавайки до Иисус, - ако Ти беше тук, нашият брат нямаше да умре.“ Иисус отговорил: „Брат ти ще възкръсне. Този, който вярва в Мен, живее вечно.“ Иисус имал предвид, че душата на вярващия отива на небето и живее там вечно. „Да, Господи, аз зная това“ -

рекла Марта на Иисуса. После бързо изтичала при Мария, за да ѝ каже, че Иисус е в селото. „Учителят е тук. Той те вика.“

Мария побързала, за да посрещне Иисуса, и много хора тръгнали с нея, мислейки, че тя отива на Лазаровия гроб. Но всички видели как Мария се приближила към Иисуса и паднала на колене пред Него: „Господи - казала тя и заплакала, - ако Ти беше тук, моят любим брат нямаше да умре.“ Хората, дошли с Мария, също не сдържали сълзите си: всички много обичали Лазар. Те мислели, че Иисус е дошъл твърде късно и вече не може да помогне.

„Къде сте погребали Лазар?“ - попитал Иисус. „Господи - отговорила Мария, - ела, ще Ти покажа.“ Когато стигнали до гроба, Иисус заплакал от мъка. „Вижте, Иисус плаче.

Той много обичаше Лазар“ - говорели хората, като Го сочели.

Гробът на Лазар бил в една пещера, чийто вход се закривал от голям камък. „Махнете камъка!“ - казал Иисус на хората. Мария възрази: „Господи, но вече минаха четири дни, откакто е погребан.“ Тя мислела, че вече нищо не може да помогне на Лазар.

Но Иисус настоявал на Своето. Няколко силни мъже се приближили до камъка, отместили го и отворили входа на пещерата. Иисус се помолвил на Своя Небесен Отец, застанал пред пещерата и извикал: „Лазаре, излезай!“ И станало чудо... Лазар излязал от гроба. Той бил жив. Щастливите Мария и Марта се хвърлили да прегръщат любимия си брат и да благодарят на Иисуса за чудното възкресение.

*От Марка свето Евангелие, глава 10
От Лука свето Евангелие, глави 18, 19*

71. ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА СЛЕПИЯ ВАРТИМЕЙ

„Иисус идва! Иисус идва!“ - раздавали се викове по улиците на Иерихон. От всички страни на пътя, по който вървял Иисус, се стичали хора. Всички идвали да Го видят.

В края на пътя седял един просяк. Наричали го Вартимей. Той бил сляп. Когато чул виковете, Вартимей си помислил: „Може би Иисус ще ме види? Може би Той ще ме излекува?“ „Господи, Сине Давидов, помогни ми!“ - извикал Вартимей.

Друг един сляп, като чул гласа на Вартимей, също започнал да вика: „Господи, помилвай ни!“ Хората много се разсърдили на слепците. „Млъкнете, Иисус, все едно, няма вас да слуша!“ - казвали те. Но двамата слепи започнали още по-силно да викат Иисуса.

Той чул гласовете им и заповядал да ги доведат при Него. „Да вървим - казали сега хората на двамата слепци, - Иисус ви вика.“ Вартимей бързо свалил мръсния си плащ и тръгнал. Другият слепец - също. „Какво искате да направя с вас?“ - попитал Иисус слепците. „Учителю - отговорил Вартимей, - искам да виждам.“ Иисус се смилил над бедните слепци и казал: „Прогледнете!“ И в същия миг двамата започнали да виждат благодарение на Него. Вартимей и другарят му били много щастливи. Те не само започнали да виждат, а и намерили, и обикнали Иисуса. И вече навсякъде Го следвали.

„Иисус идва, Иисус идва!“ - виковете на тълпата чул още един човек, който се наричал Закхей. Закхей бил

1. Кой се разболял?
2. Кой можел да помогне на Лазар?
3. Кой се приближил до Иисуса, когато Той дошъл в селото?
4. Кой се приближил после до Иисуса?
5. Какво се случило с Лазар, след като бил вече погребан?

митар. Той събирал данъци от евреите и ги предавал на римляните, и от тази служба забогатял много. Той вземал от евреите повече пари, отколкото бил длъжен да предава на римляните и оставял излишъка за себе си. Всички жители на Иерихон го ненавиждали и това му било много неприятно.

Като чул, че Иисус е дошъл в Иерихон, Закхей също поискал да го види. Толкова бил слушал за Иисуса... И той тръгнал с останалите жители на Иерихон, за да Го посрещне. Но Закхей бил много дребен на ръст и сред тълпата не виждал нищо.

Закхей бил много хитър. Той се качил на едно дърво, което растяло

край пътя, и се скрил между листата, изчакайки Иисуса. Мислел си, че там никой няма да го види.

Но когато се изравнил с дървото, Иисус спрял и се загледал нагоре. Иисус бил Син Божи и знаел, че Закхей е между листата. „Закхей - повикал го Иисус, - слез долу! Аз искам да отседна в твоя дом.“

Странно! Жителите на града ненавиждали Закхей, а Иисус се готвел да отиде в неговия дом и там да си почине. И гледал Закхей дружелюбно! Закхей бързо слязъл от дървото и тръгнал редом с Иисуса. Той бил много горд и щастлив. Искал колкото се може по-добре да посрещне Иисуса в дома си.

Жителите на Иерихон много се обидили на Исуса. „Той тръгна за дома на най-лошия човек в града“ - говорели си те. Само Закхей бил щастлив, вървейки редом с Исуса. Той изведнъж разбрал, че е вършил много лоши деяния през живота си. Забогатял е, работейки за римляните и като обирал бедните евреи. „Господи - казал Закхей на Исуса, - половината от парите, които имам, ще раздам на бедните. А от когото съм вземал твърде много пари, ще му върна четири пъти повече, отколкото съм му отнел.“

Така си и било: митарят Закхей вървял по лош път, по който щял да пропадне и да загине. Но Исус го намерил и го върнал в правия път, както пастирът връща заблудилата се овца. Закхей станал щастлив човек. Всички, които се връщат при Бога, след като са сторили много грехове, Исус може да направи винаги щастливи.

1. За какво Вартимей и неговият другар молели Исус?
2. Какво направил Исус с двамата слепи?
3. Защо Вартимей и неговият другар тръгнали след Исус?
4. Защо Закхей се качил на дървото?
5. Какво лошо извършил Закхей през живота си?
6. Кой знаел, че Закхей се е качил на дървото?
7. Какво обещал Закхей на Исуса?
8. Защо Закхей станал щастлив човек?

От Лука свето Евангелие, глава 19

72. ТЪРЖЕСТВЕНОТО ВЛИЗАНЕ НА ИИСУС В ИЕРУСАЛИМ

Някога, много отдавна, римляните не управлявали Израил, а евреите имали свой, еврейски цар. В старите книги било написано, че след като страната бъде завоювана от неприятелите, израилтяните няма да имат вече свой цар. Много години ще бъдат управлявани от неприятелите, но после ще дойде още един еврейски цар, последният, и той ще влезе в Иерусалим, възседнал осле, така, както еврейските царе винаги са влизали в този град.

Исус знаел, че ще стане Цар. Но не обикновен цар, който живее в красив дворец, а небесен Цар. Той често разказвал това на хората, но малко били ония, които Му вярвали. Дори учениците Му не Го разбирали и мислели, че техният Учител ще стане земен цар. Но Исус решил да направи така, както било записано в старите еврейски книги, за да повярват хората, че Той е Цар и на земята, и на небето, че Той наистина е Син Божи.

Като напуснал селото, където живеел Лазар, Исус, заедно с учениците Си, тръгнал за Иерусалим. След няколко дни в града щяло да започне празнуването на Пасха. Минавали покрай едно село и Исус казал на учениците Си: „Идете в селото и Ми доведете младо осле, което никой досега не е яхал!“

Иисусовите ученици и хората, които вървели с Него, много се зарадвали. „Най-после то ще се случи! Исус ще влезе в Иерусалим, качен на осле, като еврейски цар! Така е написано в нашите стари книги“ -

започнали те да говорят помежду си. Учениците на Иисуса довели едно младо осле, свалили плащете си и почтително ги сложили върху гърба на животното. Сега Иисус трябвало да възседне ослето в знак на своето съгласие да стане цар. Хората, които вървели с Иисуса, накръшили клони и ги сложили на земята пред ослето. Това означавало, че и те много искат Иисус да им бъде цар. „Иисус е новият цар на Израил! Да живее новият цар! Нека да ни помогне да изгоним враговете от нашата земя!“ - викали безспир щастливите хора. А тези, които вървели срещу тях, също започ-

нали да викат: „Господ ни даде нов цар!“ Преди да влезе в града, Иисус се спрял на Елеонската планина. Оттук се виждал целият Иерусалим. Като го зърнал, Иисус заплакал. Той плачел за хората, които не искали истински да повярват в Него и не можели да бъдат щастливи. Той жалел и за красивия град Иерусалим. Той знаел какво ще се случи с града и с хората, живеещи там. Знаел, че ще настъпи ден, когато римляните ще разрушат целия град, и заразказвал тези неща на хората, които стояли до Него.

Като чули това, хората престана-

ли да се радват и да викат. „Иисус не е цар! Колко глупаво беше да мислим така!“ - започнали да говорят те помежду си. Хората вече не слагали клони на пътя и не приветствували Иисуса като цар на Израил. Щом влезли в града, всички се разотиили и оставили Иисус и учениците му сами. „Не, Иисус не ще ни помогне да освободим страната от враговете“ - мислели те, като се разотивали в различни посоки - кой вкъщи, кой в храма, а кой по работа. Иисус, Царят на земята и на небето, не им бил нужен повече!

73. РАЗУМНИТЕ ДЕВОЙКИ

Ето още една притча, която Иисус разказал на своите ученици.

Веднъж в едно село устроили голям и весел празник: женели се юноша и девойка. Приятели на младоженеца трябвало да го въведат след сватбата в дома, където вече го чакала младоженката. Било много късно, навън - съвсем тъмно.

Според обичая на страната десет девойки с фенери в ръце трябвало да осветяват пътя, по който младоженецът щял да отиде до своя дом. За да свети фенерът, в него трябва да има достатъчно масло, иначе пламъкът гасне. Затова девойките били длъжни да приготвят съдинки с масло и от време на време да доливат във фенера, за да не угасва.

Девойките много се радвали, че ще вървят заедно с младоженеца и ще му осветяват пътя, защото в дома му ги очаквал голям празник. Те облекли най-красивите си дрехи. Но се наложило дълго да чакат младоженеца и се изморили много. Отначало те приседнали край пътя, после една от тях полегнала, полегнала и друга и скоро десетте вече здраво спели. Фенерите продължавали да горят и маслото в тях бързо свършило.

Изведнъж девойките се събудили от възгласи: „Младоженецът идва! Младоженецът идва! По-бързо - при него!“ Това били приятелите на младоженеца. Десетте девойки грабнали фенерите си и хукнали да осветяват пътя. Но маслото в тях почти било свършило и те горели едва-едва. Пет от девойките отворили своите съдинки и бързо долели масло във фенерите си. Пламъкът се разгорял и

1. Къде трябвало Иисус да стане цар?
2. Какво направили хората, когато Иисус възседнал ослето?
3. Какво очаквали хората от Иисус?
4. В какво не искали да повярват хората?
5. Защо Иисус заплакал, като гледал Иерусалим?
6. Какво направили евреите, влизайки в града?

фенерите засветили силно.

Другите пет девойки не били толкова предвидливи и не носели съдинки с масло. Затова техните фенери почти изгаснали. „Дайте ни малко масло за фенерите, иначе не ще можем да отидем заедно с младоженеца“ - започнали да молят те приятелките си. „Не - отговорили другите, - няма как да ви дадем масло. Тогава не ще имаме за нашите фенери. Знаете ли какво, я изтичайте бързо при търговците на масло и си купете

колкото ви трябва за вашите фенери.“

На петте девойки не им оставало нищо друго, освен да изтичат при търговците на масло. Те мислели, че ще се върнат навреме, за да придружат младоженеца до дома му.

Но ето, на пътя се появил младоженецът със своите другари. Първите пет девойки взели фенерите си и тръгнали с него. Всички влезли в дома и празникът започнал. А какво станало с другите пет девойки? Те

купили масло и фенерите им отново засветили ярко, но вече не за младоженеца. Когато пристигнали в дома му, празникът бил в разгара си. „Отворете ни, молим ви, вратата!“ - започнали да викат те.

Младоженецът ги чул, но приближил до вратата и казал: „Кои сте вие? Аз не ви познавам“ - и не им отворил. Петте девойки така си и останали навън. Те дошли много късно, защото не се погрижили навреме за своите фенери.

Тази притча Исус разказал на Своите ученици и на всички, дошли да Го слушат. Под младоженец Исус разбирал Самия Себе Си. Той знаел, че скоро ще отиде на небето, но ще мине време и пак ще се върне на земята. Ще бъдеш ли готов да Го съпровождаш до Неговия дом в небесата? Достатъчно ли ще Го обичаш? Ако да, то ти винаги ще можеш да бъдеш редом с Него. Иначе току-виж с теб се случи същото, което се случило с петте момичета, които много закъснели.

-
1. Кой разказал притчата за десетте момичета?
 2. Какво забравили да вземат със себе си пет от девойките?
 3. За къде закъснели те?
 4. Кого имал предвид Исус, когато говорел за младоженеца?
 5. Какво ще можеш да правиш ти, ако си готов да вършиш заедно с Него?

74. ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ

Веднъж Исус казал на Своите ученици: „Аз скоро ще си отида от този свят. Израилтяните ще Ме хванат и ще Ме убият.“ Разстроени седели учениците до Исуса. Те не искали да вярват на своя Учител. „Нима Исус трябва да умре? Та за Исус е достатъчно само да пожелае и никой не може да Го докосне. Исус е Син Божи.“ Но Исус трябвало да бъде принесен в жертва. И Той Самият го искал. Той трябвало да умре заради всички, които Го обичат. През своя живот и възрастните, и децата извършват много грехове. А всички тези грехове Исус е поел върху Себе Си. Той казал: „Нека Аз да понеса наказание за всички хорски грехове!“

За съжаление не всички хора са благодарни на Исуса. Мнозина си мислят, че нямат нужда от Него. Но това не е така. Истински служи на Бога само онзи, който вярва, че Исус се е принесъл в жертва заради нашите грехове.

Иисусовите ученици никак не можели да разберат защо техният Учител трябва да умре и през този ден им било много тежко.

Исус с учениците си бил в Иерусалим. Както всички евреи тази вечер те празнували Пасха. В стаята била подредена маса. На масата имало блюдо с пасхално агне, хляб и красив съд с вино. Исус и дванадесетте Му ученици седнали на масата.

Един от учениците - Иуда - бил много зъл тази вечер. Той се сърдел на Исуса за това, че не пожелал да стане цар. Исус знаел мислите на Иуда. Той знаел също, че този ден

Иуда е бил при фарисеите и свещениците и е обещал да им помогне при залавянето на Исуса. Иуда предал Исуса и свещениците обещали да го възнаградят.

„Много се радвам - казал Исус на учениците Си, - че ще мога да отпразнувам Пасха заедно с вас, преди да умра.“ След вечерята Христос взел хляб, благословил, разчупил го, раздал на учениците Си и казал: „Вземете, яжте, това е Моето тяло!“ После вдигнал чашата и казал: „Пийте от нея всички. Това е Моята кръв на Новия завет, която за вас и за мнозина се пролива за прощение на греховете.“ След това Исус добавил: „Това правете за Мой спомен!“

Така Исус Христос установил тайното свето Причащение. Затова тая пасхална вечеря се нарича „Тай-

на вечеря“. Това е първата света Литургия.

Иуда също взел от хляба и от виното. Тази вечер той правил всичко така, сякаш бил един от най-преданите ученици на Исуса. Така, като че ли той много обичал Исуса. Другите ученици не знаели какви са мислите на Иуда, само Исус знаел, че той ще Го предаде. Изведнъж Исус казал: „Ще Ме предаде този, който заедно с Мен ще си натопи залька в блюдото. Той е от ония, които седят с Мен на масата.“ Иуда натопил своя зальк, но никой дори не помислил, че именно той е предателят. Всички се питали един друг: „Нима един от нас ще предаде Исуса?“ И всеки от тях питал Исуса: „Не съм ли аз, Господи?“

Но Исус така и не казал кой ще

Го предаде. Когато и Иуда Го запитал: „Не съм ли аз, Господи?“, Иисус отговорил: „Ти сам го каза, направи така, както си намислил!“ Като чул това, Иуда станал и излязъл от дома. Другите ученици нищо не разбрали. Те решили, че Иисус го е изпратил да свърши нещо. Никой от тях не помислил, че Иуда е предател.

Когато Иуда си отишъл, Иисус и учениците Му изпели хвалебна песен - така правели винаги, когато празнували Пасха. След известно време излезли от къщата и се изкачили на планината Елеон, недалеч от Иерусалим. По пътя учениците не били на себе си: „Нима Иисус наистина трябва да умре?“ И Петър казал на Иисуса: „Господи, аз винаги ще бъда с Теб, за да Ти помагам.“ Но Иисус отговорил: „Тази нощ, още преди да пропеят петлите, ти три пъти ще кажеш, че не ме познаваш.“ „Не - извикал - Петър, - аз никога няма да направя това!“

Но ще удържи ли Петър на думата си?

-
1. Какво празнували Иисус и Неговите ученици?
 2. Кой ще предаде Иисус?
 3. Какво направил Иисус с хляба и виното?
 4. За кого е трябвало да се жертвува Иисус?
 5. Кога е било установено тайнството свето Причащение?
 6. За какво мислят тогава хората?

От Матей свето Евангелие, глава 26

75. ВОЙНИЦИТЕ АРЕСТВУВАТ ИИСУСА

Когато Иисус и учениците Му се приближили към Елеонската планина, Той им казал: „Петър, Иаков и Иоан ще дойдат с Мен по-нататък, а всички останали трябва да ни чакат.“ След това отишъл в Гетсиманската градина, за да се помоли на Своя Отец. Иисус знаел какво трябва да се случи с Него в най-близко време. Знаел, че ще дойдат войници, за да Го хванат. Знаел, че с войниците ще бъде и Иуда. Знаел, че след това ще започнат Неговите страдания и никой не ще може да Му помогне. Ето защо Иисус искал да помоли Господа да Му даде сили, за да издържи тези страдания.

Щом влезли в градината, Иисус оставил Петър, Иаков и Иоан и тръгнал нататък без тях. Оставяйки ги, Той им казал: „Ще можете ли да не заспите, докато Ме чакате? Не искам да се чувствам сам.“ Иисус знаел, че Неговият небесен Отец няма вече да Му помага, че Той трябва сам да изтърпи всички страдания.

Петър, Иаков и Иоан много искали да помогнат на Иисуса и се старали да не заспят. Но скоро сънят ги надвил. Като останал сам, Иисус започнал да се моли: „Господи, Татко Мой, ако е възможно, спаси Ме от страданията! Но да бъде не каквото Аз искам, а Ти!“ Иисус знаел, че няма да избегне мъченията. Той искал да бъде послушен пред Своя Отец, но се боял от онова, което щяло да стане с Него. Тежко било наказанието, което Му предстояло да изтърпи заради греховете на човешките.

Когато Иисус се върнал при тримата Си ученици, видял, че те здраво спят. „Нима не можахте и един час да Ме почакате?“ - казал Иисус и отново отишъл да се моли. Върнал се след известно време и видял, че учениците Му пак са заспали. Разбудил ги и отново отишъл да се моли, но Неговият Отец вече не Го чувал.

За трети път се върнал при Петър, Иаков и Иоан и пак ги намерил спящи. „Спете, спете - казал Иисус, - скоро ще дойде Моето време. Ще се явят хора и ще Ме хванат.“

Но скоро Той разбудил Своите ученици и им казал: „Ставайте, Моят предател идва насам!“ Петър, Иаков и Иоан станали и заедно със своя Учител се запъгили към останалите ученици.

В това време от Иерусалим излязла група хора. Пред всички вървял Иуда. Той знаел, че Иисус е отишъл заедно с другите ученици в Гетсиманската градина, и сега водел натам войниците, за да Го хванат. Войниците носели факли, защото отдавна се било стъмнило. Те имали и мечове, и копия.

Когато влезли в Гетсиманската градина, Иисус ги видял и ги попитал: „Кого търсите?“ „Ние търсим Иисуса от Назарет“ – отговорили войниците. „Аз съм“ - казал Иисус.

Като чули тия думи, войниците един след друг започнали да падат на земята: толкова голяма била силата на Иисус - Сина Божи. Но после бързо скочили на крака. Било им заповядано да арестуват Иисуса

и те не можели да се бавят повече.

Още преди да излязат от Иерусалим, хитрият Иуда казал на войниците: „Този, Когото целуна, Той е Исус. Него трябва да хванете.“ И сега, в Гетсиманската градина, Иуда се приближил до Исуса, целунал Го и казал: „Аз дойдох, Учителю!“ Исус го запитал: „Иуда, с целуване ли Ме предаваш?“

Сега войниците знаели кого трябва да арестуват. Исус стоял спокойно, докато те Го връзвали. Петър, като видял как войниците се отнасят с Исуса, грабнал меч и ударил с него един от тях. Но Исус заповядал на Петър да прибере меча в ножницата.

В този момент учениците разбрали, че и те са в опасност, че и тях могат да арестуват. Те много се изплашили и хукнали да бягат. Между тях бил и Петър. Той забравил, че е обещал на Исуса да бъде винаги редом с Него.

Исус останал сам със Своите врагове. А те Го повели към града, в къщата на първосвещеника Каиафа, където били събрани всички книжници, фарисеи и много иудеи.

-
1. Кой бил заедно с Исус в Гетсиманската градина?
 2. За какво помолил Исус Своя Отец?
 3. Какво правели учениците, докато Исус се молел?
 4. Кой довел войниците в Гетсиманската градина?
 5. Какво направили Исусовите ученици?

76. ИИСУС УМИРА НА КРЪСТА

Петър много искал да бъде редом с Исуса, да разбере какво се готвят да правят иудеите с неговия Учител. И макар че било рано и слънцето не изгрвявало, той тръгнал към дома на първосвещеника Каиафа. Там вече се тълпял народ: всички знатни евреи дошли около дома на Каиафа, за да спорят за личността на Исус.

Петър също влязъл в двора и видял Исуса, заобиколен от други хора. Приближил се и чул всички да говорят, че Исус трябва да умре. Петър много се изплашил: ако тези хора разберат, че той е от Исусовите ученици? Тогава ще го хванат и навярно ще поискат да убият и него. Затова се дръпнал настрана и застанал между войниците.

В това време към него се приближила една от слугините на първосвещеника и казала: „Ти си един от учениците на Исуса.“ „Не - отговорил Петър, - аз не познавам Този Човек.“ Когато Петър излязъл от двора, към него се приближила друга слугиня и казала на войниците: „Този човек беше с Исуса.“ Петър излъгал още веднъж и се заклел, че не познава Исуса.

В двора тълпата се подигравала с Исуса. Първосвещеникът Го попитал: „Каж ми, Ти ли си Христос, Синът Божи?“ „Ти сам го каза“ - отговорил му Исус. Иудеите се разсърдили още повече на Исуса и започнали да Го бият и да плюят в лицето Му.

Видял отдалеч това Петър и се изплашил още повече. А един от войниците го посочил и казал: „Аз

го познавам. Той е един от Иисусовите ученици, той дори говори като Иисуса.“ „Не, не - побързал да отвърне Петър, - аз съвсем не познавам Този Човек.“ В същия миг пропял петел и Петър си спомнил думите на Иисуса: „Още тази нощ, докато пропее петел, ти три пъти ще кажеш, че не Ме познаваш.“ Горчиво заплакал Петър: Иисус се оказал прав.

След известно време иудеите повели Иисуса към дома на Пилат, който тогава бил римски управител в Израил и живеел в красив дворец в Иерусалим. По пътя към шествието се присъединили още много хора. Всички искали да разкажат на Пилат какво е направил Иисус: как се готвел да стане цар на Израил, как наричал Себе Си Син Божи. „Заповядай да го убият“ - приканвали те Пилат.

За Пилат били непонятни обвиненията на иудеите. „Не - казал той, - според мен този Човек не е виновен за нищо.“ Евреите се разсърдили още повече и започнали да викат: „Иисус трябва да умре!“ Пилат се изплашил и попитал: „Но нали Той е ваш цар?“ „Не, Той не е наш цар и Той трябва да умре разпнат на кръст!“ - крещяла тълпата.

Тогава Пилат си помислил: „Тези хора толкова искат смъртта на Иисуса, че аз трябва да се съглася. Иначе те ще се нахвърлят върху моите войници, а не мога да допусна това.“ И Пилат казал на тълпата: „Давам ви Иисус. Вие можете да правите с Него каквото искате!“

Тълпата радостно се развикала: „Най-после Иисус ще умре! Той няма вече да бунтува народа и в нашата страна ще настъпи мир.“

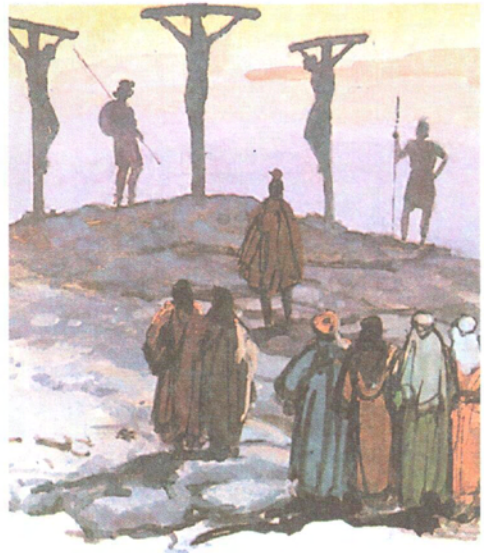
В това време Иисус почти нищо не говорел. Когато Пилат Го питал

нещо, Иисус мълчал. Той знаел, че трябва да умре заради хората, които обичал!

Войниците на Пилат се присмивали на Иисуса. Те метнали на раменете Му стар мръсен плащ и сложили на главата Му трънен венец. Те не знаели, че Той е Син Божи.

Но настъпило времето, когато трябвало да отведат Иисуса на мястото, където щели да го разпнат. Войниците свалили от гърба Му плаща и Той останал в Своите обикновени дрехи. Иисус трябвало сам да носи Своя тежък кръст, но Той бил много слаб. Затова войниците извикали човек, който да носи кръста на Иисуса.

На Голгота, както се наричало мястото, където евреите разпъвали на кръст престъпниците, били издигнати три кръста. Освен Иисус там били разпнати още двама души, а те били убийци. Да, те били разпнати на кръста, защото извършили страшно престъпление. Но какво бил сторил Иисус? Защо Го разпнали на Голгота, между убийците? Той тряб-

вало да умре заради всички грехове, извършени от хората!

Когато Иисус бил разпнат на кръста, над земята внезапно се спуснала тъмнина, макар че било още ден и преди минута слънцето ярко светело. Станало така тъмно, че хората едва се виждали един друг. Ето как Господ искал да им покаже, че Неговият Син е разпнат на кръст.

Последното, което казал Иисус, било: „Свърши се!“ Като произнесъл тези думи, Той издъхнал. Тогава затреперала земята и тежката завеса в храма изведнъж се разкъсала на две. Като видели това, римските войници много се изплашили и започнали да си говорят: „Той наистина е бил Син Божи!“ Хората, дошли на Голгота, за да видят как ще бъде разпнат Христос, хукнали да бягат. Много от тях сега съжелявали, че искали смъртта Му. Но било късно.

Приятелите на Иисуса внимателно свалили тялото Му от кръста и Го положили в гроба. Оплакали Го и се прибрали вкъщи.

-
1. Какво казал три пъти Петър в двора на Каиафа?
 2. При кого довели свещениците Иисуса?
 3. Защо Пилат се съгласил да бъде разпнат Иисус?
 4. За какво умрял Иисус на кръста?
 5. Кой погребал Иисуса?

77. ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА ИИСУС ХРИСТОС

На следващата сутрин, в събота, Иисусовите ученици се събрали заедно в голямата стая, където съвсем наскоро празнували Пасха. Само че този път любимият им Учител не бил с тях. „Как можа да се случи това? Защо Синът Божи трябваше да умре?“ - питали се те един друг. Заедно с учениците седели и две жени: Мария - майката Иисусова, и Мария Магдалена. И двете горчиво плачели. Целият ден учениците и двете жени говорили за Иисуса, Който завинаги ги напуснал. Но дали било наистина така?

И ето, настъпила неделята, третият ден от смъртта на Иисуса. Рано сутринта Ангел Господен слязъл от небето над Иисусовия гроб. Иисус бил положен в скала и входът към гроба се закривал от голям и тежък камък. Ангелът отместил камъка от гроба. Станало най-дивното чудо: Иисус Христос възкръснал от мъртвите! Иисус отново бил жив.

Гробът на Иисуса се намира недалеч от Голгота. Този ден Мария - майката Иисусова, и Мария Магдалена дошли при скалата и видели, че тежкия камък е отместен и входът към гроба е отворен. „Кой би могъл да отмести този камък?“ - питали се те. Като приближили, видели Ангел в белоснежни одежди. Жените много се изплашили, но Ангелът им казал: „Не се бойте! Зная, че търсите разпнатия на кръста Иисус. Няма Го вече тук, Той възкръсна! Идете и вижте мястото, където е лежал Господ!“

Изплашено и предпазливо жените заоглеждали гроба: той бил пра-

зен, Иисус Го нямало там. „Вървете по-скоро при учениците Му - казал Ангелът - и им кажете, че Иисус е възкръснал от мъртвите.“

Жените хукнали към Иерусалим. Щом влезли в къщата, където ги чакали учениците, те радостно извикали: „Него Го няма вече в гроба! Ангелът каза, че Той е възкръснал!“ Учениците не можели да повярват и двама от тях - Петър и Иоан, отишли да видят гроба. Като стигнали там, открили, че камъкът е отместен, а гробът - празен. Сега и те повярвали, че Иисус е възкръснал. Върнали се в града и разказали на останалите какво са видели. Но учениците не можели да повярват докрай на всичко това. След известно време Мария Магдалена пак отишла на Иисусовия гроб. Тя горчиво плачела: къде ли е сега Иисус, наистина ли е жив? Изведнъж чула зад гърба си глас: „Жено, защо плачеш?“ Мария помислила, че е градинарят, и без да се обръща, отговорила: „Господине,

ако ти си извадил Иисус от гроба, кажи къде си Го положил, за да мога да Го взема!“ Но гласът казал: „Марии!“ И тогава Мария познала гласа на Иисус. Обърнала се бързо, видяла Го и се хвърлила към Него. Но Иисус казал: „Не ме докосвай! Аз още не съм се възнесъл при Своя Отец. Иди при Моите ученици и кажи на всички, че ще се възнесе на небето при Отца Си.“ Щастливата и благодарна Мария хукнала при учениците, разказала им, че е видяла Иисус и е разговаряла с Него.

-
1. *Къде се събрали учениците и двете жени?*
 2. *Кой дошъл рано сутринта на Иисусовия гроб?*
 3. *Кой отворил гроба?*
 4. *Какво направил след това Иисус?*
 5. *Кой пръв видял Иисуса?*

От Лука свето Евангелие, глава 24
От Иоана свето Евангелие, глава 20

78. ИИСУС СЕ ЯВЯВА НА УЧЕНИЦИТЕ СИ

През една тъмна нощ двама души излезли от Иерусалим и се отправили към село Емаус. Те и двамата били последователи на Исуса. Предния ден изкарали в Иерусалим с Исусовите ученици и чули разказа на двете жени, че гробът Му бил празен. Те знаели, че Петър и Иоан също са ходили на гроба и не са намерили в него тялото на Исуса.

Сега, докато вървели по пътя, били разстроени и потиснати. „Къде е все пак Исус?“ - мислели си те. Изведнъж забелязали, че редом с тях върви непознат човек. „Какво се е случило? - попитал непознатият. - От какво сте толкова опечалени?“ „Как, ти не знаеш ли какво е станало? - удивил се единият, по име Клеопа. - Нима не си чувал нищо за Исуса, Който беше разпнат на кръста? Ние се надявахме, че Той ще спаси всички ни. А днес сутринта двете жени отидоха на Неговия гроб, но не намериха тялото Му. На гроба те видели два ангела и ангелите им казали, че Исус е жив.“

„Защо вие, неразумни, не вярвате в това? - казал непознатият. - Станало е нещо, което е трябвало да стане.“ И той разказал на двамата приятели всичко, което е написано за Христос в Библията: как отначало Той ще страда, а после ще възкръсне и ще се възнесе на небето. На двамата приятели много се харесал разказът на непознатия. Сега те повярвали, че Исус е жив.

Наближили село Емаус, където живеел Клеопа. „Вече е много късно, може би ще пренощуваш при

мен?“ - попитал Клеопа непознатия и той се съгласил.

Когато влезли в дома и седнали на масата, случило се следното: непознатият се помолил, разчупил хляба и дал на всеки от приятелите по парче. И едва сега те видели Кой се ди срещу тях на масата. Това бил Самият Исус. И двамата се хвърлили към Него, но изведнъж Исус станал невидим за тях. Сега тялото на Исус било необикновено: Той можел внезапно да се появява и също така внезапно да изчезва.

Изчезването на Исус не огорчило Клеопа и неговия приятел. Те Го видели, разговаряли с Него и със сигурност знаели, че Исус е възкръснал. Без да гледат, че още било съвсем тъмно, двамата се отправили към Иерусалим, за да разкажат всичко на Исусовите ученици.

Учениците много се зарадвали, като чули разказа на двамата приятели. „Господ наистина е възкръснал! Петър също Го е виждал!“ - викали те.

Дълго седели всички заедно и говорили за Исус. Но двама от учениците не били сред тях. Няма го Иуда, който разбрал, че е извършил страшно престъпление, и се обесил. Няма го и Тома. Той бил напуснал града още когато Исус издъхнал и сега не знаел, че Синът Божи е възкръснал.

Внезапно вратата на къщата, в която били учениците, се отворила и те много се изплашили. Решили, че са дошли войници, за да ги арестуват. Но в следващия миг видели как в стаята влиза Исус. Още повече се изплашили учениците и въобще не могли да повярват, че това наистина е Исус.

Исус попитал: „Защо се смущавате? Това наистина съм аз! Виджте,

това са ръцете Ми и нозете Ми.“ И Той показал на учениците ръцете и краката Си - по тях се виждали рани от гвоздеите, с които бил прикован на кръста. Но учениците пак не можели да повярват, че редом с тях стои любимият им Учител. Тогава Иисус им казал, че Му се иска да похапне.

Учениците донесли парче печена риба и малко мед. Иисус изял всичко. Едва тогава те повярвали, че е станало чудо и Иисус е възкръснал. Сега Той винаги щял да се грижи за тях. Колко щастливи били учениците в тази нощ!

Иисус прекарал още известно време в разговори със своите ученици. Казал им, че трябва да разказват навсякъде за Него. Светият Дух ще им помага.

След една седмица всички ученици отново се събрали в голямата стая. Но този път с тях бил и Тома. Като заключили след себе си вратата, учениците разказвали на Тома как Иисус идвал и се явявал пред тях. „Не мога да повярвам - отговарял Тома, - докато сам не докосна раните по ръцете и нозете на Ии-

сус.“ Изведнъж вратата се отворила и в стаята влязъл Иисус. „Тома - казал Той, - докосни Моите рани и не бъди невярващ, а вярващ!“ Но на Тома съвсем не му трябвало да докосва раните на Иисуса, той и така повярвал, че Учителят му е жив. „Господ мой и Бог мой!“ викал щастливият Тома.

„Тома - казал Иисус, - ти повярва, като Ме видя. Но другите хора ще повярват, без да Ме видят.“

Иисус бил прав. Ние вярваме, че Иисус е възкръснал, и Му се молим като на наш Спасител, който ще ни направи щастливи. И ти се моли отново и отново на нашия Спасител!

-
1. Кога видели Клеопа и неговият приятел, че редом с тях е Иисус?
 2. Кой не бил сред учениците?
 3. Какво ял Иисус?
 4. Какво показал Иисус на Тома?
 5. В какво вярваме ние?

От Иоана свето Евангелие, глава 21

79. УЧЕНИЦИТЕ ЛОВЯТ РИБА

Учениците се пръснали по домовете си в Иерусалим. Отдавна вече не били виждали Исуса и мислели, че Той няма да се върне повече при тях. Една вечер Петър казал на няколко от учениците: „Аз ще изляза с лодката да наловя риба.“ „И ние ще дойдем с теб!“ - казали Иаков, Иоан и някои други. Всички те седнали в лодката на Петър и отплавали към средата на езерото. Хвърлили мрежите, но не хванали нищо.

Цялата нощ прекарвали там учениците, но така и не успели да хванат нито една рибка. Изморени, загребали към брега. Вече започнало да се развиделява и учениците видели,

че на брега стои Човек, но не знаели Кой е Той. Това бил Исус. „Нямате ли риба за Мен?“ - попитал Той. „Не“ - отговорили учениците. „Хвърлете мрежата откъм десния борд“ - казал им Исус. Учениците Го послушали и мрежата веднага се напълнила с риба. Тя била толкова тежка, че учениците не могли да я издърпат от водата.

И тогава Иоан разбрал Кой е Този Човек. „Това е Исус“ - завикал той. Петър бил толкова щастлив, че не можел да чака, докато натежалата лодка се приближи до брега. Той искал по-бързо да стигне до своя Учител. Петър скочил във водата и заплувал.

След известно време и другите ученици стигнали до брега с лодката и помъкнали след себе си мрежата,

пълна с риба. Те видели, че на каменистия бряг гори огън. Там вече се печела риба. Но Исус казал на учениците Си: „Донесете тук и уловената от вас риба!“

Петър измъкнал мрежата и започнал да брои рибите. Те били много и всяка от тях - с невероятни размери... Това било чудо! Исус искал още веднъж да покаже на Своите ученици, че Той е Син Божи.

Като взел няколко риби, Петър се върнал при огъня и започнал да ги пече. След малко Исус казал на учениците Си: „Хайде да закусим!“ Учениците били малко смутени, макар и вече да не се съмнявали, както неотдавна, че пред тях е истинският Исус. Вярвали, че е жив, и не им трябвали никакви доказателства. А Исус просто искал да постои с учениците Си. Той разчупил хляба, разделил рибата и дал на всеки по парче от едното и от другото.

Спомняш ли си за тълпата в двора на Каиафа, която искала смъртта на Исус и че там бил и Петър? Спомняш ли си как Петър три пъти се отрекъл, че познава Исуса? Петър не можел да си прости, че го е направил и че се оказал толкова лош ученик на Исуса.

Когато Исус възкръснал, Той говорил веднъж с Петър. И сега, по време на храненето, пак го попитал: „Обичаш ли ме повече от другите?“ „Да, Господи - отговорил Петър. - Ти знаеш колко силно Те обичам.“ Три пъти повторил Исус въпроса Си и Петър отговорил три пъти, че Го обича. Петър разбирал защо Исус прави така: нали по-рано той три пъти бе казал, че не Го познава.

Тогава Исус казал на Петър: „Ти отново стана истински Мой ученик!“ Петър бил много щастлив: сега той знаел, че Исус все така го обича и

му е простил! Петър вече можел да бъде истински следовник на своя Учител. „Петре - казал Исус, - ти трябва да ходиш и да разказваш на хората, че Аз съм дошъл на земята, за да поема върху Себе Си наказанието за всички онези грехове, които са извършили хората, и да ги спася. А останалите Ми ученици ще ти помагат.“

-
1. *Кой стоял на брега на морето?*
 2. *Какво казал на учениците Човекът, Който стоял на брега?*
 3. *Какво станало с мрежата?*
 4. *Какво направил Исус, когато храната била готова?*
 5. *За какво Исус питал три пъти Петър?*
 6. *Какво трябвало да разказва Петър на хората?*

80. ВЪЗНЕСЕНИЕТО

Веднъж Иисус дошъл с учениците Си в Иерусалим. „Трябва да останете в Иерусалим и да чакате, докато Светият Дух не слезе при вас“ - казал им Иисус. Учениците не можели да Го разберат: нима върху тях ще се спусне Светият Дух Господен? А Иисус? Нали Той бил още с тях! Да, Иисус бил още с тях. Но ти навярно си спомняш какво бе казал Той на Мария Магдалена: „Аз ще се възнеса на небето при Баща Си.“ Иисус не можел да остане повече с учениците Си на земята. И когато Иисус се възнесе на небето, Светият Дух ще се всели в сърцата на учениците Му и ще помага да разказват на хората за Спасителя Иисуса.

На учениците много им се искало Учителят да остане завинаги с тях. Те се надявали, че Иисус ще стане цар на земята, и затова попитали: „Учителю, нима Ти няма да станеш цар на Израил?“ Учителят много се разстроил, като чул този въпрос, и повторил: „Върху вас ще слезе Светият Дух. Той ще ви помага да разказвате на хората за Мен.“

Заедно със Своите ученици Иисус стоял на планината Елеон, която е близо до Иерусалим. Тук трябвало да се прости с тях. Иисус поставил ръцете Си на главите им и ги благословил. Изведнъж учениците видели, че краката на Иисус престанали да се опират върху земята и Той започнал да се издига все по-нагоре и по-нагоре в небето. Скоро облаци Го скрили и те не могли повече да Го виждат. Но все стояли и стояли, гледайки към небето, без да разбират какво се е случило.

Изведнъж се раздал глас: „Мъже

галилейци! Какво стоите и гледате към небето? Иисус, който сега се възнесе, по същия начин ще си дойде отново на земята.“ Учениците видели редом със себе си двама мъже, облечени в бели дрехи. Това били два ангела, спуснали се от небето.

Ще мине много време и Иисус още един път ще дойде на земята. Всички ще Го видят и всеки, който Го обича, ще може завинаги да иде с Него на небето. Но тези, които не вярват в Иисус и не Го обичат, ще понесат тежко наказание за всичките си грехове.

Най-после учениците разбрали, че техният любим Учител се е възнесъл на небето, за да се грижи и моли за тях. Той направил така, че върху им да слезе Светият дух. Сега на тях не им било толкова тъжно, че Христос ги е напуснал. Те знаели, че Той е станал Небесен Цар.

-
1. Какво обещал Иисус на Своите ученици?
 2. Къде отишъл Иисус, когато напуснал учениците Си?
 3. Къде трябвало да очакват учениците Светия Дух?

Деяния на светите Апостоли, глава 2

83. СВЕТИЯТ ДУХ СЛИЗА НАД ХРИСТОВИТЕ УЧЕНИЦИ

Всеки ден учениците ходели в храма и се молели Светият Дух по-скоро да слезе над тях. В тези дни имало много народ в Иерусалим: евреи се събирали от всякъде, за да отпразнуват Петдесетница.

Рано сутринта, в деня на Петдесетница, всички ученици седели заедно в дома, където обикновено се събирали. Изведнъж чули силен шум, който напомнял порива на буреносен вятър. Хората, минаващи покрай дома, също чули шума и започнали да се вглеждат в прозорците. И какво, мислите, открили? Над главата на всеки от учениците имало пламъци във вид на огнени езици. Така Господ показвал на хората, че върху учениците е слязъл Светият Дух. И шумът бил произведен, за да чуют хората, че това е станало. Всичко било така, както Иисус обещал.

Поразени, хората се спирали край дома и скоро там се събрала голяма тълпа. Учениците излезли на улицата и сега всички можели да видят пламъците над главите им. „Какво е станало с тези хора?“ - раздавали се гласове сред тълпата.

И учениците започнали да разказват. Те говорели на различни езици, но в тълпата имало и много хора, дошли от други страни, които разбирали думите им. Защото Светият Дух им помагал.

Но в тълпата имало и хора, които не повярвали на учениците и започнали да им се присмиват, казвайки: „Не ги слушайте, те са просто пияни!“ „Не - отговорил Петър, - ние не сме пили вино.“ И Петър започнал да разказва за Иисус. Помниш ли, в дома на първосвещеника Каиафа Петър се страхувал, че хората ще го познаят като един от учениците на Иисуса? Сега той смело разказвал за Иисуса, а Светият Дух му помагал.

Притихналите хора слушали Петър. „Вие разпнахте Иисуса, на-

82. СМЪРТТА НА СТЕФАН

шия Спасител!“ - говорел той. И Петър разказвал на хората, че Иисус е дошъл на земята, за да приеме наказанието за греховете, извършени от тях. Той разказал как Иисус умрял на кръста, но след това възкръснал от мъртвите, за да се възнесе на небето при Своя Отец. „А сега всички чувате този шум и виждате пламъците над главите ни: това е Светият Дух, който слезе над нас, учениците на Иисуса!“ - продължил Петър.

Много хора се уплашили. Едва сега те разбрали какъв грях са извършили, като са разпнали Христа. „Какво да правим сега?“ - питали те учениците. „Повярвайте в Иисуса и Го обикнете - казал им Петър - и тогава ще може да се покръстите, защото Иисус ще ви прости греховете!“

Хората повярвали, че Иисус е умрял на кръста заради техните грехове, и три хиляди души, събрали се около къщата, започнали да молят учениците да ги покръстят. Те започнали да молят и Господа да им прости греховете. Светият Дух помагал на учениците да покръстват хората, Той променял сърцата им и хората започвали да вярват в Иисуса и да Го обичат. Учениците знаели, че Светият Дух ще пребъдва в сърцата на хората, докато Иисус отново дойде на земята.

И днес ние също знаем, че Иисус би ни простил греховете и че ние винаги можем да Го молим за това.

Първосвещениците, книжниците и фарисеите много се изплашили, като разбрали, че в Иерусалим се покръстват толкова много хора, които са повярвали в Иисуса и са Го обикнали. Затова еврейските свещеници отишли при Петър и при другите ученици и им забранили да разказват на хората за Иисуса. Но учениците не послушали свещениците и всеки ден говорели за Иисуса.

Тогавя свещениците заповядали да бъдат арестувани учениците. Но станало чудо: през нощта при учениците се спуснал Ангел, отворил вратата на тъмницата и извел всички на свобода. И отново учениците започнали да разказват в храма за Иисуса.

Еврейските свещеници повикали войници и им заповядали така да пребият учениците, че те никога повече да не говорят пред народа за Иисуса, но учениците пак идвали в храма и разказвали на хората за нашия Спасител. С всеки изминал ден все повече и повече хора пълнели храма, за да ги слушат. Учениците не само говорели за хората, но се и грижели за бедните и болните. Сега те имали съвсем малко свободно време, а работата им била толкова много, че не могли да се справят с нея. Затова взели седем души за помощници.

Единият от тези седем души се казвал Стефан. Светият Дух му помагал, когато говорел с хората за Иисуса. Те започвали да вярват в Иисуса, след като чуели думите на Стефан. Много болни излекувал Стефан в името на Христа.

Но ето какво се случило веднъж. При Стефан дошли хора, за да по-

1. Какво чули учениците?
2. Какво видели хората над главите им?
3. Колко души искали да се покръстят?
4. За какво можем винаги да молим Иисуса?

спорят с него за Иисуса. Ала Светият Дух му помагал и те не могли да спечелят спора. Тръгнали си ядосани и навсякъде разправяли, че Стефан е говорил хули против Бога.

Тази лъжа стигнала до първосвещеника. Той много се зарадвал и заповядал на войниците да арестуват Стефан. Но Стефан съвсем не се изплашил, когато го отвели при него. Той гордо и смело гледал пред себе си и се усмихвал. „Истина ли е това, което разказват за теб?“ - попитал първосвещеникът. И тогава Стефан започнал да говори: „Върху всички вас лежи голям грях. Вие убихте Иисуса, който не беше направил нищо лошо.“

Присъстващите в дома на първосвещеника гледали с ненавист Стефан. Но той не обръщал внимание на техните зли погледи. Гледал нагоре и виждал как небето се разтваря и там е Иисус, Който стои редом с Господ. „Аз виждам небето разтворено и виждам Иисуса, Който стои от дясната страна на Бога.“ Това еврейските свещеници не могли да понесат. Те запушили с ръце ушите си, за да не чуват думите на Стефан. Но изведнъж скочили от местата си, хванали Стефан и го повлекли по улиците на Иерусалим, към края на града, за да го убият там.

Те били толкова озлобени срещу него, че дори не помислили какъв голям грях ще сторят, ако го убият. В края на града имало купчина камъни. Като свалили красивите си плащове, за да не ги изцапат, те ги сложили на едно и също място. Млад фарисей на име Савел трябвало да ги пази. Останалите грабнали камъни и започнали да ги хвърлят по Стефан. Но той се молел, без да обръща внимание на летящите камъни. „Господи, приеми моя дух, вземи и мен

при Себе Си на небето!“

Стефан паднал на колене, той не чувствувал болка от ударите. „Господи - молел се той, - прости на тези хора злото, което те извършват сега!“ Молел се за всички свои врагове! Така умрял Стефан. Евреите оставили тялото му на земята, забравили своите плащове и се пръснали по домовете си. След известно време приятелите на Стефан намерили тялото му и го погребали. Те горчиво оплаквали своя приятел.

1. Кой се сърдел на учениците заради това, че разказвали на хората за Иисуса?
2. Кой извел учениците от тъмницата?
3. Защо учениците си взели седем помощници?
4. Какво се случило със Стефан?
5. Кого видял Стефан на небето?
6. За кого се молел Стефан, докато го замеряли с камъни?

Деяния на светите Апостоли, глава 8

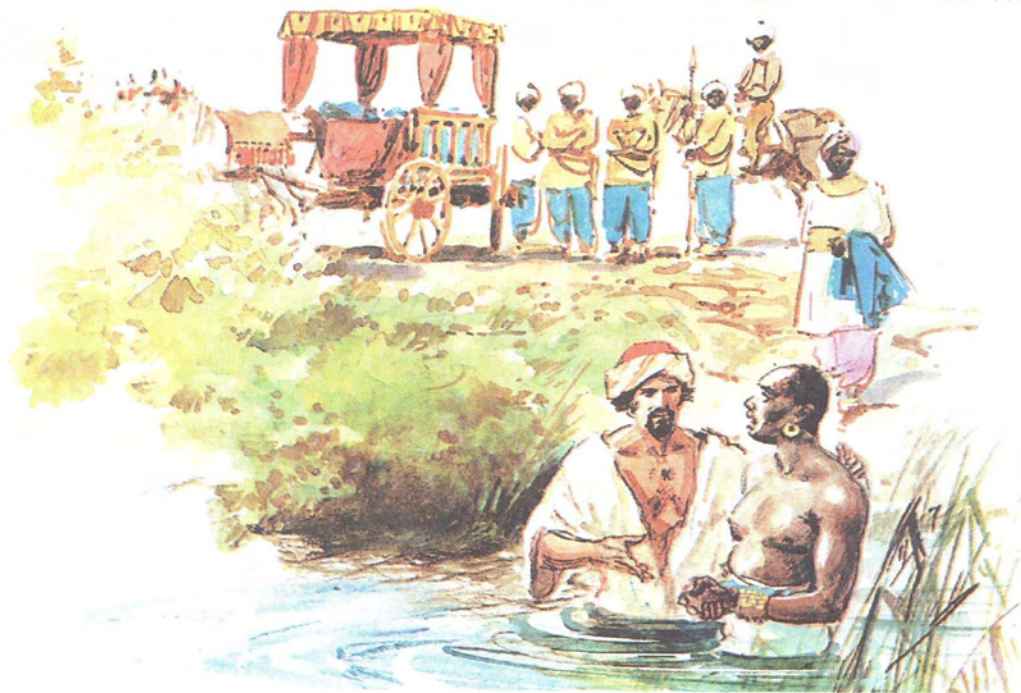
83. ПОКРЪСТВАНЕТО НА ЕТИОПЕЦА

Един от седемте помощници на учениците се наричал Филип. Както Стефан ходел из Иерусалим и разказвал за Христос, така и Филип ходел из Самария и разказвал на хората за нашия Спасител. Светият Дух му помагал в това дело. Самаряните внимателно слушали Филип и се радвали, че Иисус може да стане и техен Спасител. Бог толкова обичал хората, че изпратил на земята Своя Син - Иисус Христос, Който издъхнал на кръста заради всичките ни грехове.

Веднъж, когато Филип разказвал за Бога, при него се явил Ангел и му заповядал да се стяга за далечно пътешествие: през Иерусалим, по големия път, който водел в друга страна. И Филип потеглил. След извест-

но време Филип стигнал до пътя, за който говорел Ангелът. Филип видял, че по пътя се движи прекрасна колесница, в която седял богат и знатен човек. Този човек бил министър в далечната страна Етиопия. Бил в Иерусалим, за да се помоли на Бога, и сега се връщал обратно в своята страна.

„Приближи се до колесницата“ - посъветвал Светият Дух Филипа. Филип го послушал и видял, че етиопецът чете книга. Това била книгата на пророк Исая, където се говорело за Иисус. „Добре ли разбираш какво е написано тук?“ - попитал Филип. „Не - отговорил етиопецът. - Но аз не познавам човек, който би могъл да ми обясни прочетеното.“ И той попитал Филип дали може да му разтълкува значението на книгата. „Седни при мен в колесницата, ще ни бъде по-удобно да беседваме“ - предложил етиопецът. Филип се качил в колесницата и започнал да

му разказва за Исуса.

Етиопският велможа слушал внимателно как Исус бил разпнат на кръста заради хорските грехове. Той повярвал, че и неговите грехове могат да се простят от Исуса - Сина Божи, нашия Спасител. Филип му казал, че хората, които вярват в Исуса, трябва да се покръстят. В този момент колесницата се движела покрай една река. „Виж! - оживил се етиопецът. - Ето река! Можеш ли да ме кръстиш в нея?“ „Да - отговорил Филип, - ако ти с цялото си сърце обичаш Исуса и вярваш в Него.“ „Аз вярвам в Исуса - нашия Спасител, Сина Божи“ - казал етиопецът.

Колесницата спряла, етиопецът и Филип слезли от нея и нагазили заедно в реката. Там етиопският велможа бил кръстен. И станало голямо чудо: Филип внезапно изчезнал. Господ взел Филип и го преместил на друго място. Но етиопецът не се огорчил много, като видял, че Филип не е редом с него. Той бил щастлив, защото познал Исуса Христа и повярвал в Него.

А Филип продължил да ходи из страната и да разказва на хората за Исуса - нашия Спасител.

Деяния на светите Апостоли, глава 12

84. АНГЕЛ ГОСПОДЕН ОСВОБОЖДАВА ПЕТЪР ОТ ТЪМНИЦАТА

По това време в Израил управлявал цар Ирод. Той заповядал да хванат Петър и да го хвърлят в тъмница. Царят искал да убие всички Исусови ученици, за да не могат те да разказват повече на народа за нашия Спасител. Отначало Ирод затворил Иаков в тъмница и заповядал да го убият. Сега дошъл ред на Петър. След няколко дни започвала Пасха. Ирод искал да убие Петър в един от пасхалните дни, за да могат всички хора, събрали се за Пасха в Иерусалим, да видят как той се разправя с враговете си.

А дотогава Ирод заповядал Петър да бъде добре пазен. Всички врати на тъмницата били заключени и пред всяка врата стоели четирима войници. Оковали ръцете на Петър, като прикрепили двете вериги към ръцете на двама войници. Петър не можел да помръдне, без тези войници да го усетят.

На следващата сутрин трябвало да го екзекутират. Приятелите се молели ден и нощ за него. Те знаели, че може да го спаси само чудо. Но чудеса извършвал единствено Бог.

Настъпила нощта. Петър легнал да спи, а веригите на ръцете му били приковани все така здраво към ръцете на двамата войници. Други пазачи стоели пред вратата. Вътре било много тихо и войниците също заспали.

Изведнъж светлина озарила килията, където лежал Петър. От небето се спуснал Ангел, за да го освободи. Ангелът се приближил до него и му казал: „Ставай!“ Петър се събудил,

1. Къде Филип разказвал за Исуса?
2. Какво казал Ангелът на Филип?
3. Кой пътувал в красивата колесница?
4. Какво разказал Филип на етиопския велможа?
5. В какво повярвал етиопецът?
6. Какво се случило с Филип?
7. Какво направил Филип с етиопеца?
8. Защо етиопският велможа бил щастлив?

видял светлината и Ангела, бързо скочил. Веригите с грохот паднали на земята. Но колкото и странно да било, войниците продължавали да спят непробудно. Бог се грижел за Петър. „Запаши си колана и си обуи сандалите!“ - казал Ангелът. Когато Петър се обул, Ангелът продължил: „Сега наметни плаща си и върви след мен!“ „Но вратите на тъмницата са заключени и всяка врата се пази от войници. Как ще минем?“ - попитал Петър. Ангелът вървял напред, без да отговаря. Първата врата се отворила и стражите не забелязали, че Ангелът и Петър минали покрай тях. Отворила се и втората врата, а четиримата войници, които я пазели, пак нищо не забелязали. Накрая Петър и Ангелът се приближили до най-голямата и тежка порта на тъмницата. Това била външната порта, направена изцяло от желязо. Тази порта също се пазела от четирима войници. Но щом Ангелът стигнал до нея, тя се отворила сама. Петър и Ангелът, незабелязани от никого, излезли на улицата.

Станало чудо: Петър бил свободен! Вратите на тъмницата останали заключени и войниците продължавали да ги пазят. Веригите на Петър били все така здраво приковани към ръцете на двамата, които мирно спели.

Никой не видял как Ангелът и Петър излезли от града. И тогава Ангелът се отделил от него, отново се върнал на небето. Останал сам, Петър уплашено се огледал: дали не сънува, дали наистина е свободен? „Със сигурност знам, че Ангелът Господен дойде и ме освободи от тъмницата. Трябва да отида при моите приятели, които не спят и се молят за мен. Господ е чул молитвите им и ето - аз съм свободен“ - мислел си Петър.

А приятелите му наистина не спели тази нощ. Те седели заедно и се молели. Изведнъж чули - някой почукал на вратата. Тогава прислужницата, на име Рода, излязла от стаята и попитала: „Кой е?“ „Аз съм, Петър“ - прозвучал отговор. Рода така се зарадвала, че се втурнала в

85. КАК САВЕЛ ПОВЯРВАЛ В ИИСУСА

стаята, за да извести за идването му, но забравила да отвори вратата. „Петър е тук!“ - извикала Рода. „Не може да бъде!“ - отвърнали приятелите му. Целия ден и цялата нощ се молели те да стане чудо, а когато то се случило, не били способни да повярват. Петър продължавал да стои на улицата и да чука на вратата. Тогава всички негови приятели излезли от стаята. Те отворили предпазливо вратата, видели го и се хвърлили радостно към него.

Ала Петър не можел да остане дълго с приятелите си. Скоро щяло да съмне и войниците да забележат, че го няма. Тогава щели отново да го арестуват. Затова, като се простил със своите приятели, Петър напуснал града.

Рано сутринта войниците видели, че го няма в тъмницата, и ужасно се изплашили. Те знаели, че Ирод е много жесток цар и ще накаже всички, защото Петър е изчезнал. Когато Ирод разбрал какво е станало, казал да му доведат войниците, които не са опазили тази нощ тъмницата, и разпитал всеки поотделно. Но никой не можел да обясни какво се е случило. Ирод наказал жестоко войниците и напуснал Иерусалим.

Спомняш ли си, че Савел пазел плащовете на еврейските свещеници, докато те хвърляли камъни по Стефан? Той много се зарадвал тогава, виждайки, че Стефан е умрял. Той ненавиждал хората, които обичали Иисуса и вярвали в Него. Затова Савел помагал на войниците на първосвещеника да арестуват вярващите в Иисуса и да ги хвърлят в тъмница, а първосвещеникът се радвал на неговото поведение. Савел пък си мислел, че такива постъпки се харесват и на Бога. Бедният, той не знаел, че Иисус е Син Божи, наш Спасител.

И тъй, Савел се дразнел от това, че в Иерусалим живеят толкова много хора, които вярват в Иисуса. Веднъж той научил, че в един друг град - Дамаск, все повече хора се покръстват. Тогава поискал разрешение от първосвещеника да отиде в Дамаск, за да арестува тези хора. Първосвещеникът много харесал тази идея и му дал своите войници, за да му помагат.

Когато приближавал към Дамаск, Савел изведнъж видял ярка светлина. Изплашен, паднал на земята и чул глас от небето. „Савеле, Савеле, защо Ме гониш?“ Гласът бил на Иисуса, но той не знаел това. „Кой си Ти, Господи?“ - попитал изплашеният Савел. „Аз съм Иисус, Когото ти преследваш навсякъде“ - отговорил гласът.

Да, това бил Иисус, Когото Савел така ненавиждал. И сега Той говорял от небето със Савел, който мислел, че Иисус е между мъртвите. „Значи истина е това, което говорят

1. Как се казвал царят, който искал да убие всички Иисусови ученици?
2. Какво искал Ирод да направи с Петър?
3. Кой освободил Петър?
4. Кой се погрижил войниците да не забележат нищо?
5. Какво правели приятелите на Петър цялата нощ?

за Него хората - че е възкръснал от мъртвите, че се е възнесъл на небето и сега винаги е до Бога“ - си помислил Савел. Треперейки от страх, той попитал: „Господи, какво трябва да правя сега?“ „Стани и иди в града! Там ще ти кажа какво да правиш“ - казал Исус.

Хората, които вървели със Савел, не разбрали какво се случило. Те чували глас, който говорел със Савел, но не виждали никого около себе си. А Савел станал от земята, за да върви в Дамаск, както му заповядал Исус. Но какво е това? Той престанал да вижда. Светлината от небето го била ослепила. Хората, които вървели с него, го хванали под ръка и го отвели в града.

Три дни лежал слепият Савел в една къща. През всичките тези дни той не ял и не пил нищо. Но през цялото време мислел колко много

лоши деяния е извършил през живота си. Той си спомнил колко много хора, вярващи в Исуса, е хвърлил в тъмницата. Спомнил си как се присмивал на Исуса. И сега молел Исус да прости греховете му.

По това време в Дамаск живеел човек на име Ананий. Той бил един от първите в града, които повярвали в Исуса Христа, и именно него решил Исус да изпрати при Савел. „Ананий“ - чул веднъж гласа на Исуса. „Тук съм, Господи!“ - обадил се той. „Иди при Савел!“ - казал Исус. Ананий отвърнал: „Господи, аз съм чувал от хората, че Савел е извършил много злини в Иерусалим и че е дошъл тук, за да преследва тия, които вярват в Теб.“ Но Исус продължил: „Ти трябва да отидеш при него. Аз го избрах. Искам той да разпространява Моето учение сред жителите на Израил и другите народи.“

Сега Ананий вече не се страхувал да отиде при Савел. Той знаел, че и Савел е повярвал в Исуса. Затова, влизайки в стаята на Савел, Ананий казал: „Брате, Исус ме изпрати при теб, за да те избавя от слепотата ти. Дух Свети ще ми помогне.“ После сложил ръцете си върху главата на Савел и той наново прогледнал. Знаеш ли на кое се радвал най-много Савел? Той разбрал, че Исус е простил греховете му. Той знаел, че Исус го обича, и пожелал да разказва за Него на хората.

Видял Ананий, че Савел се радва, и разбрал - книжникът е повярвал в Исуса и Го е обикнал. Сега Ананий можел да покръсти Савел в името на Исуса и го направил. Савел пак започнал да се храни и да пие.

След това Савел се заел да разказва на хората за Исуса. Всички, които вярвали в Исуса, станали не-

86. ПАВЕЛ РАЗКАЗВА НА ХОРАТА ЗА ИИСУСА

гови приятели. Но в Дамаск живеели много хора, които не желаели да повярват в Исуса, и те много се разсърдили на Савел. Затова решили да го заловят и да го убият. Денем и нощем вардели те край вратите на града.

За щастие приятелите на Савел го предупредили за опасността. През нощта, когато вратите на Дамаск били затворени, Савел се приближил заедно с някои от своите приятели до градската стена. Те носели голяма кошница със завързано към нея дебело и дълго въже. Приятелите помогнали на Савел да се покатери на градската стена и му подали кошницата. Той седнал в нея и те много внимателно започнали да я спускат от другата страна на стената. След малко кошницата допряла земята, Савел се изправил и бързо се отдалечил от града. Сега той бил в безопасност. Хората, които го причаквали край вратите на Дамаск, така и не разбрали нищо. Бог пазел Савел.

Савел станал ученик на Исуса. Хората наричали вече Исусовите ученици апостоли. Савел, както другите апостоли, обикалял из страната и проповядвал за Сина Божи. Но приел апостолско име - Павел.

Павел имал много добър приятел - Варнава. Веднъж двамата тръгнали за далечна страна, където хората не били чували за Исуса и вярвали в други богове. В тази страна живеели и евреи, които вярвали в Бога на Израил, но не знаели нищо за Неговия Син Исус Христос. Павел искал да им разкаже за нашия Спасител. Страната, за която тръгнали Павел и Варнава, се наричала остров Кипър. Доплавали те на кораб до Кипър и започнали да обикалят градове и села, да разказват за Исуса. Евреите, които живеели там, също ги слушали. Веднъж Павел и Варнава пристигнали в голям град. След известно време ги извикали при управителя на града, който обитавал голям и красив дворец. Той също искал да чуе историята на Исуса. Павел и Варнава много се зарадвали, когато ги извикали в двореца. Може би и управителят на града ще повярва в Исуса.

Но в двореца на управителя ги чакал човек на име Елим. Елим бил магьосник и правел само онова, което искал дяволът. Той никак не желал управителят на града да повярва в Исуса. И ето, Елим започнал да убеждава управителя, че всичко, което говори Павел, е лъжа. Ала на Павел помагал Дух Свети. Апостолът погледнал магьосника и му казал: „Затова, че се подиграваш със

1. За кой град тръгнал Савел с войниците?
2. Кой разговарял със Савел?
3. Какво се случило изведнъж със Савел?
4. Какво направил Ананий със Савел? Защо Савел бил толкова щастлив?
5. Кой решил да убие Савел?
6. Как успял Савел да се спаси?

словото Божие, ти ще ослепееш за известно време.“

Изведнъж пред очите на Елим станало тъмно и той престанал да вижда. Ужасен, той започнал да моли за помощ стоящите наоколо хора: „Нека някой ми подаде ръка и ме изведе от двореца“ - молел Елим. Така Господ го наказал! За щастие Елим не ослепял завинаги.

Управителят на града видял какво станало. Сега вече той със сигурност знаел, че Павел и Варнава са Божии служители и че всичко, което разказват, е истина: Управителят с цялото си сърце повярвал, че Исус е Син Божий и че Той е нашият Спасител.

Изминало много време и Павел и Варнава отново се качили на кораб и отишли в друга страна, за да проповядват на хората за Исуса. Но в град Антиохия живеели евреи, които възненавидели Павел и Варнава заради тези слова за Исуса. Те ги наклеветили пред управителя на града, че вършат лоши неща. И помолили управителя да изгони от града двамата приятели. Наложило се Павел и Варнава да си отидат.

Във всеки град Павел и Варнава проповядвали за Исуса. Но във всеки град имало хора, които не искали да повярват в нашия Спасител. Ти знаеш, че и сега има хора, които не искат да вярват в Исуса Христа и да Го обичат. А ти обичаш ли Го? Вярваш ли в Него?

И ето, накрая Павел и Варнава се върнали вкъщи. Те били много радостни, че Бог ги пазел по пътя, и Му благодарили за това.

Те благодарили на Бога и за друго - много хора повярвали в Исуса. Те благодарили на Исуса, че е умрял на кръста и заради техните грехове.

-
1. *Защо Павел и Варнава тръгнали за Кипър?*
 2. *Кой не искал управителят на града да повярва в Исуса?*
 3. *Какво наказание сполетяло Елим?*
 4. *В какво повярвал управителят на града?*
 5. *За какво благодарили Павел и Варнава на Господа, когато се върнали вкъщи?*

87. ПАВЕЛ И СИЛА ПЕЯТ В ТЪМНИЦАТА

И ето, Павел е отново на път. С него тръгнал друг негов приятел - Сила. След известно време те пристигнали в един град, където живеел човек, който отдавна вярвал в Исуса и Го обичал. Наричал се Тимотей. „Ще ми помогнеш ли, когато проповядваме на хората за Исуса?“ - попитал го Павел. Тимотей с радост се съгласил.

Веднъж Павел, Сила и Тимотей стигнали брега на морето. Павел не знаел в коя страна да отиде и да проповядва Христовото учение. Той искал Бог да му покаже пътя. И през нощта, когато Павел легнал да спи, видял сън: един човек стоял на другия край на морето. Човекът махал на Павел с ръка и го викал при себе си.

Павел се събудил. Сега вече знаел, че трябва да отплава за далечна страна, която се намирала на другия морски бряг, и там да проповядва на хората за Бога. Като събудил Сила и Тимотей, Павел тръгнал да търси кораб, с който да преплава морето. Един капитан се съгласил да отпътуват.

След известно време Павел, заедно с приятелите си, доплавал до град Филипи, където живеели много римляни. Влязъл в града и започнал да разказва на хората за Исуса. Няколко мъже и жени го слушали. Една от жените - Лидия - разбрала колко обича Исус хората, а също и нея, и пожелала Той да ѝ стане Спасител. Затова помолила Павел да я покръсти. Павел отишъл с Лидия при реката и там я покръстил. Но и във Филипи имало хора, които били

много озлобени срещу Павел и Сила заради тяхната проповед за Исуса. Затова хванали апостола и неговия приятел, отвели ги при римляните и ги обвинили в различни лоши деяния. Римляните повярвали, разсърдили се на свой ред на Павел и на Сила, смъкнали плащовете им и ги

пребили, след което ги затворили в тъмница. Там един надзирател трябвало да следи какво правят. Но първо ги отвел в подземието и ги затворил в най-тъмната и мрачна килия.

Настъпила нощта, но Павел и Сила не заспивали. Гърбовете ги болели от жестокия побой. И все пак те не се отчаяли, а започнали да пеят псалми. Това са молитвени песни към Бога. Освен тях в тъмницата имало много други затворници и те също не разбирали как Павел и Сила могат да пеят в такова страшно място.

Но изведнъж тъмницата затреперала - започнало земетресение. Вратите се отворили, оковите на затворниците са разпаднали и всички те можели да излязат навън, ако поис-

кат. Господ бил този, Който изпратил земетресението! Но хората така се изплашили, че не можели да мръднат от местата си.

Надзирателят дотичал от дома си в тъмницата, видял, че всички врати са отворени, и си помислил: „Всички затворници са избягали и римляните жестоко ще ме накажат. Какво да правя сега?“ Той много се страхувал от наказание. Но в това време чул гласа на Павел: „Не се бой! Ние сме тук.“ Грабнал лампата тъмничарят и се втурнал надолу, към килията, в която били затворени Павел и Сила. Когато ги видял, той паднал на колене и казал: „Какво да правя?“ Павел отговорил: „Повярвай в нашия Спасител Иисус Христос и ще се спасиш ти и целият ти дом!“

Тъмничарят извел Павел и Сила на свобода. Намазал раните им и ги

превързал. Дълго разговаряли Павел и Сила с тъмничаря и неговото семейство за Иисуса. Слугите на тъмничаря също дошли, за да чуят апостола и неговия спътник. Всички те повярвали, че Иисус е нашият Спасител и че Той ще прости греховете им. Когато Павел покръстил всички, тъмничарят поканил него и Сила при себе си, вкъщи, и ги нахранил. Той бил много щастлив, че може да се грижи за апостола и неговия приятел. Но още по-щастлив бил, че е познал истината за Иисуса.

На следващия ден римляните узнали, че всичко, което са разпространявали гражданите за Павел и Сила, е лъжа, и пуснали апостола и неговия спътник свободно да си отидат. Павел и Сила отишли в дома на Лидия - жената, която толкова силно повярвала в Иисуса. Но трябвало и да продължат пътя си. Затова след няколко дни те се простили с приятелите си и напуснали града, а Тимотей останал още известно време у новите им познати.

1. Как се казвал човекът, който тръгнал заедно с Павел и Сила?
2. Как се казвала жената, която Павел покръстил във Филипи?
3. Какво направил Господ, за да помогне на Павел и на Сила в тъмницата?
4. Какво станало с тъмничаря?

Деяния на светите Апостоли, глави 21-26

88. ПАВЕЛ ОТНОВО Е В ТЪМНИЦА

Веднъж в Иерусалим Павел дошъл в храма, за да проповядва на хората Христовото учение. Еврейските свещеници разбрали това и се развикали: „Хора на Израил! Помогнете ни да хванем този човек! Той се присмива на нашия народ и на нашия храм!“ Това било лъжа, но хората, намиращи се храма, не го знаели и повярвали на свещениците. Хванали

Павел, с ненавист го изблъскали от храма и заключили вратите.

Но и на улицата злите хора не оставили Павел на мира. Те започнали да му се присмиват и да го бият. Искали дори да убият апостола, но Господ му помогнал. Изведнъж хората видели римски офицер, който вървял по улицата с войниците си. Те престанали да бият Павел и се разстъпили, за да направят път на римляните. Офицерът започнал да разпитва: „Какво е станало? Защо биете този човек?“ Хората един през друг му отговаряли. Вдигнал се

такъв шум, че римлянинът нищо не можел да разбере. Той заповядал да оковат Павел във вериги и да го отведат в казармата, за да разбере там какво е станало.

Тълпата тръгнала след тях. Хората напирали срещу римляните и блъскали Павел така, че апостолът почти не можел да върви. Тогава римските войници вдигнали Павел на раменете си и го понесли. Като приближили към казармата, те се качили нагоре по една широка стълба, а тълпата изостанала назад. Павел поискал разрешение от римския офицер да поговори с хората и той му позволил.

Отгоре Павел се заел да разговаря с хората. Те млъкнали и слушали внимателно неговия разказ: кой е той, как Исус го спасил в Дамаск. Той разказал как фарисеите убили Стефан и че сам е видял това. „Исус ми каза да ида при езичниците, сред всички народи и да им благовестя за новото спасително учение“ - продължил Павел. В тълпата имало и еврейски свещеници. Те много се ядосали на Павел: „Как смее той да проповядва на езичниците за израилския Бог! Та Господ е Бог само на евреите! Трябва да го убием за това!“ И започнали да хвърлят кал по Павел.

Офицерът казал на войниците си: „Отведете Павел в казармата! Тогава тълпата ще се разпръсне.“ И наистина, хората се повълнували още известно време, но после се разотишли.

Офицерът смятал, че за Павел е много опасно да излиза в града. Той се страхувал, че еврейските свещеници отново ще се опитат да го убият. Затова римлянинът държал апостола в казармата, а през нощта, под охраната на много войници, го отвел към друг град - Кесария, към дворе-

ца на градския управител. В този дворец също имало тъмница, където хвърлили Павел.

А Павел много съжалявал, че не може вече да проповядва на хората за Исуса, но се надявал, че Господ няма да го изостави. На сутринта той помолил управителя да го изпрати при императора в Рим, за да каже там, че е невинен.

След няколко дни Павел бил изпратен за Рим. По пътя Господ го пазел, защото искал той да разкаже и в Рим за Исуса Христа.

-
1. *Къде бил Павел, когато свещениците поискали да го убият?*
 2. *Къде отвели римските войници Павел през нощта?*
 3. *На кого искал да разкаже Павел, че е невинен?*
 4. *Кой се грижел по пътя за Павел?*
 5. *За какво трябвало да разкаже Павел в Рим?*

89. ПАВЕЛ НА ПЪТ ЗА РИМ

На кораба, който откарвал Павел в Рим, имало и други затворници. Пазели ги войници, командувани от офицер на име Юлий. По време на пътуването той много често разговарял с апостола.

Но този кораб не отивал направо в Рим. Затова в едно от пристанищата всички затворници били прехвърлени на друг кораб, който карал зърно за Рим. Вторият кораб спрял на един остров, за да изчака там края на зимата. Но пристанището, в което спрял корабът, се оказало малко и неудобно за зимуване. И капитанът решил да отиде в друго пристанище. „По-добре е да останем тук - казал Павел, - сега е твърде опасно да се излиза в морето.“ Но капитанът не послушал апостола и на следващия ден рано сутринта отплавали нататък.

Времето било хубаво и морето спокойно. Но изведнъж се вдигнал силен вятър - извила се буря. Огромни вълни започнали да подхвърлят кораба от една страна на друга. Моряците свалили платното, корабът бил вече неуправляем. Вятърът ставал по-силен и по-силен, всичко трещяло и водата заливала палубата. Капитанът заповядал да се изхвърли зърното в морето, за да олекне корабът.

Вече няколко дни продължавала бурята. През това време никой не ял и не спал. Хората съвсем изгубили надежда за спасение. И тогава Павел казал: „Вие не ме послушахте и тръгнахте на път. Но не се бойте, никой от вас няма да загине. Господ ми обеща това.“ Ала хората отново не му повярвали.

Накрая вятърът започнал да ги отнася към един остров. Брегът на острова бил скалист и капитанът се страхувал, че вятърът ще разбие кораба в скалите. Той спуснал лодка във водата и решил през нощта, заедно с моряците, да се качи на нея и да плава към брега, а войниците и затворниците да изостави. Но Бог разкрил на Павел коварния план на капитана, а той пък казал за това на Юлий. Юлий изтичал при войниците си и заповядал да прережат въжето, с което лодката била вързана за кораба. Сега моряците и капитанът не можели да избягат!

Тогава Павел повикал всички и им казал: „Днес е четиринадесетият ден, откакто нищо не сте яли. Вие сте много отслабнали от глад. Ние всички трябва да се нахраним, за да съберем сили и да се спасим.“ Павел взел хляб, помолил се на Господа и започнал да яде. Останалите последвали примера му.

Когато хората се опитали да приближат към брега, корабът заседнал на плиткото. Било невъзможно да го помръднат, а вълните вече го разбивали. Тогава Юлий заповядал на ония, които умеели да плуват, да тръгнат сами към брега, а другите, които не умеели - да се доберат до-

там с помощта на дъски. Войниците помислили, че затворниците ще се разбягат, и се изплашили, та казали на Юлий: „Най-напред трябва да убием всички затворници, а след това да плуваме към брега.“

Но Юлий не се съгласил, нали сред затворниците бил Павел, когото той толкова обичал. Господ отново спасил Павел. Всички - кой с плуване, кой с помощта на дъски - благополучно стигнали до брега. Никой не се удавил. Станало точно така, както Господ обещал на апостола.

Когато те излезли на брега, жителите на острова се втурнали да им помагат. Първо запалили голям огън, за да могат спасените да изсушат дрехите си. Павел също събирал клони за огъня. Изведнъж голяма змия изпълзляла от клоните и се обвила около ръката му. Това било много опасно, защото ухапването на змията е смъртоносно. Павел успял да я смъкне от ръката си и да я хвърли в огъня, но преди това змията го ухапала. Господ пазел Павел и на него нищо не му се случило. Жителите на острова били потресени от това, че Павел е останал жив след ухапването на змията, та го взели за бог. Един богат човек го поканил в дома си, нахранил го и го напоил. Но веднъж бащата на този човек тежко се разболял. Павел влязъл в стаята, където лежал старецът. Той започнал да моли Бога да излекува болния. Господ чул молитвите му и старецът оздравял.

Научили това болните от целия остров и дошли при Павел, за да ги лекува. Павел се молел за всеки от тях и Бог им помогнал. Те всички оздравели. За благодарност жителите на острова през цялата зима се грижели за Павел и за всички останали, които се спасили от бурята.

Когато зимата свършила, Юлий решил да продължат пътя си за Рим. В залива имало друг кораб, чийто капитан се съгласил да ги откара в Италия.

Накрая Павел, заедно с другите затворници, пристигнал в Рим. Той не знаел какво може да му се случи в този град, но вярвал, че Господ няма да го изостави и тук.

-
1. *Какво се случило, когато Павел бил на кораба?*
 2. *Какво казал Павел на хората, когато те загубили надежда за спасение?*
 3. *Какво искали да направят войниците със затворниците?*
 4. *Какво се случило с Павел на острова?*
 5. *Кой пазел Павел по време на пътя?*

Откровение на свети Йоанѣ Богослова

90. АПОСТОЛ ИОАН НА ОСТРОВ ПАТМОС

По средата на морето се намирал малкият остров Патмос. Веднъж на този остров пристигнал кораб и на брега слязъл възрастен човек. Корабът продължил пътя си.

Човекът останал съвсем сам на острова. Наричал се Иоан и бил един от учениците на Исуса. Много години разказвал Иоан за чудните дела и благородното учение на нашия Спасител Исус Христос. Но в Рим започнал да управлява нов император, който ненавиждал всички, които обичали Исуса и вярвали в Него. Той забранил да се проповядва за Исуса Христа, но това не спряло Иоан, който продължил навсякъде да говори с хората за нашия Спасител. Тогава римляните го заловили, докарали го на остров Патмос и го оставили съвсем сам.

Една неделя Иоан стоял край морето. Изведнъж чул глас, който бил на Исуса. Той викал Своя апостол Иоан! Иоан не само чувал гласа на Исуса, но Го и виждал. Господ Исус бил облечен в прекрасен дълъг плащ, препасан с блестящ пояс. Исус започнал да говори с Иоан. „Ти трябва да напишеш книга и да я разпространиш сред вярващите, за да научат и те онова, което аз ще ти разкажа.“

Иоан внимателно слушал Исуса. Струвало му се, че е станало чудо. „Не спя ли“ - мислел си той. Но изведнъж видял на небето трона Господен. Той видял още ангели и хора, които обкръжавали Божия трон. Небесата приличали на златен град и тронът Господен блестял като слънце. Там нямало болни, страдащи и

опечалени. Никой не се страхувал и никой не плачел. Всички били щастливи.

Исус казал на Иоан: „Аз скоро ще дойда!“ И Иоан отговорил: „Ела, ела, Господи! Ние толкова Те очакваме!“

Много от онова, което Иоан чул на остров Патмос от Исуса, все още е много сложно за теб. Но главното, което трябва да запомниш, е, че Исус ще дойде от небето и ще види и теб. Той ще разбере дали достатъчно силно Го обичаш.

Може би ще минат много години, преди Исус да дойде при нас. А може би това ще се случи много скоро. Но не се страхувай, когато Исус дойде! Ако ти Го обичаш и вярваш в Божия син, ще можеш винаги да си редом с Него. Обичай Исуса! Моли се и Той да те обича! Служи на Господа и Го прославяй!

Нашата книжка с разкази от Библията завърши. Когато пораснеш, ще можеш да прочетеш всичко това още веднъж, по-подробно, в Библията. В Библията всичко е написано много по-сложно, но и много по-добре. Защото Библията е Книга на Господа. Освен тези разкази в нея има и още много други.

Това, което Иоан е написал на остров Патмос, е последната част на Библията. И последните думи, които написал Иоан, са: „Благодатта на нашия Господ Исус Христос да бъде с всички нас. Амин.“ Желая ти Исус да бъде всеки ден с теб. Моли Му се ежедневно, моли Го да бъде винаги с теб!

1. *Къде бил Иоан, когато чул гласа на Иисуса Христа?*
2. *Какво видял Иоан?*
3. *Кой ще дойде отново при нас на земята?*
4. *От коя книга са взети разказите за Бога и за Иисуса Христа?*
5. *За какво можеш винаги да молиш Иисуса Христа?*

СЪДЪРЖАНИЕ

- стр. 3
Битие, глава 1
1. СЪТВОРЕНИЕТО НА СВЕТА
- стр. 5
Битие, глави 1, 2
2. КАК БОГ СЪТВОРИЛ АДАМ И НЕГОВАТА ЖЕНА ЕВА
- стр. 6
Битие, глави 2,3
3. ПЪРВИЯТ ГРЯХ
- стр. 9
Битие, глава 4
4. КАИН И АВЕЛ
- стр. 9
Битие, глави 5-7
5. ГОЛЕМИЯТ ПОТОП
- стр. 11
Битие, глави 8-10
6. СЪЮЗЪТ НА БОГ С НОЙ
- стр. 13
Битие, глави 12, 15-17
7. АВРААМ – БОЖИЯТ СЛУЖИТЕЛ
- стр. 16
Битие, глава 21
8. АГАР И ИЗМАИЛ
- стр. 18
Битие, глава 22
9. АВРААМ ТРЯБВА ДАПРИНЕСЕ В ЖЕРТВА ИСААК
- стр. 20
Битие, глави 24-26
10. ИАКОВ – ХИТРЕЦЪТ
- стр. 22
Битие, глави 28-33
11. БОГ БЛАГОСЛАВЯ ИАКОВ
- стр. 25
Битие, глава 37
12. ИОСИФ – ТЪЛКУВАТЕЛЯТ НА СЪНИЩА
- 27 стр.
Битие, глави 39-40
13. ИОСИФ В ЗАТВОРА
- 29 стр.
Битие, глава 41
14. ИОСИФ СТАВА НАМЕСТНИК НА ФАРАОНА
- 31 стр.
Битие, глави 42-50
15. ИОСИФ И НЕГОВИТЕ БРАТЯ
- 35 стр.
Изход, глави 1-2
16. СПАСЯВАНЕТО НА МОИСЕЙ
- 38 стр.
Изход, глави 2-4
17. МОИСЕЙ СТАВА СЛУЖИТЕЛ НА ГОСПОДА
- 40 стр.
Изход, глави 5-11
18. ДЕСЕТТЕ БЕДСТВИЯ
- 44 стр.
Изход, глава 12
19. НА ПЪТ ОТ ЕГИПЕТ
- 45 стр.
Изход, глави 13-15
20. ПРЕМИНАВАНЕТО НА ЧЕРВЕНО МОРЕ
- стр. 47
Изход, глави 15-18
21. ПЪТУВАНЕ ПРЕЗ ПУСТИНЯТА
- стр. 49
Изход, глави 19-34
22. КРАЙ ПЛАНИНАТА СИНАЙ
- стр. 51
Числа, глави 10-14, 16 и 17
23. ДЪЛГИЯТ ПЪТ ДО ХАНААН
- стр. 53
Книга Иисус Навин, глави 1-2
24. РААВ ПОМАГА НА ДВАМА ЕВРЕИ

- стр. 55
Книга Иисус Навин, глави 3-5
25. ПРЕМИНАВАНЕТО НА ИОРДАН
- стр. 57
Книга Иисус Навин, глава 6
26. СТЕНИТЕ НА ИЕРИХОН
- стр. 58
Книга Съдии Израилеви, глави 6-8
27. СМЕЛИЯТ ГЕДЕОН
- стр. 60
Книга Съдии Израилеви, глави 13-15
28. СИЛНИЯТ САМСОН
- стр. 62
Книга Съдии Израилеви, глави 15, 16
29. САМСОН И ФИЛИСТИМЦИТЕ
- стр. 64
Книга Рут, глави 1-4
30. РУТ – ЖЕНАТА ОТ СТРАНАТА МОАВ
- стр. 66
Първа книга Царства, глави 1-3
31. САМУИЛ – СЛУЖИТЕЛ НА ГОСПОДА
- 68 стр.
Първа книга Царства, глави 8-12
32. САУЛ – ПЪРВИЯТ ЦАР НА ИЗРАИЛ
- 70 стр.
Първа книга Царства, глава 16
33. ПАСТИРЧЕТО ДАВИД
- 72 стр.
Първа книга Царства, глава 17
34. КАК ДАВИД ПОБЕДИЛ ГОЛИАТ
- 74 стр.
Първа книга Царства, глави 18-24
35. ДАВИД БЯГА ОТ ЦАР САУЛ
- 76 стр.
Втора книга Царства, глави 5-6
36. ДАВИД ПРЕНАСЯ КОВЧЕГА В ИЕРУСАЛИМ
- 78 стр.
Трета книга Царства, глави 1-11
37. МЪДРИЯТ ЦАР СОЛОМОН
- 80 стр.
Трета книга Царства, глави 17-18
38. ПРОРОК ИЛИЯ
- 83 стр.
Четвърта книга Царства, глави 2-4
39. ПРОРОК ЕЛИСЕЙ
- 85 стр.
Четвърта книга Царства, глава 5
40. ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА НЕМАН
- 87 стр.
Книга на пророк Иона, глави 1-4
41. БОГ ИЗПРАЩА ИОНА В НИНЕВИЯ
- 90 стр.
Книга на пророк Исаия, глава 6 и други
42. ПРОРОК ИСАИЯ
- стр. 91
Четвърта книга Царства, глави 18-20
43. ЦАР ЕЗЕКИЯ
- стр. 93
Книга на пророк Даниил, глави 1-4
44. ДАНИИЛ И НЕГОВИТЕ ПРИЯТЕЛИ
- стр. 95
Книга на пророк Даниил, глави 1-4
45. ДАНИИЛ В КЛЕТКАТА НА ЛЪВОВЕТЕ
- стр. 97
Книга Еستير, глави 1-10
46. ЦАРИЦА ЕСТИР
- стр. 100
От Лука свето Евангелие, глава 1
47. КАКВО РАЗКАЗАЛ АНГЕЛ ГАВРИИЛ
- стр. 102
От Лука свето Евангелие, глава 1
48. РАЖДАНЕТО НА ИИСУС
- стр. 104
От Матей свето Евангелие, глава 2
49. ИЗТОЧНИТЕ МЪДРЕЦИ
- стр. 106
От Лука свето Евангелие, глава 2
50. ДВАНАДЕСЕТГОДИШНИЯТ ИИСУС В ХРАМА

- стр. 107
От Матей свето Евангелие, глава 3
**51. КРЪЩЕНИЕТО НА ИИСУС
ОТ ИОАН КРЪСТИТЕЛ**
- стр. 109
От Иоана свето Евангелие, глава 1
**52. ПЪРВИТЕ УЧЕНИЦИ
НА ИИСУСА**
- 110 стр.
От Иоана свето Евангелие, глава 2
**53. ИИСУС НА СВАТБА В КАНА
ГАЛИЛЕЙСКА**
- 112 стр.
От Иоана свето Евангелие, глава 2
**54. ИИСУС ОЧИСТВА ХРАМА ОТ
ТЪРГОВЦИТЕ**
- 113 стр.
От Иоана свето Евангелие, глава 4
**55. ИЗЦЕЛЕНИЕТО
НА БОЛНОТО ДЕТЕ**
- 115 стр.
От Лука свето Евангелие, глава 5
**56. ДВЕТЕ ЛОДКИ,
ПЪЛНИ С РИБА**
- 117 стр.
От Иоана свето Евангелие, глава 5
**57. ИЗЦЕЛЕНИЕТО
НАБОЛНИЯ
ВЪВ ВИТЕЗДА**
- 119 стр.
От Лука свето Евангелие, глава 7
**58. ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО
НА СИНА
НА ВДОВИЦАТА В НАИН**
- 120 стр.
От Лука свето Евангелие, глава 7
**ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА СЛУГАТА
НА РИМСКИЯ ВОЕНАЧАЛНИК**
- 121 стр.
От Матей свето Евангелие, глава 13
59. ПРИТЧАТА ЗА СЕЯЧА
- 123 стр.
От Лука свето Евангелие, глава 8
**60. ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО
НА ДЪЩЕРЯТА НА ИАИР**
- 125 стр.
От Матей свето Евангелие, глава 14
**61. КАК ИИСУС НАХРАНИЛ ПЕТ
ХИЛЯДИ ДУШИ**
- стр. 126
От Матей свето Евангелие, глава 14
**62. КАК ИИСУС ВЪРВЯЛ
ПО ВОДАТА**
- стр. 128
От Матей свето Евангелие, глава 15
**63. РАЗКАЗ ЗА ЖЕНАТА,
КОЯТО ИМАЛА ГОЛЯМА ВЯРА**
- стр. 130
От Лука свето Евангелие, глава 17
**64. ИЗЦЕЛЕНИЕТО НА ДЕСЕТТЕ
ПРОКАЖЕНИ**
- стр. 131
От Иоана свето Евангелие, глава 9
65. ИИСУС ИЗЦЕЛЯВА СЛЕПИЯ
- стр. 133
От Лука свето Евангелие, глава 10
**66. РАЗКАЗ ЗА МИЛОСЪРДНИЯ
САМАРЯНИН**
- стр. 135
От Лука свето Евангелие, глава 15
**67. ПРИТЧА ЗА ИЗГУБЕНАТА
ОВЦА**
- стр. 136
От Лука свето Евангелие, глава 15
**68. ЗАВРЪЩАНЕТО
НА БЛУДНИЯ СИН**
- стр. 138
От Матей свето Евангелие, глава 19
69. ФАРИСЕЯТ И МИТАРЯТ
- стр. 139
От Матей свето Евангелие, глава 19
ИИСУС БЛАГОСЛАВЯ ДЕЦАТА
- стр. 139
От Иоана свето Евангелие, глава 11
70. ВЪЗКРЕСЯВАНЕТО НА ЛАЗАР
- 141 стр.
От Марка свето Евангелие, глава 10
От Лука свето Евангелие, глави 18, 19
**71. ИЗЦЕЛЕНИЕТО
НА СЛЕПИЯ ВАРТИМЕЙ**

- 143 стр.
От Лука свето Евангелие, глава 19
**72. ТЪРЖЕСТВЕНТО
ВЛИЗАНЕ
НА ИИСУС
В ИЕРУСАЛИМ**
145 стр.
От Матей свето Евангелие, глава 25
73. РАЗУМНИТЕ ДЕВОЙКИ
147 стр.
От Матей свето Евангелие, глава 26
74. ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ
149 стр.
От Матей свето Евангелие, глава 26
**75. ВОЙНИЦИТЕ АРЕСТУВАТ
ИИСУСА**
151 стр.
От Матей свето Евангелие, глави 26-27
76. ИИСУС УМИРА НА КРЪСТА
153 стр.
От Матей свето Евангелие, глава 28
**77. ВЪЗКРЕСЕНИЕТО
НА ИИСУС ХРИСТОС**
155 стр.
От Лука свето Евангелие, глава 24
От Иоана свето Евангелие, глава 20
**78. ИИСУС СЕ ЯВЯВА
НА УЧЕНИЦИТЕ СИ**
157 стр.
От Иоана свето Евангелие, глава 21
79. УЧЕНИЦИТЕ ЛОВЯТ РИБА
159 стр.
Деяния на светите Апостоли, глава 1
80. ВЪЗНЕСЕНИЕТО
стр. 160
Деяния на светите Апостоли, глава 2
**81. СВЕТИЯТ ДУХ СЛИЗА
НАД ХРИСТОВИТЕ УЧЕНИЦИ**
стр. 161
Деяния на светите Апостоли, глави 5-7
82. СМЪРТТА НА СТЕФАН
стр. 163
Деяния на светите Апостоли, глава 8
**83. ПОКРЪСТВАНЕТО
НА ЕТИОПЕЦА**
стр. 164
Деяния на светите Апостоли, глава 12
**84. АНГЕЛ ГОСПОДЕН
ОСВОБОЖДАВА ПЕТЪР
ОТ ТЪМНИЦАТА**
стр. 166
Деяния на светите Апостоли, глава 9
**85. КАК САВЕЛ ПОВЯРВАЛ
В ИИСУСА**
168 стр.
Деяния на светите Апостоли, глави 13, 14
**86. ПАВЕЛ РАЗКАЗВА
НА ХОРАТА ЗА ИИСУСА**
170 стр.
Деяния на светите Апостоли, глава 16
**87. ПАВЕЛ И СИЛА ПЕЯТ В
ТЪМНИЦАТА**
172 стр.
Деяния на светите Апостоли, глави 21-26
88. ПАВЕЛ ОТНОВО Е В ТЪМНИЦА
174 стр.
Деяния на светите Апостоли, глави 27, 28
89. ПАВЕЛ НА ПЪТ ЗА РИМ
176 стр.
Откровение на свети Иоана Богослова
**90. АПОСТОЛ ИОАН НА ОСТРОВ
ПАТМОС**

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

ПРЕДСЕДАТЕЛ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН СВИЛЕНОВ,

Бих искал да Ви благодаря най-сърдечно за оказаното съдействие, което ни помогна да реализираме коледно тържество за деца сираци в Народното Събрание. Вашата помощ ни позволи да зарадваме 153 деца от домовете в гр. Годеч, с. Гузал и с. Калотина в навечерието на най-големия християнски празник - Рождество Христово.

Позволете ми по повод Коледините и Новогодишните празници да Ви пожелая здраве и успех във Вашата дейност.

София, 2 януари 2002 г.

ОГНЯН ГЕРДЖИКОВ

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

СОУ "ПЕТКО РАЧОВ СЛАВЕЙКОВ"

КЪРДЖАЛИ

БЛАГОДАРСТВЕНО ПИСМО

Ръководството на СОУ "Петко Рачов Славейков" изказва своята най-искрена благодарност на д-р Свиленов и представляваната от не фондация "Приятели на България" за предоставените 2360 детски библии в навечерието на най-големия християнски празник Великден.

Вашето дело успя да запази истински нашите малки учени предизвикания интерес е основание да смятаме, че това е основа възпитаване на подрастващите в християнските ценности и морал

БЛАГОДАРИМ ВИ!

28 април 2001

Кърджали

Директор:

ОБЩИНА - ПЕТРИЧ

Уважаеми проф. Свиленов,

Примете най-искрената ми благодарност за помощта и безвъзмездното осигуряване на детски библии в навечерието на светия християнски празник - Великден.

Искам да Ви уверя, че Вашата помощ се оцени от петричкия общественост и нарадна децата от учебните и детски заведения в общината. Оставам с надеждата, че добрите ни взаимоотношения продължат и за бъдеще.

КМЕТ НА ОБЩИНА - ПЕТРИЧ:
МЕРВЕ ДЪНОВ

СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ
"СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ"
Богословски факултет
БЪЛГАРИЯ, 1000 СОФИЯ
ПЛ. "СВЕТА НЕДЕЛЯ" № 19
ТЕЛ. 989-01-15; ФАКС 87-25-25

SOFIA UNIVERSITY
"ST. KLIMENT OHRIDSKI"
Faculty of Theology
1000, SOFIA, BULGARIA
SVETA NEDELJA SQ. 19
TEL. 989-01-15; FAX 87-25-25

БЛАГОДАРСТВЕНО ПИСМО

Благодарим Ви за дарението, което правите за нас от 300 /триста/ броя "Детска Библия".

То ще бъде раздалено на децата на наши студенти, преподаватели и служители като коледен подарък.

С уважение,

ДЕКАН:
/доц. д-р Иван Ж. Димитров/

До проф. Свиленов

председател на Фондация
"Приятели на България"

Уважаеми проф. Свиленов,

Изказваме голяма благодарност за дарението от 300 детски библии, които нашата Фондация ще разпредели на Коледините празненства. С това дарение се наляваме, че българските деца ще бъдат възпитавани в духа на християнските добродетели - честност, милосърдие и трудолюбие. Пожелаваме на Вас и доброволците към Вашата Фондация благословенна Коледа, мирна и плодотворна Нова година и нека всички заедно положим усилия за благоденствието на България.

От доброволците
при Фондация Хоспис Милосърдие и

г- жа Донка Паприкова

ДО
ИЗДАТЕЛСТВО "СЛЪНЦЕ"
И ФОНДАЦИЯ "ПРИЯТЕЛИ НА БЪЛГАРИЯ"
ГР.СОФИЯ

Драга редакция,

Бях много изненадан от моята звучна Иветка, която е във II клас. "Дядо кой е първия грех на Адам?" аз се обърнах и отговорих веднага. Тя ме попита от къде зная за откъснатата ябълка, аз и казах ти от къде научи това. Тя ми показа Библията която носи в чантата и каза "Дядо аз ми я от Църквата."

Ние Църковното настоятелство при храм "Свети Георги" в село Реселец община гр. Червен бряг област Плевенска макар и по-късно молим ако има възможност да ни изпратите за нашите ученици които идват и посещават службата в църквата, "Библия за деца".

С уважение:
Църковни настоятели:
Стефан Маринов Томенуглов
Надя Вълчева

Уважаемни приятели
Благодаря Ви за убихателката
, Библия за деца, както и книги от нас
научни за подарък за Колежните праз-
ници. Тази книга е страхотна. С обич

18. XII. 2012

Саша

Благодаря Ви за хубавата,
книжката за деца и всички научни книги като подарък за
новата година. Запомняме да я сетем още по-
вече и ще я подарим.

Ма-

за книга е чудесна.

Тя ме накара
видя светла на
чудеса. Може и
те са чудесни, те
са всички ми
добра книга.

Това е най-хубавата книга
както съм чела на света.

от Наде О. Великова
за фондацията „Триятелни на
ЗНТ. Галия“.

Благодарим ви за хубавия подарък Библията
Библията е чудесен подарък за нас, аз
я прочетох с любов, и разбира се
Иисус Христос е най-добрият спътник
Благодарим ви с любов, Саша.

Където да се тази
Библията защото ме научава за много
неща.

*Оставете децата да дохождат
при Мене и не им пречете, защото
на такива е царството Божие.*

Евангелие от Марка 10,14

ИЗДАТЕЛСТВО „СЛЪНЦЕ“

Девето издание

Тираж 120 000

София 2002

Редактор **Богословска редакция**
Димитър Коруджиев Проф. Антоний Хубанчев

Изданието се финансира от Фондация „Приатели на България“
Sponsored by: “Friends of Bulgaria Foundation”, Bulgaria

Textbook for Religion
The Ministry of Education and Science of Republic of Bulgaria

Печат „Образование и наука“ ЕАД

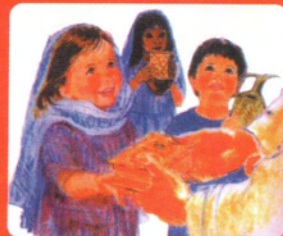
Във вашите ръце е най-прочутата
и най-разпространената у нас
БИБЛИЯ ЗА ДЕЦА.

Тя се преиздава
непрестанно
и общият ѝ тираж
вече наброява
стотици хиляди
екземпляри.

Моята Първа
Библия
в картинки

My first Bible
in pictures

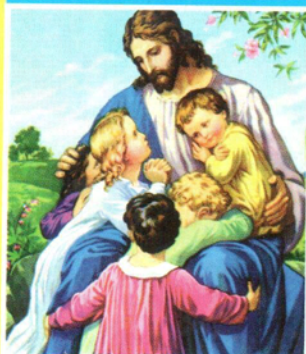
Kenneth N. Taylor

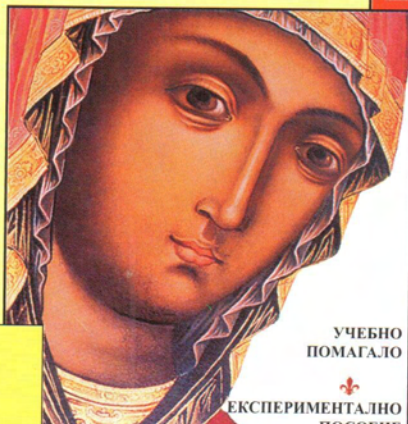
УЧЕБНО ПОМАГАЛО ПО РЕЛИГИЯ

МИНИСТЕРСТВО НА ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА

БИБЛИЯ
ЗА
ДЕЦА

Учебно помагало по религия за начален курс
МИНИСТЕРСТВО НА ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА

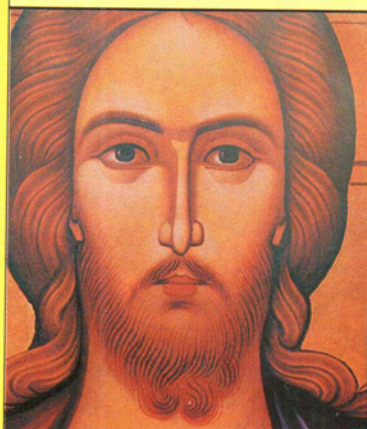
УЧЕБНО
ПОМАГАЛО

ЕКСПЕРИМЕНТАЛНО
ПОСОБИЕ

РЕЛИГИЯ

МИНИСТЕРСТВО НА ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА

УЧЕБНИ ПОСОБИЯ
ПО РЕЛИГИЯ
ОТ ПЪРВИ
ДО ОСМИ КЛАС,
ОДОБРЕНИ ОТ
МИНИСТЕРСТВОТО
НА ОБРАЗОВАНИЕТО
И НАУКАТА

ЕКСПЕРИМЕНТАЛНО УЧЕБНО ПОМАГАЛО ЗА V-VI КЛАС ПО

РЕЛИГИЯ

МИНИСТЕРСТВО НА ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА

ЕКСПЕРИМЕНТАЛНО УЧЕБНО ПОМАГАЛО ЗА VII-VIII КЛАС ПО

РЕЛИГИЯ

МИНИСТЕРСТВО НА ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА

РАЗПРОСТРАНЯВАТ СЕ БЕЗПЛАТНО